
Watchman Nee

A normális
keresztyén élet

Kiadó:
www.istenterve.com
info@istenterve.com

TARTALOMJEGYZÉK

1. fejezet

<i>Krisztus vére</i>	9
Kettős problémánk: a bűnök és a bűn	9
Isten kettős gyógyszere: a Vér és a Kereszt	11
Bűneink problémája	11
A vér mindenekelőtt Isten számára van	13
Isten kielégítettett	14
A hívó szabad utat nyert Istenhez	16
A vádoló legyőzése	19

2. fejezet

<i>Krisztus Keresztje</i>	22
Néhány más megkülönböztetés	23
Az ember természet szerinti állapota	27
Mint Ádám, ugyanúgy Krisztusban	31
A szabadítás isteni módja	32
Amit az Ő halála és feltámadása képvisel és magá- ba foglal	35

3. fejezet

<i>Az előrehaladás útja: Tudni</i>	37
Krisztussal való meghalásunk befejezett tény	38
Az első lépés: „Jól tudván, hogy...”	42
Az isteni kijelentés a megismerés lényeges alapja	44
A Kereszt problémánk gyökeréig hatol	46

4. fejezet

<i>Az előrehaladás útja: „Úgy számolj magaddal, mint ...”</i>	48
A második lépés: Ti is azért, úgy számoljatok magatokkal...	51
„Számítsd magadat” hit által	53
A kísértések és bukások: hadüzenet a hitnek	54
Benne maradni	61

5. fejezet

<i>A Kereszt szétválás</i>	66
Két teremtés	66
Az eltemetés befejezést jelent	69
Feltámadás az élet megújultságában	72

6. fejezet	
<i>Az előrebaldás útja: Átadni magunkat Istennek</i>	75
A harmadik lépés: „Add oda”	76
Félretéve az Úr részére	77
Szolga vagy rabszolga	79
7. fejezet	
<i>Az örökkévaló terv</i>	81
Elsősülött több testvér között	82
A gabonamag	84
Ádám választás előtt	85
Ádám választása és a Kereszt értelme	86
Akié a Fiú, azé az élet	88
Mindannyian egytől származtak	89
8. fejezet	
<i>A Szentlélek</i>	90
A kitöltött Szellem	91
Ismét a hit a kulcs	95
A tapasztalat különbözősége	98
A bennünk lakozó Szellem	100
Kincs az edényben	102
Krisztus teljes teljhatalma	104
9. fejezet	
<i>A Római levél 7. fejezetének jelentése és értéke</i>	108
A hústest és az ember bukása	109
Amit a törvény tanít	111
Krisztus a törvény vége	114
Önmagunk vége – Isten kezdete	119
Hálát adok Istennek	123
10. fejezet	
<i>Az előrebaldás útja: Jární szellem szerint</i>	126
A hústest és a Szellem	127
Krisztus a mi életünk	130
Az élet szellemének törvénye	133
Az élet törvényének megnyilvánulása	137
A negyedik lépés: Jární szellem szerint	142

11. fejezet	
<i>Egy test a Krisztusban</i>	143
Egy kapu és egy út	146
Krisztus kereszten elvégzett művének négy megvilágítása	149
A Krisztus szeretete	151
Egyetlen élő áldozat	155
Több, mint győztes	160
12. fejezet	
<i>A Kereszt és a lélek élete</i>	161
A bukás igazi természete	162
A probléma gyökere: az emberi lélek	164
A természetes tetterő Isten művében	166
Isten világossága és a megismerés	171
13. fejezet	
<i>Az előrehaladás útja: bordozni a keresztet</i>	178
Minden igazi szolgálat alapja	178
A kereszt személyi munkája	182
A kereszt és... sok gyümölcs	189
Egy sötét éjszaka és a feltámadás reggele	190
14. fejezet	
<i>Az Evangélium célja</i>	195
Tékozlás	196
Szolgálni az Ő tetszésére	200
Megkenetés előre	202
Illat	205

Kiadói megjegyzés:

A harmadik isteni személyt, a megszokásra való tekintettel, *Szentlélek*-nek írtuk, bár helyesebben *Szent Szellem*-nek kellene nevezni. Tekintettel, hogy Isten szellem (pneuma), ezért a Biblia fogalmaival megegyezően mindenütt Isten Szellem-ét, a szellemet, s nem Lelket fordítottunk.

Krisztus vére

Mi a normális keresztyén élet? Jó, ha mindjárt kezdetben gondolkodunk erről a kérdéstről. Ez a tanulmány azt akarja megmutatni nekünk, hogy a normális keresztyén élet mennyire különbözik attól az élettől, amelyet a keresztyének általában élnek. Isten írott Igéjét tanulmányozva – például: a Hegyi beszédet – annak a kérdésnek kellene felmerülni bennünk, hogy volt-e valóságban ilyen élet a földön, azonkívül, amit Isten Fia élt. Ebben a kérdésben azonban már a felelet is benne van.

Pál Gal.2,20 versében így határozza meg a keresztyén életet: „*többé nem én... hanem Krisztus!*” Pál nem valami különleges dologról beszél itt, a keresztyén élet valamilyen magas színvonaláról. Nem, Isten elgondolását mutatja be a „krisztusi ember”-ről amelyet ezekben a szavakban foglalhatunk össze: „Nem én élek többé, hanem Krisztus az, Aki éli az Ő életét bennem.”

Isten világosan kijelenti Igéjében, hogy csak egy felelete van az ember minden problémájára: AZ Ő FIA, Jézus Krisztus. Isten minden hozzánk való viszonyulásában úgy cselekszik, hogy abban bennünket félreállít, azért, hogy helyünket KRISZTUS foglalhassa el. Isten Fia meghalt, *a mi helyünkön*, bűneink bocsánatáért és él *a mi helyünkön* szabadulásunkra. Így két helyettesítésről beszélhetünk. Egyik a *keresztén* történt, és bűneink bocsánatát biztosítja, a másik a bennünk való helyettesítés, ez győzelmünket biztosítja. Mindig segít és sok zavartól őriz meg bennünket, ha megemlékezünk erről a tényről, hogy Isten valamennyi kérdésünkre egyféleképpen felel: Fiának mindig mélyebb és *mélyebb megmutatásával*.

KETTÓS PROBLÉMÁNK: A BŰNÖK ÉS A BŰN

A normális keresztyén élet tanulmányozásánál kiindulópontul vehetjük azt a nagy kijelentést, amit a Római levél első nyolc fejezete tár elénk, így tárgyunkat gyakorlati és tapasztal-

talati szemszögből közelíthetjük meg. Jó lesz kidomborítani mindenekelőtt, hogy a Római levélnek ez a szakasza természetes módon *két részre* tagozódik; emeljük ki a két részben tárgyalt téma – bizonyos szemszögből látható – különbségeit.

A Római levél első nyolc fejezete önmagában egészet képez. A négy első fejezet és az ötödik rész első 11 verse együttesen alkotja ennek a szakasznak az első részét. A másik három és fél fejezet (5,12–8,39-ig) alkotja a második részt. Figyelmes olvasásnál megláthatjuk, hogy a két részben tárgyalt téma nem azonos. Az első rész túlnyomóan a „bűnök” szót használja (többszám), ezzel ellentétben a második részben a „bűnök” szó csak egyszer fordul elő, míg a „bűn” szó (egyesszám), túlsúlyba kerül és ez lesz a téma tárgya. Mi ennek az oka?

Míg az első részben a „bűnök”-ről van szó, melyeket Isten előtt elkövettem – számos és elsorolható bűnről –, addig a második részben a „bűn”-ről – egy bennem működő alapelvről – olvashatunk. *Bármennyi legyen is elkövetett bűneim száma*, a bűn elkövetésére... mindig azonos alap, ok indít el. Szükségem van bűneim bocsánatára, de szükségem van arra is, hogy megszabaduljak a *bűn hatalmából*. Elnyerhetem minden bűnömre a bocsánatot és mégis a bennem levő bűn természete miatt nincs maradandó békessége szellememnek.

Amikor Isten világossága első ízben hatol be szívembe, bocsánatért kiáltok Hozzá, mert megértem, hogy Isten előtt bűnöket követtem el. De miután megkaptam bűneim bocsánatát, egy új felfedezés áll elő: a bűn. Meg kell értenem, hogy nemcsak bűnöket követtem el Isten előtt, hanem hogy a gonosz bennem lakozik. *Felfedezem bűnös természetemet*; belső lényemben bűnre való hajlam van. Egy erő működik bennem, amely bűnözésre hajt. Mikor ez a hatalom működik, bűnöket követek el. Kereshetem és elnyerhetem a bocsánatot, de még bűnözöm. Így egy hibás körforgásban folyik életem, bűnözöm, – bocsánatot nyerek, újból bűnözöm, megint bocsánatot nyerek. Gyönyörködöm Isten áldott bűnbocsánatának valóságában, de annál 'valami' többre van szükségem; *szükségem van a szabadulásra*. Szükségem van a bűnbocsánatra, azért, amit tettem, – de szükségem van a szabadulásra, a ből, ami vagyok.

ISTEN KETTŐS GYÓGYSZERE: A VÉR ÉS A KERESZT

A Római levél első nyolc fejezete tehát az üdvösség két oldalát tárja elénk. Először bűneink bocsánatát, másodsor a bűntől való szabadulásunkat. Mindamellet, hogy ezt a tény számontartjuk, most egy másik különbséget kell tekintetbe vennünk.

A levél első része (1. r.-5. r.-ig) két ízben tesz említést Úr Jézus véréről, a 3,25-ben és az 5,9-ben. A levél második részében egy új fogalmat vezet be az Írás (6,6), amikor azt mondja, hogy mi „MEGFESZÍTETTÜNK KRISZTUS-SAL”. Az első szakaszban tárgyalt téma az Úr Jézus művének arról a szempontjáról beszél, amelyet a vér jelképez, az a vér, mely „a bűnök bocsánatára kiontatott” a mi megigazulásunkra. Ezt a kifejezést azonban nem találjuk többé a második szakaszban; itt a téma középpontja már a KRISZTUS váltságművét tárgyalja, azt, amit a kereszt jelent; Krisztussal való egygyélételünket az Ő halálában, eltemetésében és feltámadásában. Ez nagyon értékes megkülönböztetés. Látni fogjuk, hogy a vér ahhoz van kötve, amit tettünk, míg a kereszt azt érinti, amik vagyunk. A vér eltörli bűneinket, a kereszt pedig bűnös természetünk gyökerére sújt. Ez utóbbit szemléljük majd elmélkedésünk során a következő fejezetekben.

BŰNEINK PROBLÉMÁJA

Foglalkozunk tehát az Úr Jézus drága vérével és azzal, hogy az milyen értékes számunkra. Nézzük a következő igeverseket:

„Mindnyájan vétkeztek” (Róma 3,23).

„Isten pedig a mi hozzánk való szeretetét abban mutatta meg, hogy mikor még bűnösök voltunk, Krisztus érettünk meghalt. Minekutána azért most megigazultunk az Ő vére által, sokkal inkább megtartatunk a harag ellen Óáltala” (Róma 5,8-9).

„Megigazulván ingyen az Ő kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltság által, kit Isten eleve rendelt engesztelő áldozatul hit által, az Ő vérében, hogy megmutassa az Ő

igazságosságát, hogy büntetlenül hagyta az előbb elkövetett bűnököt hosszútűrésének idején: igazságosságát megbizonyította a mostani időkben, megmutatva, hogy Ő igaz és megigazítja azt, aki hisz Jézusban" (Róma 3,24-26).

Érdemes még megállanunk majd elmélkedésünk folyamán a bukás igazi természeténél és a helyreállítás útjánál. Itt csak arra emlékeztetünk, hogy mikor a bűn megjelent, az Isten ellen való engedetlenségben jutott kifejezésre. „Egy embernek engedetlensége által sokan bűnösökké lettek” (Róma 5,19). Emlékezzünk most arra, hogy mindenütt, ahol engedetlenség van, a vétkeesség azonnal követi azt. A bűn tehát mint engedetlenség nyilvánul meg és mindenekelőtt válaszfalat teremt Isten és az ember között, eltávolítja az embert Istentől. Istennek nem lehet többé közössége az emberrel, mert egy akadály áll közöttük, melyet az Írás „bűn”-nek nevez. Először is Isten jelenti ki: „Mindnyájan a bűn uralma alatt vannak” (Róma 3,9). Azután ez a bűn – másodsor – az emberben gát az Istennel való közösségben, a bűnösség érzését idézi elő bennem, olyan érzést, amely eltávolodás Istentől. Végül – harmadszor – az ember az, aki így szól, miután lelkiismerete felébredt: „vétkéztem” (Luk.15,18). Ez azonban még nem minden, mert a bűn a Sátánnak is alapul szolgál arra, hogy vádoljon minket Istentől, míg a mi bűnösségünk érzete alapul szolgál neki erre (bűnösség érzésünk, mely szívünkben van), így értjük meg azt, hogy a „testvérek vádolója” (Jel.12,10) az, aki most kijelenti: „Vétkéztem”.

Így tehát, hogy minket megváltson és Isten tervébe visszavezessen, az Úr Jézusnak ezt a három kérdést kellett megoldania: a bűn, a vétkeesség, és a Sátán vádjainak kérdését. Először is arra van szükség, hogy bűneink eltöröltsenek, – ez Krisztus drága vére által BETELJESEDETT. Azután arra van szükség, hogy vétkeességünk (bűnösségünk) eltöröltsék, és hogy bűnös lelkiismeretünk megtalálja békességét: ez a VÉR értéke által lesz szívünkben nyilvánvalóvá. Végül szembe kell szállnunk az ellenséggel és vádjaira válaszolni kell. A Szentírás megmutatja nekünk, hogy Krisztus vére hatékonyan működik mindhárom értelemben: Isten számára, az ember számára és a Sátán számára.

Ha előre akarunk haladni, feltétlenül szükséges birtokba venni a vér erejét. Ez lényeges feltétel. Szükségünk van

annak a ténynek alapos ismeretére, hogy az Úr Jézus meghalt a kereszten mint a mi helyettesünk, és hogy világosan megértjük az Ő bűneinket eltörlő vére hatóerejét, – enélkül nem állíthatjuk, hogy ráléptünk a hit útjára. Nézzük meg hát a v é r háromoldalú munkáját közelebbről.

A VÉR MINDENEK ELŐTT ISTEN SZÁMÁRA VAN

A vér az engesztelésért van itt, és Isten előtti helyzetünket munkálja elsőképpen. Szükségünk van bűnbocsánatra elkövetett bűneinkért, hogy ne kelljen ítéletre mennünk, – megbocsátattak azok, – de nem azért, mert Isten szemet hunyt elkövetett gonoszágaink felett, hanem azért, mert látja a vért. A vér tehát mindenekelőtt – nem értünk, hanem Istenért van. Ha meg akarom ismerni, hogy mit jelent számomra, el kell fogadnom, amit Isten számára jelent és ha nem ismerném meg, hogy mennyit ér Isten számára, soha nem tudom meg, hogy mi az értéke számomra. Csak ha a Szentlélek kijelentette nekem, hogy Isten milyen értéket tulajdonít a Krisztus vérének, csak akkor léphetek be magam is a vér hatóerejének áldásába és csak akkor fedezem fel annak drága értékét számomra. De a vért elsősorban Isten látja. Az Ő- és Újszövetségben ez a szó: „vér”, mely az engesztelés fogalmához kapcsolódik, több mint százszor fordul elő és mindig úgy mutatja be az Írás, mint ami Isten számára van.

Az Ószövetség naptárában van egy nap, amely szorosan összefügg bűneink kérdésével: ez az engesztelés napja. Semmi sem magyarázza meg olyan jól a bűnök kérdését, mint ennek a napnak leírása. A 3. Mózes 16-ban olvassuk, hogy az engesztelés napján a vért összegyűjtötték az áldozatból, mely a bűnért volt és bevitték a Szentek Szentjébe, hogy ott hétszer elhintsek az Örökkévaló előtt. Ezt nagyon világosan meg kell értenünk. Ezen a napon a bűnért való áldozatot nyilvánosan mutatták be a sátor pitvarában. Minden nyíltan történt és mindenki láthatta, de az Úr megparancsolta, hogy magába a sátorba ne lépjen be senki, a főpap kivételével. Egyedül ő végezte el – az összegyűjtött vérral – a meghintést az Úr előtt. Miért? Mert a főpap (Urunk

megváltói munkájában) az Úr Jézus előképe volt (Zsid.9, 11-12). Így jelképesen egyedül a főpap volt az, aki ezt a műveletet véghezvihette, senki más. Csak ő közeledhetett – és hatolhatott be – oda: csak egyetlen egy cselekedet elvégzésére léphetett be oda: hogy BEMUTASSA ISTENNEK A VÉRT, mint Neki kedves áldozatot és mint olyan áldozatot, amely kielégíthette Őt. Ez Isten és a főpap között a Szentek Szentje rejtekében ment végbe. Távolság az emberek tekintetétől, akiknek az áldást kellett elnyerni belőle. Az Úr maga kívánta ezt. A VÉR TEHÁT ELSŐSORBAN AZ Ő SZÁMÁRA VANI!

Korábban is találkozunk erre vonatkozó írással a 2.Mózes 12,13-ban, mikor a húsvéti bárány vérének kellett kiontani Izrael megváltásáért. Azt hiszem ez a legjobb előképe megváltásunknak az Ószövetségben. A vért az ajtófélfára és a szemöldökfára helyezték el kívülről, – míg a bárány húsát a ház belsejében fogyasztották el, Isten szavára: „Látni fogom a vért és elmegegyek mellette.” Itt egy másik ábrázolását látjuk annak, hogy a vért nem az ember számára kellett bemutatni, hanem Istennek, mert a vért a szemöldökfára és az ajtófélfára helyezték, azok tehát, akik a ház belsejében ünnepeltek, nem láthatták azt.

ISTEN KIELÉGÍTETETT

Isten szentsége és Isten igazságossága megköveteli, hogy az ember élete bűn nélkül legyen. Az ember élete a vérben van és ennek a vértnek kellett kiontani érettem az én bűneim miatt. Isten követeli ezt, Ő az, Aki kívánja, hogy a vér megáldoztassék, az Ő igaz voltának, igazságosságának kielégítésére és Ő az, Aki azt mondja: „Mikor látni fogom a vért, elmegegyek mellette.”

Krisztus vére tökéletesen kielégíti Istent!

Szeretnék itt néhány szót mondani az Úrban fiatalabb testvéreimnek, mert ezen a ponton gyakran nehézségekkel találkozunk. A lelkiismeretünket semmi sem zavarta meg hitetlen korunkban addig, amíg Isten Igéje nem kezdte el az éb-

resztgetést bennünk. Lelkiismeretünk halott volt és bizonyos, hogy Isten semmit nem tud tenni azokért, akiknek lelkiismeretük halott. Később, amikor hitre ébredtünk, lelkiismeretünk r e n d k í v ű l érzékennyé vált és ez komoly problémát jelentett nekünk. A bűn és bűnösség érzése olyan naggyá válhat, hogy meg is béníthat bennünket, mert elveszítjük szemünk előtt a v é r hatóerejének valóságát. Akkoriban úgy látjuk, hogy bűneink annyira valóságosak, hogy már nagyobbak azok, mint Jézus Krisztus vére.

Minden nehézségünk abból ered tehát, hogy egy érzelmet akarunk igazolni, megkíséreljük átérezni a vér értékét és önmagunktól megragadni, hogy mit jelent az nekünk; de ez nem tehetjük meg, mert nem ez a dolgok menete. Istennek kell először a vért látni, azután kell nekünk elfogadni azt az értéket, amit Isten ad neki. Csak ezen az úton találhatjuk meg azt az értéket, amit a vér nekünk jelent. Ha érzelmeinken keresztül akarjuk felbecsülni azt, semmire sem jutunk, sötétségben maradunk. *Ez az Isten szavában való bit kérdése.* Hinnünk kell, hogy a vér drága Istennek, mert Ő mondja ezt. „Nem veszendő holmin, aranyon, vagy ezüstön váltattatok meg Atyáitok hiábavaló életmódjától, hanem drága áron, Krisztus drága vérén, a hibátlan és szeplőtelen Bárányn, Aki eleve el volt rendelve a világ alapjainak lerakása előtt és megjelent az idők végén ti érettetek” (1.Pét. 1,18-19).

Ha Isten értékeli a vért és elfogadja, mint bűneink váltásdíját értékeli, mint megváltásunk drága árát, – biztosítva érezhetjük magunkat, hogy az adósság ki van fizetve. Ha Istent a vér kielégítette, akkor azt neki értékelnie is kell. Értékelésünk csak az övének felelhet meg, nem lehet erről sem több, sem kevesebb véleményünk. Legyen az természetes számunkra, tartsuk ehhez szorosan magunkat és ne távolodjunk el ettől sem jobbra, sem balra. Emlékezzünk arra, hogy Isten szent és igazságos, és hogy egy igaz és szent Istennek joga van kijelenteni, hogy a vér elfogadható az Ő szemében és teljesen kielégíti Őt!

A HIVÓ SZABAD UTAT NYERT ISTENHEZ

A vér KIELÉGÍTETTE ISTENT, MINKET IS KI KELL ELÉGÍTENIE. Ez tehát *a második értéke a vérnek*, mégpedig az ember számára. Ebben az értelemben a vér a lelkiismeretünket tisztítja meg. Ha a Zsidókhöz írott levélben lapozunk, olvashatunk erről. Szükségünk van a „gonosz lelkiismerettől megtisztított szívre” (10,22).

Ez nagyon fontos. Nézzük csak meg figyelmesen, mi van az Írásban. Az „író” nem azt mondja nekünk, hogy az Úr Jézus vére megtisztítja szívünket, mert ez nem áll meg itt. Tévedés ily módon a szívet összekötni a vérrel. Amikor így imádkozunk: „Uram, tisztítsd meg szívemet a bűntől, a Te véred által” akkor ez azt bizonyítja, hogy nem értjük meg; a vér milyen vonalon működik. A szív – Isten szava szerint – gyógyíthatatlanul gonosz (Jer.17,9). Istennek ezért valami alapvetőbb dolgot kell tennie, mint a szívemet megtisztítani, *új szívet kell adnia nekünk.*

Nem gondolunk arra, hogy kimossuk, vagy kivasaljuk az olyan ruhát, amelyet eldobni készülünk. Mint később látni fogjuk, a hústest túl romlott ahhoz, hogy megtisztíttassék; meg kell feszíttetnie. Isten bennünk való munkájának egészen újnak kell lennie. Nem találok egyetlen szakaszt sem, mely azt jelentené ki, hogy a vér megtisztítja szívünket. A vér ily módon nem alanyi, hanem *tárgyi* Isten előtt – munkáját tekintve. Igaz, hogy a vér tisztító munkája a Zsidó 10. szerint érinti szívünket, de csak *lelkiismeretünkkel kapcsolatban.* „Megtisztítván szívünket a gonosz lelkiismerettől...”. Mit jelent ez? Azt jelenti, hogy egy akadály, mely Isten és közöttem áll, rossz lelkiismeretet támaszt bennem mindig, valahányszor megkísérlek Hozzá közeledni. Ez engem állandóan arra a gátra emlékeztet, mely Isten és közém emeltetett. De most a drága vér egy új dolgot valósított meg, mely elvetette ezt a gátat és ezt a tényt Isten megismertette velem Igéje által. Amikor elhittem és elfogadtam ezt, azonnal megtisztult lelkiismeretem és eltűnt bűnösségem érzete, tehát nincs többé gonosz lelkiismeretem Isten előtt.

Mindannyian tudjuk, milyen drága dolog Istennel való kapcsolatunkban, ha lelkiismeretünk a bűn terhétől felszabadult. Valóban, – a hittel teljes szív és a minden vádtól felszabadult lelkiismeret két lényeges dolgot jelent nekünk és

ezek együtt járnak. Amikor elveszítjük lelkiismeretünk békeségét, azonnal hajótörést szenved hitünk és úgy találjuk, hogy lehetetlen Istenhez közelednünk. Ezért, hogy Istennel való járásunkat folytathassuk, ismernünk kell a vér mindig időszerű értékét. Isten mindent nagyon pontosan számon tart és a vér az, ami által közeledhetünk Hozzá, – minden nap, – minden órában és percben. A vér sohasem veszíti el hatóerejét, a kegyelem trónjához való bejutásunk alapja, ha hit által megragadjuk azt. Amikor a Szentek Szentjébe belépünk, milyen más alapra mernénk támaszkodni, mint a vérré?

De fel kell tennem a kérdést: valóban a vérről számolva lépek be Isten jelenlétebe, vagy pedig valami más dologra támaszkodom? Mit értek az alatt, amikor kimondom: „a vér által”? Egyszerűen azt akarom mondani, hogy elismerem bűneimet, hogy tudom: szükségem van a megtisztításra és a kiengesztelésre és hogy az Úr Jézus tökéletesen befejezett művének alapján közeledem Istenhez! Istenhez egyedül az Ő érdemeire támaszkodva közeledem és sohasem az én érdemeim alapján; sohasem arra alapozva, hogy például a nap folyamán különlegesen kedves vagy türelmes voltam, vagy hogy tettem valamit az Úrért ma reggel. Mindenkor bejáratos vagyok Istenhez, hála az Úr Jézus drága vérének. Sokunknak, amikor közeledni akarunk Istenhez, kísértést jelent az a gondolat, hogy mivel Isten bennünk munkálkodott, – Önmagából valamivel többet ismerttetett meg és a KERESZT mélyebb tanításaira megnyitotta szemünket, – ezzel egy magasabb célt helyezett szemünk elé, amit bizonyára el kell érünk, hogy: Előtte tiszta lelkiismeretünk legyen. **SEMMIKÉPPEN!** A jó lelkiismeretnek nem lehet – soha alapja az olyan győzelem, melyet mi arattunk, nem alapítható az másra, csak az Úr Jézus művére, Aki vérét öntötte érettünk.

Lehet, hogy csalatkozom, de az az erős benyomásom, hogy némelyeknek közülünk ilyen féle érzéseik lehetnek: ma kissé figyelmesebb voltam, ma kissé jobban forgolódtam, ma reggel Isten Igéjét sokkal elmélyültebben olvastam, – így ma jobban tudok imádkozni. Vagy pedig: ma nehézségem van a családommal, rosszkedvűen és mogorván kezdtem a napot; most nem valami jól érzem magam, úgy látszik, ma valami baj van, – így hát nem közeledhetem Istenhez.

Ezekután milyen alapon közeledsz Istenhez, talán érzelmeid alapján? Azzal az érzéssel, hogy valamit tenni tudtál Érette? Vagy pedig egy sokkal biztosabb alapra támaszkodsz, arra a tényre, hogy a vér kiontatott és Isten látva a vért, ki-elégítettett? Természetesen, hogy ha a vér ereje változhatna, kevésbé lenne bizalomra méltó ez az alap, melyen Istenhez közeledünk. De a vér ereje soha nem változott és soha nem fog megváltozni. Mindig bátran közeledhetünk tehát Istenhez, ez a bátorság az Ő vére alapján a mienk, sohasem személyes érzelmeink alapján. Bármilyen nagyok lehetnek képességeid ma, tegnap vagy tegnapelőtt, amint lelkiismeretedben – tudatosan közeledsz a Szentek Szentjének helyéhez, abban a pillanatban biztos alapra kell állanod és ez az alap nem lehet más, egyedül csak a vér! Akár jó napod volt, akár rossz, akár tudatosan vétkeztél, akár nem, az Úrhoz való közeledésed alapja *ugyanaz marad*, KRISZTUS VÉRE! Ez az az alap, melyen nyugodtan járhatunk, más nincs.

Mint keresztyén tapasztalatunk sok más állomásán is, Istenhez való közeledésünknek két része van: egy kezdő és egy haladó. A kezdet formája az Efezusi levél 2. rész, a további a Zsidókhoz írt levél 10. fejezete mutatja. Kezdetben Isten előtti helyzetünket a vér biztosítja, mert „közelvalókká lettünk Krisztus vére által” (Ef.2,13). De Istenhez való közeledésünk alapja még mindig a vér marad. Az apostol így buzdít bennünket: „éppen azért... hála, hogy Jézus Krisztus vére alapján beléphetünk a szent helyre... közeledjünk” (Zsid.10,19–22). Kezdetben a vér által közeledtem és ebben az új viszonyban minden időben folytatólagosan a vérhez folyamodtam. Nem úgy van tehát, hogy bizonyos alapon megmenttettem és utána a másik alapon tartom fenn kapcsolatomat Vele. „De hiszen ez nagyon egyszerű” – mondod. „Ez az evangélium A-B-C-je”. Igen, de sokunknak az a baja, hogy eltávolodunk ettől az A-B-C-től. Azt gondoljuk, előrehaladásunk következtében felmenthetjük magunkat ez alól, de ezt sohasem tehetjük meg. Nem! Először is a vér által közeledtem Istenhez, és ugyanígy van, valahányszor megjelenek Előtte. Ez mindvégig így lesz, csak egy alap, – mindig csak egy: Jézus Krisztus vére!

Ez egyáltalán nem jelenti azt, hogy gondatlan életet éljünk. A továbbiakban Krisztus halálának másik szempontját

tanulmányozzuk és ez valami új dolgot mutat majd nekünk, de pillanatnyilag támaszkodjunk csak a vérré, mely érettünk kiontatott és amely elég nekünk.

Lehetünk gyengék, de nem úgy leszünk erősek, hogy a gyengeségünket szemléljük. Nem akkor válunk szentekké, amikor nyomorúságot érzünk és bűnbánatot tartunk. Ebben az értelemben semmiféle segítséghez nem jutunk. Legyen tehát bátorságunk a vérré támaszkodva közeledni és azt mondani: Uram! Én nem ismerem teljesen a vér értékét, de tudom, hogy a vér Téged megelégitett; azért elég nekem is a vér, – ez az én egyetlen menedékem. Most már látom, hogy akár előrehaladtam, akár nem, akár eljutottam valamire, akár nem, soha nem jelenhetek meg más alapon Előtted, mint a drága vér alapján. – Így valóban szabad lesz lelkiismeretünk Isten előtt. Egyetlen lelkiismeret sem tisztul meg soha, ha a véren kívül van. A vér az, amely bátorságot ad Isten előtt. „Semmi büntudat többé” – milyen csodálatos kijelentést kapunk a Zsidó 10,2-ben. Megtisztultunk minden bűntől és visszhangozhatjuk Pál apostol szavait: „boldog ember az, akinek az Úr bünt nem tulajdonít” (Róma 4,8).

A VÁDOLÓ LEGYŐZÉSE

Az elmondottak ismeretében szembefordulhatunk az ellenséggel, mert a vér erejének másik oldala is van, mely a Sátánra vonatkozik. Jelen korunkban a Sátán legerősebb harci tevékenysége: **A testvérek vádolósa.** „A mi testvéreink vádolója levettetett, aki vádolja őket éjjel és nappal a mi Istenünk előtt” (Jel.12,10). Ebben a szerepében tartja őt sakkban Urunk különleges főpapi szolgálata által a „saját vérével” (Zsid.9,12).

Hogyan lehet hát a vér hathatós a Sátán ellen? Úgy, hogy Istent az ember mellé állítja az ellenféllel szemben; a bukás valamit bevitt az emberbe, ami a Sátánnak helyet adott az emberi belsejében, ennek az lett az eredménye, hogy Isten kényszerült Önmagát visszavonni az ember belsejéből. Most az ember *a kerten kívül* van, – „Mindnyájan vétkeztek és nélkülözik Isten dicsőségét” (Róma 3,23) – mert az ember bensejében eltávolodott Istentől. Az ember cselekedete követ-

keztében akadály jött létre és amíg az el nem távolíttatik, erkölcsileg képtelenné teszi Istent arra, hogy megvédje az embert. De a vér ezt a gátat eltávolítja, visszaadja Istent az embernek, az embert pedig Istennek. Most az ember előnybe kerül, s mert Isten oldalán van, szembe fordulhat a Sátánnal.

Figyeljük meg ezt a verset János 1. levelében, mégpedig abban a fordításban, amelyet nagyon szeretek: „Jézusnak, az Ó Fiának vére megtisztít *minden egyes bűntől*” (1,7. Darby). Ez nem pontosan az általános értelemben vett „*minden bűn*”, hanem, mindegyik bűn egyenként. Mit jelent ez? Ó, ez csodálatos dolog! Isten a világosságban van és ha világosságban járunk Vele, minden meztelen és leplezetlen e világosság előtt, úgyannyira, hogy Isten mindent láthat, – és mégis képes az a vér megtisztítani minden egyes bűntől! Micsoda megtisztítás ez!! Nem azt jelenti: én nem ismerem magam legmélyebb részemig, azt sem jelenti, hogy Isten nem ismer engem tökéletesen. Nem azt jelenti, hogy megpróbálok valamit elrejtetni Isten előtt, de azt sem, hogy Isten megpróbálja azt nem észrevenni. Nem, Ó a világosságban van és én is ott vagyok és a drága vér a világosságban tisztít meg engem minden egyes bűntől! A VÉR ELÉG ERRE!!!

Közülünk némelyeket – letörve saját gyengeségünktől, – megkísérthet néhányszor az a gondolat, hogy vannak bűnök, amelyek csaknem megbocsáthatatlanok. Emlékezzünk ilyenkor ezekre a szavakra: „Jézus Krisztusnak, az Ó Fiának vére megtisztít minket mindenegyes bűntől.” Nagybűnök, kisbűnök, bűnök, melyek nagyon feketék lehetnek és bűnök, melyek nem látszanak annyira súlyosaknak, amelyekről azt gondoltam, hogy megbocsáthatók, és bűnök, melyek úgy tünnek fel nekem, hogy megbocsáthatatlanok... minden bűn, tudatos, vagy nem tudatos, azok, amelyekre nem emlékszem, amelyeket elfelejtettem, mind mind benne vannak e szavakban: „minden egyes bűn”, „Jézusnak, az Ó Fiának vére megtisztít minden egyes bűntől.” – és ezt megteheti, mert, első helyen kielégíti Istent.

Mivel Isten, aki világosságában minden egyes bűnünket látja, megbocsáthatja azokat a vér alapján, milyen vád-alapja marad még a Sátánnak? Vádolhat minket Isten előtt, de „Ha Isten velünk, kicsoda ellenünk”? (Róma 8,31). Isten szeretett Fiának vérét mutatja a Sátánnak. Ez az a kielégítő fele-

let, amellyel szemben a Sátán nem tehet semmi ellenvetést. „Kicsoda vádolhatja az Isten választottait”? – Isten az, aki igazolja őket; kicsoda az, aki kárhoztat? Krisztus az, Aki meghalt, sőt aki fel is támadott, aki az Isten jobbán van, aki esedezik is érettünk.” Róma 8,33–34.

Ebben a tekintetben is a vér tökéletes hatóerejét kell megismernünk. „Krisztus megjelent, mint főpap... és miután örök váltságot szerzett nekünk, egzszersmindenkorra bement a Szentélybe a tulajdon vérét áldozva fel” (Zsid.9,11–12). Ő lett a Megváltó egzszersmindenkorra, Ő a Főpap, a Szószóló közel kétezer év óta. Ott áll Isten jelenlétében és *engesztelő* áldozat a mi bűneinkért (I.Ján.2,2). Jegyezzük meg jól a Zsidó 9,14 szavait: „Mennyivel inkább a Krisztus vére...” Ezek a szavak aláhúzzák az Ő szolgálatának tökéletes hatékonyságát. Kielégíti Istent tökéletesen.

Milyen legyen hát magatartásunk a Sátán irányában? Ez fontos kérdés, mert az ellenség nemcsak Isten előtt vádol minket, hanem saját lelkiismeretünkben is. „Te vétkeztél és folyton vétkezel”. „Gyenge vagy és többé Isten semmit sem tehet érted”. Ezt a fegyvert használja. Ilyenkor abba a kísértésbe esünk, hogy magunkba nézünk, megpróbálunk védekezni ellene és érzelmeinkben, vagy magatartásunkban keresünk alapot arra, hogy elhiggyék: a Sátánnak nincs igaza. Vagy abba a kísértésbe esünk, hogy elismerjük gyöngeségünket, és engedünk a csüggedésnek, kétségbeesésnek.

A vádolás így a Sátánnak egyik legerősebb és leghatásosabb fegyverévé válik. Megláttatja velünk bűneinket és igyekszik ezért vádolni bennünket Isten előtt; mihelyt pedig elfogadjuk vádjait, leverettetünk. – Hogy olyan könnyen elfogadjuk vádjait, annak az oka, hogy még reméljük: van valami igazság bennünk. De reménységünk rossz alapokon nyugszik. Így a Sátán elérte célját és mi ott maradunk letörve saját gyengeségünktől. De ha megtanultuk, hogy semmiképpen ne bizakodjunk a hús-testben, nem döbbenünk meg majd, amikor vétkezünk, mert a hús-testnek *maga a természete bűn*. – Megértjük, hogy mit akarok ezzel mondani?

Mivel még nem jutottunk el igazi természetünk megismerésére és annak meglátására: mennyire tehetetlenek vagyunk, ezért reménykedünk még önmagunkban, ezért vagyunk ösz-

szetörve, mihelyt a Sátán vádol bennünket. Istennek van hatalma elrendezni bűneinket, de semmit nem tehet az olyan emberért, akit a Sátán vádjai lesújtottak, mert *az ilyen ember nem helyi bizalmát az Ő Fia vérébe*. A vér az ő javára szól, de ő a Sátánra hallgat.

Krisztus a mi Szószólónk, de mi, a vádlottak, a vádló oldalán maradunk. Nem ismertük fel, hogy önmagunkban nem érdemeltünk mást, mint halált és, hogy – mint csakhamar látni fogjuk, – nem vagyunk másra méltók, mint a megfeszítésre. Nem ismertük fel, hogy egyedül Isten felelhet a Vádlónak és hogy a drága vér meg is tette azt.

Megtartatásunk abban áll, hogy tekintetünket az Úr Jézusra fordítjuk, és meglátjuk, hogy a Bárány vére a bűneink által keletkezett egész helyzettel szembenézett és megoldotta azt. Ez a biztos alap, amelyen állunk. Sohase próbáljunk válaszolni a Sátánnak jó magaviseletünkkel, hanem mindig a vérrel, – igen, *mi valóban bűnösök vagyunk, de Isten a vérre tekint, mellyel Fia felelt a vádakra és a Sátánnak nincs joga többé támadni bennünket*. Vessük hitünket a drága vérbe, utasítsuk el a vádakat és semmiképpen ne hagyjuk el ezt a pozíciót, csak így tudjuk elhallgattatni a Sátán vádjait és megfutamítani őt. „Kicsoda vádolja Isten választottait? Hiszen Isten az, aki megigazít. Kicsoda az, aki kárhoztat? Hiszen Krisztus Jézus az, aki meghalt, sőt aki fel is támadott, aki Isten jobbán van, aki esedezik érettünk.” Ez mindig így lesz: „Legyőzték azt a Bárány vére és bizonyágtétele által; nem szerették életüket és nem hátráltak meg a halál előtt” (Jel.12,11). Milyen szabadulás lenne nekünk, ha jobban felismernénk, milyen értéke van ISTEN szemében az Ő szeretett Fia drága VÉRÉNEKI!

2. fejezet

Krisztus Keresztje

Amint láttuk, a Római levél első nyolc fejezete két részre oszlik. Az első rész bemutatta nekünk, hogy a vér hatása arra vonatkozik, *amit tettünk*, míg a második részben látni

fogjuk, hogy a kereszt* hatása arra vonatkozik, *amik vagyunk*. Szükségünk van a vére, hogy bocsánatot nyerjünk; szükségünk van a keresztre, hogy megszabaduljunk.

Az előbb röviden tárgyaltuk szükségseink első oldalát (bűneink eltörlését) és most megállunk majd a másodiknál (a bűntermészettől való szabadulásnál); de mielőtt ezt tennők, mérleljük ennek a szakasznak néhány más fontos vonását, amelyek aláhúzzák a tárgyalt témák közötti különbséget és kiemelik a két résznek egymástól különböző gondolatmenetét.

NÉHÁNY MÁR MEGKÜLÖNBÖZTETÉS

A két részben, a negyedik és hatodik fejezetben a feltámasztásnak két szempontja szerepel. A Róma 4,25-ben az Úr Jézus feltámasztása a mi megigazulásunkkal van kapcsolatban:

* A szerző a kereszt szót itt, mint minden más tanulmányában is, különleges értelemben használja. Az olvasók legtöbbje megszokta a kereszt kifejezés általános használatát, amely elsősorban az Úr Jézus teljes megváltói művét fejezi ki, amely történelmileg végbement az Ő halálában, eltemetésében, feltámasztásában és mennybemenetelében.

„És mikor olyan állapotban találtatott, mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, mégpedig a keresztfának haláláig. Annakokáért Isten is felmagasztalja Őt és ajándékozott neki oly nevet, amely minden név fölött való” (Fil.2,8-9).

Másodsorban pedig tágabb értelemben a hívőknek kegyelem által Krisztussal való egységét fejezi ki mindabban, amin Ő átmert.

„Eltemettünk azért Ővele együtt a bemeztés által a halálba: hogy miképpen feltámasztatott Krisztus a halálból az Atyának dicsősége által, azonképpen mi is új életben járjunk” (Róma 6,4).

„Minket, akik meg voltunk halva a vétkek által, meglevenített együtt a Krisztussal – kegyelemből tartattatok meg! – és együtt feltámasztatott és együtt ültetett a mennyekben, Krisztus Jézusban” (Ef.2,5-6).

Világos, hogy ez a kifejezés a vér munkája bűneink bocsánatával kapcsolatban.

Ebben a fejezetben és a következőkben – más kifejezés hiányában – a szerző kénytelen volt a „kereszt” szót egy különleges és szűkebb értelemben használni, hogy a „helyettesítés” és „azonosítás” közötti pontos megkülönböztetést kifejezésre juttassa; ezek ugyanis a megváltás tanában emberi síkon két különböző szempontot képviselnek. A „kereszt” szót tehát, amely az egész váltságművet fejezi ki, a szerző szükségből a váltságmű egy részének megjelölésére használja. Kiadó.

„A mi Urunk Jézus a mi vétkeinkért adatott halálra és feltámadott a mi megigazulásunkért.”

Ennek a résznek a tárgya: Isten előtt való helyzetünk. De a Róma 6,4 úgy mutatja be a feltámadást, mint amely új életet ad nekünk a megszentelt járásra:

„Azért, hogy amint Krisztus feltámadott, . . . ugyanúgy mi is új életben járjunk.”

Itt Isten előtt való járásunk áll előttünk.

Másrészről az 5. és a 8. fejezetben a békességről van szó. A Róma 5. az Istennel való békességről beszél, amely hit által az Ő vérében való megigazulásnak a gyümölcse:

„Megigazulván azért hit által, békességünk van Istennel a mi Urunk Jézus Krisztus által” (1.v.).

Ez azt jelenti, hogy mivel elnyertem bűneim bocsánatát, Isten nem rettegés és szorongás tárgya többé nekem. Én, aki Isten ellensége voltam, „megengeszteltem az Ő Fiának halála által”. Csakhamar észreveszem azonban, hogy gyötrem forrása vagyok önmagamnak, nyugtalanság él még bennem, mert a szívem mélyén van még valami, ami bűnözésre hajt. Békességem van Istennel, de nincs békességem önmagammal. Valóságos polgárháború dúl a szívemben. A dolgoknak ezt az állapotát jól festi le a Róma 7. fejezete, ahol a hús-test és a szellem halálos összeütközése látható bennem. De ettől kezdve már a kifejtés a 8. fejezetben a szellem szerint való járás belső békességéhez vezet el minket. „A test gondolata halál”, mert „ellenségeskedés Isten ellen, míg a Szellem gondolata élet és békesség” (Róma 8,6).

Vizsgálódásunkat folytatván azt látjuk, hogy az említett szakasz első fele a megigazulás kérdését tárgyalja. Nézzük meg például ezt a helyet:

„Megigazulván ingyen az Ő kegyelméből a Krisztus Jézusban való váltság által . . . az Ő vérében, hogy megmutassa az Ő igazságosságát az előbb elkövetett bűnök büntetésének elengedésével, hosszútűrésének ideje alatt; megbizonyította igazságosságát a mostani időben, meglátván, hogy Ő igaz és igazolja azt, aki Jézusban hisz” (Róma 3,24-26),

és aztán:

„Annak, aki nem munkálkodik, hanem hisz abban, Aki az istentelent megigazítja, az ő hite tulajdoníttatik igazságossággul. Nekünk is tulajdoníttatik, akik hiszünk Abban, Aki feltámasztotta a mi Urunkat, Jézust a halálból, a megigazulásunkért” (Róma 4,5. 24-25).

A szakasz második fele ellenben a megszentelődés kérdését, mint főtémát tárgyalja. Nézzük csak meg a Róma 6,19 és 22. verseit:

„Amiképpen odaszántátok a ti tagjaitokat a tisztátalanságnak és hamisságnak szolgálóiul, – a hamisságra – azonképpen szánjátok oda most a ti tagjaitokat az igazságosság szolgálatába, megszentelődésekre”,

„felszabadulván a bűn alól és miután Isten rabszolgáivá lettetek, gyümölcsként megvan megszentelődésetek és végül az örök életek”.

Amikor mi a hit által való megigazulás drága valóságát megismerjük, ezzel még csak a dolgok felét ismerjük meg; csupán Isten előtti helyzetünk problémáját oldottuk meg. Amilyen mértékben előre haladunk, Isten egyre többet akar nyújtani nekünk és pedig magatartásunk problémájának megoldását. A Római levél e fejezeteinek gondolat-kifejtése aláhúzza ennek fontosságát. A második lépés minden esetben az elsőt követi és ha megálltunk az elsónél, akkor még színvonal alatti (szubnormális) keresztyén életünk van. Hogyan élhetünk hát normális keresztyén életet? Hogyan jussunk oda? Természetesen azzal kell kezdenünk, hogy elnyerjük bűneink bocsánatát – megigazulásra van szükségünk; – szükségünk van Istennel való békességre; mindez elengedhetetlen alap számunkra. De ha Krisztusban való hitünk első lépésével ez az alap már szilárdan áll, világos – amint éppen most megmutattuk, – hogy valami többre kell eljutnunk.

Látjuk tehát, hogy a vér elrendezi bűneink kérdését. Az Úr Jézus hordozta bűneinket a mi helyünkön a kereszten, mint helyettesünk és megnyerte nekünk a bocsánatot, a megigazítást és a kiengesztelést. De most egy lépéssel előbbre kell mennünk Isten tervében, hogy megértsük: hogyan bánik Ő a *bűn bennünk levő alapelvével*. A vér meg tud mosni bűneimtől, de nem tud megmosni „ó-emberem”-től. Szükség van a keresztre, hogy én magam megfeszíttessem. A vér fél-

reállítja a bűnöket, de szükség van a keresztre, hogy félre állítsa a bűnöst.

A Római levél első négy fejezetében ritkán találkozunk ezzel a szóval: „bűnös”. Azért, mert itt nem a bűnösről van szó főképpen, hanem inkább a bűnökről, amelyeket elkövetett. A „bűnös” szó első ízben csupán az 5. fejezetben jelenik meg és fontos meglátnunk, hogyan vezeti be ide a bűnöst. Ez a fejezet azt mondja: a bűnös azért bűnös, mert bűnösnek született és nem azért, mert bűnököt követett el. A különbség nagyon fontos. Igaz, amikor Isten szolgálja meg akarja győzni a világi embert arról hogy bűnös, gyakran a Római levél jólismert 3,23 versét használja, amely azt mondja: „Mindnyájan vétkeztek” de a versnek ilyen alkalmazását az Írás nem igazolja. Akik „így” használják, abban a vesztélyben forognak, hogy hamis következtetést vonnak le. Valójában a Római levél nem azt tanítja, hogy mi bűnösök vagyunk, mert bűnököt követtünk el, hanem hogy azért *bűnözünk, mert bűnösök vagyunk*. Természet szerint vagyunk bűnösök, sokkal inkább, mint cselekvés által. Mint a (Róma 5,19) kijelenti: „Egyetlen ember engedetlensége által a többiek valamennyien bűnösökké lettek.”

Hogy hogyan lettünk bűnösökké? Ádám engedetlensége miatt! Nem azért lettünk bűnösök, amit tettünk, hanem azért, amit Ádám tett és amivé ő vált. Én beszélek angolul, de ez belőlem nem csinált angolt. A valóságban én kínai vagyok. Ugyanígy a 3. fejezet arra hívja fel a figyelmet, amit tettünk – „Mindnyájan vétkeztek” – de nem azért válunk bűnösökké, mert vétkeztünk.

Egyszer gyerekeknek vetettem fel ezt a kérdést egy osztályban: „Kicsoda bűnös?” – és azonnal feleltek rá: „aki bűnt követ el”. Igen, aki bűnt követ el, az bűnös, de az a tény, hogy ő bűnözik, egyszerűen csak bizonyítéka annak, hogy ő már bűnös, és nem az oka. Aki bűnözik, az bűnös, de az ugyanúgy igaz, hogy aki nem bűnözik, ha Ádám magvából való, ugyanúgy bűnös az is és megváltásra van szüksége. Tudtok követni engem? Vannak gonosz bűnösök és vannak jó bűnösök. Vannak bűnösök, akiknek erkölcsi érzékük van és vannak olyan bűnösök, akik romlottak, de mindnyájan egyformán bűnösök. *Azt gondoljuk néha, hogy ha nem tettünk volna meg bizonyos dolgokat, minden jó volna: de a rossz sokkal mélyebben rejlik, mint a tetteinkben; abban*

van, *amik vagyunk*. Lehet, hogy egy kínai Amerikában született és képtelen egyetlen kínai szót kiejteni, de azért nem kevésbé marad kínai, azáltal a tény által, hogy kínainak született. A születés számít. Így van az is, *hogy bűnös vagyok, mert Ádámban születtem. Ez nem magatartásom kérdése, hanem örökségem, származásom kérdése*. Nem azért vagyok bűnös, mert bűnözöm, hanem azért bűnözöm, mert rossz ős-től származom. Bűnözöm, mert bűnös vagyok.

Hajlamosak vagyunk azt gondolni, hogy amit tettünk, az nagyon rossz, de önmagunkban nem vagyunk mi olyan rosszak. Isten azon fáradozik, hogy megértesse velünk: mi magunk vagyunk rosszak, mélységesen rosszak. A gonosz gyökere maga a bűnös; őt kell félreállítani. *Bűneink a vér által tétetnek félre, mi magunk pedig a kereszt által*. A vér biztosítja számunkra a bocsánatot, azért, amit tettünk, a kereszt pedig biztosítja számunkra a szabadulást abból, amik vagyunk.

AZ EMBER TERMÉSZET SZERINTI ÁLLAPOTA

Elérkeztünk a Római levél 5. fejezetének 12–21 verseihez:

„Annakokáért, miképpen egy ember által jött be a világba a bűn és a bűn által a halál, – és ekképpen a halál minden emberre elhatott, ezért mindnyájan vétkeztek.”

„Valójában, a törvényig is volt bűn a világban, de a bűn nem számítatik be, ha nincsen törvény. Hanem a halál uralkodott Ádámtól Mózesig azokon is, akik nem az Ádám esetének hasonlatossága szerint vétkeztek, aki az Eljövendőnek előképe volt. De a kegyelmi ajándék nem úgy van, mint a büneset. Mert ha egynek bünesete által a többiek valamennyien meghaltak, mennyivel inkább túlárad a többin Isten kegyelme és az ajándék, amit kegyelmében cselekedett, egy ember: Jézus Krisztus által. – És nem úgy van ez az ajándék, mint az egy ember vétkének a következményei, hogy egynek bünesete maga után vonta a kárhoztatás ítéletét. A kegyelem ajándéka, amely számos bűn után jött, megigazulást vont maga után. Valóban azért, ha egynek bűne által és ennek az egynek esete által a halál uralkodott, meny-

nyivel inkább uralkodnak majd egy által, Jézus Krisztus által azok, akik teljes bővülködésben befogadták a kegyelmet és az igazság ajándékát. Így tehát, amint egy bűneset által a kárhoztatás minden emberre elhatott, ugyanúgy az igazságnak egy cselekedete által a megigazulás is, amely az életet adja, elhat mindenkire, mert amiképpen egyetlen ember engedetlensége által a többiek valamennyien bűnösökké lettek, ugyanúgy egynek engedelmessége által valamennyien igazakká lesznek. A törvény pedig közbejött, hogy a bűn megsokasodjék, de ahol a bűn megsokasodott, a kegyelem is felettébb megsokasodott, azért, hogy amint a bűn uralkodott, halált hozva, aképpen uralkodjék a kegyelem az igazság által, hogy örök életet adjon a mi Urunk Jézus Krisztus által."

Ebben a részben a kegyelem áll szemben a bűnnel és Krisztus engedelmessége Ádám engedetlenségével.

A Római levél már idézett szakasza (a levél első nyolc fejezete) második fele (5,12-8,39-ig) ezzel kezdődik és ez most különösen megállít minket; az itt tárgyalt téma olyan következtetéshez vezet, amely összes ezután következő elmélkedésünknek alapja lesz. Milyen következtetésről van itt szó?

A már idézett 19. versben találjuk meg:

„Mert miképpen egyetlen ember engedetlensége által a többiek valamennyien bűnösökké lettek, ugyanúgy egynek engedelmessége által valamennyien igazságosakká lesznek.”

Isten Szelleme igyekszik itt megmutatni nekünk először is azt, hogy mik vagyunk, és azután, hogyan lettünk azzá, amik vagyunk.

Keresztyén életünk kezdetén inkább cselekedeteink kötnek le minket egészen, mint természetünk; inkább azért szomorodunk meg, amit elkövettünk, mint azért, amik vagyunk. Azt képzeljük, hogy ha csak legalább helyre tudnánk hozni bizonyos hibákat, jó keresztyének lennénk és erőlködünk, hogy megváltoztassuk azt a módot, ahogyan cselekedni szoktunk. De az eredmény nem az, amit reméltünk; csüggedten fedezük fel, hogy a zavar nem csupán a külső nehézségekből támad, hanem annak valójában súlyos belső oka van. Kedve-

sek próbálunk lenni az Úr előtt, de találunk magunkban valamit, ami nem kíván neki tetszeni. Próbálunk alázatosak lenni, de van a természetünkben valami, ami visszautasítja, hogy alázatosak legyünk. Próbálunk szeretni, de nem érzünk magunkban semmiféle szeretetet. Mosolygunk és megpróbálunk kedvesnek látszani, de érezzük, hogy bensőnkben távol vagyunk attól, hogy kedvesek legyünk. Minél inkább próbáljuk javítani külső magatartásunkat, annál inkább megértjük, milyen mélyek bennünk a gonoszság gyökerei. Akkor az Úr-hoz megyünk és egyszerűen azt mondjuk neki: „Uram, most már látom, nemcsak az a rossz, amit tettem, hanem én magam vagyok gonosz!”

A Római levél 5. fejezetének 19. versében foglalt következtetés kezdi megvilágítani szívünket. Bűnösök vagyunk. A teremtmények egy fajtájának a tagjai vagyunk, akik alkadtuk miatt mások, mint amilyennek Isten akarta volna őket látni. A bukás miatt alapvető változás történt Ádám jellemében és ez őt bűnössé tette, olyan valakivé, aki természeténél fogva képtelen Istennek tetszeni. És a családi hasonlóság, amelynek mindannyian részesei vagyunk, nem egyszerűen csak felületi, hanem a mi belső természetünket is magába öleli.

„Bűnösökké alakultunk.” Hogyan történt ez?

„Egy embernek engedetlensége által” – mondja Pál. Engedjétek meg, hogy megvilágítsam ezeket a dolgokat.

Az én nevem: Nee. Eléggé megszokott kínai név. Hogyan kaptam? Nem én választottam. Nem futottam át a lehetséges kínai nevek jegyzékét, hogy ennél maradjak. Az a tény, hogy a nevem: Nee, egyáltalán nem tőlem függ, sőt, mi több, semmit sem tehetek azért, hogy nevemet megváltoztassam. Nee vagyok, mert az apám Nee volt, és apám azért volt Nee, mert nagyapám is Nee volt. Ha úgy viselkedem, mint egy Nee, akkor Nee vagyok, és ha nem viselkedem úgy, mint egy Nee, akkor is Nee vagyok. Ha sok pénzem lenne, akkor is Nee vagyok, és ha koldus leszek belőlem, mindig Nee vagyok. Semmi, amit teszek, vagy aminek megtevésétől távol tartom magam, nem csinál belőlem mást, mint Nee-t.

Bűnösök vagyunk, nem önmagunk miatt, hanem Ádám miatt. Bűnösök vagyunk, de nem azért, mert egyénileg vétkeztem, hanem azért, mert Ádámban voltam, amikor ő vétkez-

zett. Azért vagyok bűnös, mert születésemmel Ádámtól származom, mert egy rész vagyok belőle. S mi több, semmit sem tudok tenni, hogy ezt megváltoztassam. Viselkedésem megjavításával nem tudok mást csinálni magamból, mint ami vagyok: Ádámnak egy része, tehát bűnös.

Egy napon ilyen értelemben szóltam és ezt a megjegyzést tettem: „Mi mindnyájan vétkeztünk Ádámban”. Valaki így válaszolt nekem: „Nem értem”.

Megpróbáltam megmagyarázni neki a következő módon: „Valamennyi kínai Hu-ang-ti-ra vezeti vissza származását. Több, mint 4000 évvel ezelőtt hadba állt Si-iu-val. Ellensége nagyon erős volt. Huang-ti mégis legyőzte és megölte őt. Ezután alapította Huang-ti a kínai nemzetet. Tehát 4000 éve annak, hogy Huang-ti megalapította nemzetségünket. No már most, mi történt volna, ha Huang-ti nem ölte volna meg ellenfelét, hanem az ölte volna meg őt? Hol volna akkor ma Ön?”

„Egyáltalán nem léteznék” – felelte.

„O, nem, Huang-ti meghalhatott volna az ő halálával, de Ön élhetné a saját életét.”

„Lehetetlen, ha ő meghalt volna, én nem élhetnék, mert tőle nyertem az életemet.”

Látjuk hát az emberi élet egységességét? A mi életünk Ádámtól ered. Ha nagyapád meghalt volna 3 éves korában, hol volnál te? A te tapasztalatod az övéhez van kötve. Nos, pontosan ilyen módon van hozzánk kötve mindegyikünk tapasztalata az Ádáméhoz. Senki sem mondhatja:

„én nem voltam Ádámban”,

mert rejtetten valamennyien ott voltunk, amikor Ádám engedett a kígyó szavának. Mindannyian belekeveredtünk tehát az Ádám bűnébe és „Ádámban” való születésünk által, mindent megkaptunk tőle, amivé ő vált, bűneink eredményeképpen, vagyis az ádami természetet, egy bűnösnek a természetét. Mi tőle nyertük létezésünket, és minthogy az ő élete a bűn életévé lett, bűnös természetté lett, a mi tőle nyert természetünk is bűnös. Így, mint mondtuk, a rosszat örököljük és nem csupán a magatartásunkban van. Hacsak nem tudjuk megváltoztatni születésünket, nem szabadulhatunk meg.

De pontosan ebben az irányban találjuk meg problémánk megoldását, mert éppen így oldotta meg Isten a kérdést.

„MINT ADÁMBAN, UGYANÚGY KRISZTUSBAN”

A Római levél 5. fej. 12–21 versei nemcsak Ádámról beszéltek nekünk; mondtak valamit az Úr Jézusról is.

„Ugyanúgy, amint egy ember engedetlensége által a többiek mindnyájan bűnösökké lettek, így egynek engedelmesége által a többiek mindnyájan igazságosakká lesznek.”

Ádamban mindent megkaptunk, ami Ádámé és Krisztusban mindent megkaptunk, ami Krisztusé.

Ezeket a kifejezéseket „Ádamban”, „Krisztusban” nagyon is kevésbé értik meg a keresztyének. Kockáztatva azt, hogy ismétlésbe bocsátkozom, szeretném aláhúzni még egy kép által, hogy ennek a kifejezésnek: „Krisztusban” öröklési és faji jelentősége van. A kép a Zsidókhöz írt levélben található. Emlékezzünk arra, hogy a levél első részében a szerző igyekszik kimutatni, hogy Melkisédek nagyobb mint Lévi? Emlékszünk arra a helyre, amely kimutatja, hogy Krisztus főpapsága nagyobb az Áronénál, aki Lévi törzséből származott? A szerzőnek, hogy ide eljusson, először bizonyítania kellett, hogy Melkisédek papsága nagyobb, mint Lévi papsága, egyszerűen azért, mert a Krisztus papsága „*Melkisédek rendje szerint való*”. Mert nyilvánvaló, hogy a mi Urunk Judából származott, amely törzsre nézve Mózes semmit sem szólt a papságról. Mindez méginkább nyilvánvalóvá lesz, amikor a Melkisédek hasonlatosságára egy másik pap támad, aki nem testi parancsolatnak törvénye szerint, hanem enyészhetetlen élet ereje szerint lett. Íme, valóban itt a bizonyágtétel, amely Neki adatott: „Te pap vagy örökké, a Melkisédek rendje szerint” (Zsid.7,14–17).

Áron papsága természetesen a Lévi rendje szerint való volt és ha a szerző ki tudja mutatni, hogy Melkisédek nagyobb, mint Lévi, elérte célját. Meg is teszi és figyelemreméltó módon bebizonyítja.

A Zsidókhöz írt levél 7. fejezetében elmondja nekünk, hogy Ábrahám egy napon, amikor a királyok csatájából hazatért (1.Móz.14) zsákmányának tizedét felajánlotta Melkisédeknek és hogy Melkisédek megáldotta őt. Miután Ábrahám ezt tette, ezért tehát Lévi kisebb, mint Melkisédek. Miért? Mert az a tény, hogy Ábrahám tizedet ajánlott fel Melkisédeknek, azt jelenti, hogy Izsáknak „Ábrahamban része volt ebben a felajánlásban” és ha ez így van, akkor Jákób is meg-

tette felajánlását Melkisédeknek „Ábrahában”, ami azt jelenti, hogy Lévi ugyancsak résztvett a felajánlásban „Ábrahában”. Nyilvánvaló, hogy csak a kisebb tiszteli meg a nagyobbat felajánlásával.

„Ellentmondás nélkül való pedig, hogy a kisebb áldatik meg a nagyobb által” (Zsid.7,7).

Lévi így alsóbbrendű helyzetben van, mint Melkisédek és ezért az Áron főpapsága alsóbbrendű, mint az Úr Jézusé. Léviről még nem volt szó a királyok csatájának időpontjában. „És mégis Atyjának, Ábrahámnak ágyékában volt” és hogy úgy mondjuk: „Ábrahám által” ő is felajánlást tett.

„És ez a Lévi, aki szedi a tizedet maga is megfizette azt Ábrahám személyében. Mert ő még atyja ágyékában volt, mikor a pátriárkának elébe ment Melkisédek” (Zsid.7,9-10).

Ez tehát a pontos jelentése ennek a szónak: „Krisztusban”. Ábrahám, aki a hit családjának a feje, az egész családot magában foglalja. Amikor ő felajánlotta a tizedet Melkisédeknek, benne az egész család ajánlja fel azt Melkisédeknek. Az ő utódai nem külön-külön, egyénileg tettek felajánlást, hanem mindnyájan Őbenne voltak, amikor Ábrahám felajánlást tett, valamennyi utódját képviselte önmagában.

Ez tehát egészen új távlatot nyit meg előttünk. Ádámban minden elveszett. Egy ember engedetlenségével mindannyian bűnösökké lettünk. Vele a bűn bejött a világba, a bűnre a halál és ettől a naptól fogva az egész nemzetségben a bűn uralkodott és a halálba vezetett. De most fény sugar jelent meg a színhelyen. Egy Másiknak engedelmességével, mind igazságossákká lehetünk.

„Ott, ahol a bűn megsokasodott, túláradt a kegyelem azért, hogy amint a bűn uralkodott, halálra adván, úgy uralkodjék a kegyelem az igazságosság által, hogy örök életet adjon a mi Urunk Jézus Krisztus által” (Róma 5,20-21).

Kétségbeesésünk oka Ádámban van, reménységünk pedig Krisztusban.

A SZABADÍTÁS ISTENI MÓDJA

Istennek bizonyosan az a kívánsága, hogy ezek az elméledések a bűntől való gyakorlati szabaduláshoz vezessenek minket. Pál nagyon világosan megmutatja nekünk ezt, amikor a Római levél 6. fejezetét ezzel a kéréssel kezdi:

„Mit mondjunk tehát? meg kell maradnunk a bűnben?”

Egész lénye fellázad az ilyen sugallat ellen: „Bizony nem”! – kiáltott fel. Hogyan tudna a szent Isten megelégedni az-
zal, hogy tisztátalan és bűnben megkötözött gyermekei van-
nak?

„Hogyan is élhetnénk még a bűnben?” (Róma 6,1–2). Is-
ten bizonyosan gondoskodott egy hatalmas és hathatós mód-
ról, hogy bennünket megszabadítson a bűn uralma alól.

Éppen itt van azonban a mi problémánk. Bűnösnek szület-
tünk, hogyan tudunk Ádamból kijönni? Hadd mondjam el
mindjárt, a vér nem tud minket Ádamból kihozni. Csak
egyetlenegy mód marad. Mjútán Ádám vonalába a születés-
sel léptünk be, nem tudunk abból kijönni, csak a halállal.
Hogy véget vessünk bűntermészetünknek, véget kell vetni
ennek az Ádamtól kapott életnek. A bűn rabszolgasága a
születéssel jött be, a büntől való szabadulás pedig a halállal
jön és pontosan ez a szabadítás módja, amiről Isten gondos-
kodott. A halál a szabadulás titka.

„Meghaltunk a BŰNEK” (Róma 6,2).

Hogyan tudunk meghalni? Közülünk talán többen tettünk
nagy erőfeszítéseket, hogy megszabaduljunk a bűnnek ettől
az életétől, de azt felettebb szívósnak találtuk. Hol a kive-
zető út? Saját erőlködésünkkel nem vihetjük halálba ó-ter-
mészetünket, de fel kell ismernünk, hogy *Isten megoldotta*
problémánkat Krisztusban. Az apostol ezt a következő kije-
lentésében foglalja össze:

„Mindnyájan, akik bemeztünk Jézus Krisztusba, az Ő
halálába merítettünk be” (Róma 6,3).

Ha Isten gondoskodott a mi halálunkról „Jézus Krisztus-
ban”, szükséges, hogy valóban Benne legyünk és így a halá-
lunk hatékonyvá váljék; ez pedig ugyancsak nagy problé-
mának látszik. Hogyan kell belépnünk Krisztusba? Itt is Is-
ten jön segítségünkre. Nekünk ténylegesen semmi módunk
sincs arra, hogy belépjünk, de ami még fontosabb: nincs is
szükségünk arra, hogy belépni próbálkozzunk, mert mi Krisz-
tusban *vagyunk*. Amit mi nem tudnánk megcsinálni önma-
gunktól, *Isten megtette nekünk*. *Ő Krisztusba belyezett min-
ket*. Emlékezzünk az 1.Kor.1,30-ra. Azt hiszem, ez az egész
Újszövetség legértékesebb verseinek egyike: „*Ti Krisztusban*
vagytok.” Hogyan?

„Tőle (azaz Istentől) vagytok ti a Krisztusban.”

Magasztaltassék Isten! Ő nem hagyta ránk annak gondját, hogy mi találjuk ki a Krisztusba való belépés módját, sem hogy mi vitelezzük ki azt. Nem szükséges tervet készítenünk a belépésre. Isten készítette azt el és nemcsak hogy elkészítette, hanem meg is valósította.

„Tőle vagytok ti a Krisztus Jézusban.”

Mi Őbenne vagyunk, tehát nincs szükségünk arra, hogy belépni próbáljunk. Ez isteni tett és befejezett tett.

Most már, ha ez igaz, akkor ebből bizonyos dolgok következnek. A Zsidókhoz írt levélből vett képben, amit az előbb szemléltünk, láttuk, hogy „Ábrahám” egész Izrael, tehát Lévi is, aki még meg sem született, megfizette a tizedet Melkisédeknek. Ábrahám leszármazottai, nem külön-külön és egyénileg ajánlották fel a tizedet, hanem Ábrahámiban voltak, amikor ő felajánlotta azt és így Ábrahámnak egész maradéka részt vett az ő felajánlásában. Itt valódi képet kapunk a „Krisztusban” való helyzetünkről. Amidőn az Úr Jézus a kereszten volt, mi valamennyien meghaltunk; nem egyénileg, mert még nem is születünk meg, – de meghaltunk Őbenne, mert Őbenne voltunk.

„Ha egy meghalt mindenkiért, tehát mindnyájan meghaltak” (2.Kor.5,15).

Amikor Ő megfeszítettetett, mi mindnyájan megfeszítettünk.

Amikor falvakban hirdetjük az Igét, gyakran nagyon egyszerű képeket kell használnunk a mélyebb isteni igazságok megmagyarázására. Emlékszem, hogy egy napon elővettem egy kis könyvet és belecsúsztattam egy darabka papírt, azután azt mondtam ezeknek az egyszerű embereknek: „Most nagyon figyeljete! Előveszek egy darab papírt. Ennek megvan a saját léte, teljesen függetlenül ettől a könyvtől. Miután pillanatnyilag nem tudok vele mit csinálni, beleteszem a könyvbe. No, most valamit csinállok ezzel a könyvvel. Elküldöm messze vidékre. Nem a papírt küldöm el, hanem a könyvet, de a papír benne van a könyvben. Mi történik a papírral? Elmehet-e a könyv úgy, hogy ugyanakkor a papír itt marad? Lehet a papírnak más a sorsa, mint a könyvnek? Nem, ahová a könyv megy, odamegy a papír is. Ha beleejtem a könyvet a folyóba, a papír is beleesik és ha hirtelen kihúzom belőle,

a papírt is kimentem. Mindaz, ami a könyvvel történik, a papírral is megtörténik majd, mert benne van a könyvben.”

„Tőle vagytok ti a Krisztus Jézusban.”

Maga az örökkévaló Isten helyezte minket Krisztusba és amit Krisztusnak készített, azt az egész nemzetségnek készítette. A mi sorsunk az Ővéhez van kötve. Amin Ő átment, azon mi is átmentünk, mert „Krisztusban lenni” azt jelenti, hogy azonosítottunk vele, halálában és feltámadásában is. Ő megfeszítettett; mit jelent ez nekünk? Kérjük Istent, hogy tesztsen meg minket? Soha sem! Amikor Krisztus megfeszítettett, mi is megfeszítettünk; és ha az Ő megfeszítése a múltban történt, akkor a miénk sem lehet eljövendő. Nem hiszem, hogy egyetlen szövegrészt is találok az Újszövetségben, amely azt mondaná, hogy a mi megfeszítésünk a jövőben történék. Minden erre vonatkozó hivatkozást a görög „aoristos” időt használja, amely azt jelenti; egyszermindenkorra; az örökké tartó múlt idejét. (Lásd: Róma 6,6; Gal.2,20 és 5,24; 6,14.) Mivel önmagát senki sem tudná megfeszíteni, – mert ez fizikai lehetetlenség – öngyilkosságot kellene elkövetnie, – hasonlóképpen szellemi szempontból Isten nem kívánja tőlünk, hogy mi magunkat megfeszítsük. Mi megfeszítettünk, amikor Krisztus megfeszítettett, mert Isten bennünket öbelé helyezett. Az a tény, hogy Krisztusban meghaltunk, nem egyszerűen csak elméleti helyzet, hanem örök és megdönthetetlen valóság.

AMIT AZ Ő HALÁLA ÉS FELTÁMADÁSA KÉPVISEL ÉS MAGÁBA FOGLAL

Az Úr Jézus, amikor meghalt a kereszten, a vérét ontotta; így adta az Ő szent életét, hogy engesztelést szerezzen bűneinkért és – kielégítse Isten igazságosságát és szentségét. Ez a mű Isten Fiának volt egyedüli kiváltsága. Egyetlen ember sem tudna ebben résztvenni. De az Úr nemcsak azért halt meg, hogy vérét ontsa; azért halt meg, hogy mi meghalhasunk. Meghalt, mint a *mi* képviselőnk. Halálába minket is belefoglalt, *téged és engem*.

Mi gyakran használjuk ezeket a kifejezéseket: „megigazítás” és „azonosítás”, hogy a Krisztus halálának ezt a két ol-

dalát megrajzoljuk. Az „azonosítás” szó használata a leg-
többször helyes, de inkább azt jelenti, hogy a dolog tőlünk
jön; én vagyok az, aki erőlködöm, hogy azonosítsam magam
az Úrral. Felismertem, hogy ez a kifejezés megfelel a valóságnak,
de csak később lehet alkalmazni. Jobb azzal a ténnyel kezdeni,
hogy az Úr az, Aki belefoglalt engem az Ő halálába. Az Úr halála az,
amely engem *magábaölelt*, amely az azonosítás helyzetébe állít engem, nem én vagyok az, aki
azonosítom magam, hogy beléphessek abba. A fontos az,
hogy Isten helyezett engem Krisztusba. Ez valami olyan dolog,
amelyet Isten vitt véghez. Ezért olyan drága szívemnek az Újszövetségnek ez a szava: „KRISZTUSBAN”.

Az Úr Jézus halála magába foglal minket. Az Úr Jézus feltámadása ugyancsak magába foglal bennünket. Megálltunk az 1.Kor. lev. 1. fejezeténél, hogy megállapítsuk a tényt: mi „Jézus Krisztusban vagyunk”. Forduljunk most ennek a levélnek a végéhez, hogy mélyebben meglássuk, mit is jelent ez? Az 1.Kor.15,45.47 verse két jelentős nevet, vagy címet használ az Úr Jézus megjelölésére. „Utolsó Ádám”-nak nevezi, de éppen úgy „második ember”-nek is. Az Írások nem beszélnek Róla, mint második Ádámról; sem pedig, mint utolsó emberről, hanem mint „második ember”-ről. Alá kell húznunk ezt a megkülönböztetést, mert nagyértékű valóságot tartalmaz.

Amenyiben „utolsó Ádám”, Krisztus az emberiség teljes summája, amennyiben „második ember”, Ő a feje az új nemzetségnek. Kettős egyesülést találunk tehát itt, – egyik az Ő halálához kapcsolódik, másik a feltámadáshoz. Először az emberi fajjal való egyesülése, mint „utolsó Ádám”-é, történelmileg Betlehemben kezdődött, hogy azután a kereszten és a sírban végződjék. A kereszten át mindent magában foglalt, ami Ádamban volt, hogy ítéletre és halálba vigye. Vele való egyesülésünk másodszor, mint „második ember”-rel, a feltámadásnál kezdődik, hogy az örökkévalóságban végződjék, ami azt jelenti, hogy soha nem lesz vége, mert Ő – miután halálában félreállította az első embert, akiben Isten terve meghiúsult, – feltámadott, mert egy új emberi nemzetség Feje, Vezetője, Akiben ez a terv teljesen megvalósul.

Amikor az Úr Jézus a kereszten megfeszítettetett, mint „utolsó Ádám” feszítettetett meg. Mindaz, ami az első Ádamban volt, Benne összegyűjtetett és félretétetett. Mi ebben bennfogl-

laltattunk. Mint utolsó Ádám, eltörölte a régi nemzetséget; mint „második ember” bevezette az új nemzetséget. Feltámadásában indult el, mint „második ember”, mi ebben is bennfoglaltattunk.

„Mert ha halálának azonossága által Vele egy palántává lettünk, azok leszünk feltámadásának azonossága által is (Róma 6, 5).

Mi meghaltunk Benne, az utolsó Ádámban; élünk Benne, a „második emberben”. A kereszt eképpen Isten hatalma, amely átviz minket Ádából Krisztusba.

3. fejezet

Az előrehaladás útja: tudni

Régi életünk a kereszten végződik, új életünk a feltámadásnál kezdődik. „Azért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az, a régiek elmúltak, íme újjá lett minden” (2.Kor. 5,17). A kereszt végét veti az első teremtésnek és a halálból egy új teremtés jön ki Krisztusban, a második Ember. Ha mi „Ádámban” vagyunk, mindaz, ami Ádámban van, szükségképpen átszarmazik ránk, a miénk lesz akaratlanul, mert semmit sem kell tennünk, hogy magunkévá tegyük. Nem szükséges elhatároznunk, hogy haragra gerjedjünk, vagy valami más bűnt kövessünk el; önkéntelenül és ellenünkre is megtörténik velünk. Ugyanilyen módon, ha mi Krisztusban vagyunk, mindaz, ami Krisztusban van, a miénk, tisztán kegyelemből, anélkül, hogy erőlködnénk, egyszerűen hit alapján.

De azt mondani, hogy mindaz, amire szükségünk van, a miénk Krisztusban, tisztán kegyelemből – bármennyire igaz is –, úgy tűnhetik fel, mint ami híjával van a gyakorlati értelemnek. Hogyan is megy végbe ez gyakorlatilag? Hogyan válik világgossá a mi tapasztalatunkban?

A Római levél 6. 7. 8. fejezetének tanulmányozásánál látni fogjuk, hogy a normális keresztyén élethez négy feltétellel szükséges.

1. Tudni
2. Úgy tekinteni magát, mint...

3. Átadni magát Istennek és
4. Szellem szerint járni.

Ebben a sorrendben mutatja be az Írás. Ha ezt az életet akarjuk élni, ezt a négy lépést meg kell tennünk; nem egyet, sem kettőt, sem hármat csupán, hanem mind a négyet. Amilyen mértékben tanulmányozzuk ezek mindegyikét, olyan mértékben bízunk majd rá magunkat az Úrra, hogy a Szentlélek megvilágosítsa értelmünket. És most kérjük az Ő segítségét, hogy megtehessek az első lépést.

KRISZTUSSAL VALÓ MEGHALÁSUNK BEFEJEZETT TÉNY

A Római levél 6. fejezetének 1–11. verse most az előttünk lévő Ige.

„Mit mondjunk tehát? Megmaradjunk a bűnben? Bizonyára nem! Akik meghaltunk a bűnnek, mi módon élnénk még abban? Avagy nem tudjátok-e, hogy akik belemerítettünk Jézus Krisztusba, az Ő halálába merítettünk bele; eltemettünk tehát Ővele a bemeletés által a halálba, hogy amiként Krisztus feltámasztatott a halottak közül az Atya dicsősége által, ugyanúgy mi is az élet újultságában járjunk. Mert ha halálának hasonlósága által Vele egy palántává váltunk, azok leszünk feltámasztásának hasonlósága szerint is: jól tudjuk, hogy a mi ó-emberünk Vele együtt megfeszítettett, hogy a bűnnek ez a teste félretétessék és ezután ne legyünk rabszolgái a bűnnek. Mert aki meghalt, felszabadult a bűn alól. Mert ha meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy élni is fogunk Vele, tudván, hogy Krisztus, Akí feltámadt a halálból, többé meg nem hal: a halál nem uralkodik rajta többé. Mert ha meghalt, a bűnnek halt meg egyszersmindenkorra; hogy pedig él, Istennek él. Ezenképpen ti is, úgy tekintétek magatokat, mint akik holtak vagytok a bűnnek és élők vagytok Istennek a mi Urunk Jézus Krisztusban.”

Ezekből a versekből világosan kitűnik, hogy az Úr Jézus az Ő halálában képviselt minket és abba valamennyiünket belefoglalt. Az Ő halálában mindannyian meghaltunk. En-

nek megértése nélkül egyikünk sem tudna szellemileg előre haladni. Amint nem lehetünk megigazulva, ha nem láttuk meg, hogy *Ő bűneinket* felvitte a keresztre, éppen úgy nem lehetünk megszentelődve, ha nem láttuk meg, hogy *minket magunkat* felvitt a keresztre. Nem csupán bűneink helyeztek Reá, hanem mi magunk is belehelyeztettünk.

Hogyan kaptatok meg a bocsánatot? Megértettétek, hogy az Úr Jézus meghalt, mint a ti helyettesetek, hogy magára vette a ti bűneiteket, az *Ő vére* kiontatott, hogy megmosson benneteket szennyetektől. Amikor megláttatok, hogy minden bűnötök eltöröltetett a kereszten, mit tettetek? Azt mondtátok: „Uram Jézus, kérlek, halj meg az én bűneimért?” Nem, nem kértetek Tőle semmit, egyszerűen megköszöntétek az Úrnak. Nem könyörögtetek, hogy haljon meg értetek, mert megértettétek, hogy *Ő* ezt már megtette.

Nos, hát ami érvényes a bocsánatokra, az érvényes a szabadulásokra is. A mű be van fejezve. Többé már nem kérről van szó, hanem dicsőítésről. Isten mindnyájunkat Krisztusba helyezett, úgyannyira, hogy amidőn Krisztus megfeszítettett, mi magunk is megfeszítettünk. Nincs tehát szükségünk arra, hogy kérjük: „Uram, kérlek, hogy engem, aki olyan gonosz teremtés vagyok, fesszís meg”. Ez nem lenne jó. Nem imádkoztál bűneidért, miért imádkoznál most önmagadért? Bűneid kérdése elrendezett az *Ő keresztye* által. Ez befejezett tény. Mindössze annyi tennivaló marad, hogy dicsőítsd az Urat, azért, hogy amikor Krisztus meghalt, te magad is meghaltál; meghaltál Benne. Magasztald *Őt* ezért és élj ebben a világosságban. „És hittek az *Ő beszédének* és énekeltek az *Ő dicséretét*” (Zsoltár 106,12).

Hisztek a Krisztus halálában? Természetesen hisztek benne. Nos hát, ugyanaz az Írás, amely azt mondja, hogy *Ő meghalt értünk*, azt is mondja, hogy mi vele együtt meghaltunk. Olvassuk el még egyszer:

„Krisztus meghalt értünk” (Róma 5,8).

Ez az első kijelentés és ez igen világos; de a következő kevésbé lesznek azok? „A mi ó-emberünk Krisztussal együtt megfeszítettett” (Róma 6,6). „Meghaltunk Krisztussal” (Róma 6,8).

Mikor feszítettünk meg vele együtt? Mi az időpontja ó-emberünk megfeszítésének, holnap lesz, vagy ma van? Hogy

erre a kérdésre megfelelünk, hasznos lesz Pál apostol kijelentését egy más formában elolvasni: „Krisztus megfeszített együtt – azaz ugyanabban az időben – a mi ő-emberünkkel.”

Közületek néhányan másodmagukkal jöttek ide. Együtt tették meg az utat idáig. Elmondhatjátok: „A barátom velem jött ide” – de éppen olyan helyes, ha azt mondjátok: „Én ide jöttem a barátommal”. Ha egyikőtök ezelőtt három nappal érkezett volna ide, és a másik csak ma, nem beszélhetnétek így; de miután együtt érkeztetek, ezt a tényt kifejezhetitek akár az egyik, akár a másik módon; egyformán igaz lesz, miután ugyanarról a tényről van szó. Ugyanúgy elmondhatjuk a nagy történelmi eseményre is, mélységes tisztelettel, de ugyanolyan fontossággal: „Én megfeszítettetem, amidőn Krisztus megfeszítettett”, – vagy pedig: „Krisztus megfeszítettett, amikor én megfeszítetttem.” Ez ugyanis nem két elkülönített esemény a történelemben, hanem csak egy. Az én megfeszitésem Vele együtt ment végbe.*

Krisztus megfeszítettett? Hát akkor lehetek én másképpen? És ha Ő közel kétezer éve megfeszítettett és én Vele együtt megfeszítetttem, mondhatom-e, hogy az én megfeszitésem holnap történik majd? Lehet-e az Ővé a múltban, míg az enyém a jelenben, vagy a jövőben lenne? Magasztaltassék az Úr! Amikor Ő meghalt a kereszten, én vele együtt meghaltam. Nemcsak meghalt az én helyemen, hanem felvitt engem magában a keresztre, úgyannyira, hogy amikor Ő meghalt, meghaltam én is. És ha hiszek az Úr Jézus halálában, ugyanolyan bizonyossággal hihetek a saját halálomban, mint az Ővében hiszek.

Miért hiszitek, hogy az Úr meghalt? Mire alapítjátok ezt a hitet? Azért, mert *érezitek*, hogy meghalt? Nem, ezt soha nem éreztétek. Hiszitek, mert Isten Igéje mondja nektek. Amikor az Urat megfeszítették, ugyanabban az időben két gonosztevőt is megfeszítettek. Ti nem kételkedtek abban sem,

* (Megjegyzés: Ennek a kifejezésnek: „Krisztussal” a Róma 6,6-ban éppen úgy van tanításbeli jelentése, mint történelmi, vagy időbeli. Nyilvánvaló azonban, hogy csak az utóbbi vonatkozásban engedhetjük meg magunknak, hogy megfordítsuk ezt a kifejezést. W. Nec.)

hogy azokat Vele együtt megfeszítették, mert az Írások világosan mondják ezt.

Ti hisztek az Úr Jézus halálában, és hiszitek, hogy a két gonosztevő vele együtt meghalt. Mi van hát akkor a ti saját halálotokkal? A ti megfeszítésetek bensőségesebb, mint az övék. Őket ugyanakkor feszítették meg, mint az Urat, de különböző keresztekre, míg ti Vele együtt feszítettetek meg, ugyanarra a keresztre, mert ti Őbenne voltatok, amikor meghalt. Hogyan tudjátok ezt? Tudhatjátok, mert Isten mondotta és ez kielégítő alap. Ez egyáltalán nem függ a ti érzelmetektől. Ha érzitek, hogy Krisztus meghalt, – Ő akkor is meghalt; és ha nem érzitek, hogy meghalt volna, Ő akkor is meghalt. Ha érzitek, hogy ti meghaltatok, meghaltatok, és ha nem érzitek, hogy meghaltatok, mégis és egészen bizonyosan meghaltatok. Ezek isteni természetű tények. Hogy Krisztus meghalt, az tény; hogy a két gonosztevő meghalt, az is tény; és hogy ti meghaltatok, az is tény. Hadd mondjam meg nektek, – *ti meghaltatok!* Ez lett belőletek! Félre lettetek téve. Az az *én*, amelytől iszonyodtok, a kereszten van Krisztusban.

És „aki meghalt, felszabadult a bűntől” (Róma 6,7). A keresztyének számára ez az evangélium.

Sem akarásunk, sem erőlködésünk által soha nem jutunk el oda, hogy megfeszítettetésünket valósággá tegyük, hanem csak úgy, hogy elfogadjuk, amit az Úr Jézus a kereszten tett. Meg kell nyílnia szemünknek, hogy meglássuk a Golgótán végbement váltságművet. Néhányan közületek megtérésetek előtt talán megpróbáltatok önmagatoktól eljutni az üdvösségre. Olvastátok a Bibliát, imádkoztatok, templomba jártatok, jótékonykodtatok. Azután egy napon megnyílt a szemetek és megláttátok, hogy a tökéletes üdvösség már megszerzett számotokra a kereszten. Egyszerűen csak megköszöntétek, amikor elfogadtátok Istentől és a békesség és öröm elöntötte szíveteket. Nos, az üdvösség és megszentelődés pontosan ugyanazon az alapon nyugszanak. A bűntől való szabadulást ugyanazon az alapon nyeritek meg, mint ahogyan megnyeritek bűneitek bocsánatát.

A bűntől való megszabadulásunkat illetőleg Isten útjai teljesen különböznek az ember útjaitól. Az ember útja olyan, hogy eltünteti a bűnt, megpróbálja legyőzni azt; Isten útja pedig olyan, hogy félreteszi a bűnöst. Sok keresztyén sírán-

kozik gyengeségén, mert azt gondolja, ha erősebb volna, minden jó volna. Az a gondolat, hogy gyengeségünk miatt nem tudunk szent életet élni és hogy valami többre van szükségünk, egész természetesen a szabadulás módjának ehhez a hamis felfogásához vezet bennünket. Ha teljesen a bűn hatalmával vagyunk elfoglalva és azzal, hogy képtelenek vagyunk erőt venni rajta, természetsszerűleg arra a következtetésre jutunk, hogy a bűn fölötti győzelem kivívásához több erőre van szükségünk. „Ha csak erősebb volnék – szoktuk mondani –, le tudnám győzni heves haragralobbanásomat”, és kérjük az Urat, erősítsen meg minket, hogy a dolgokra való visszahatásunkat ellenőrizni tudjuk. Ez azonban nagy tévedés, mert nem ez a kereszténység. A mód, amely által Isten bennünket megszabadít, nem abban áll, hogy minket mind erősebbé tesz, hanem, hogy mind gyengébbé tesz. Ez győzelemre jutásunknak bizonyára különleges módja – mondjátok ti –, de ez az Isten útja. Isten felszabadít a bűn hatalma alól, nem úgy, hogy ó-emberünket megerősíti, hanem, hogy keresztre feszíti azt; nem úgy, hogy segíti eljuttatni valamire, hanem hogy hatályon kívül helyezi.

Megpróbáltatók talán az évek folyamán, de hiába, hogy önmagukat ellenőrzés alatt tartásuk és talán még ma is ezzel kísérleteztek, de azon a napon, mikor a valóságot meglátjátok, felismeritek majd, hogy teljesen képtelenek vagytok elérni a kívánt eredményt; de azt is, hogy Isten benneteket félretéve mindent elvégezett. Egy ilyen kijelentés véget vet minden emberi, személyes erőködésnek.

AZ ELSŐ LÉPÉS: „JÓL TUDVÁN, HOGY . . .”

A normális keresztyén élet ezzel kezdődik: „tudni”, tisztán és határozottan és nem azzal, hogy bizonyos ismeretünk van az igazságról, vagy hogy megértettünk egy fontos tanítást. Nem értelmi ismeretről van itt szó, hanem szívünk szemének kell megnyílnia, hogy lássunk, mink van Krisztusban.

Hogyan tudod, hogy bűneid megbocsáttattak? Azért, mert ígéhirdetőd mondotta neked? Nem! Egész egyszerűen te *tudod* azt. Ha megkérdem, hogyan tudod, egyszerűen azt fogod felelni: „Tudom!” Az ilyen ismeret isteni kijelentés által adatott nekünk. Magától az Úrtól jön ez. A bűnök bo-

csánatának ténye benne van a Bibliában, de hogy Isten írott beszéde számodra Isten élő beszédévé váljék, adnia kellett neked „a bölcsességnek és a kijelentésnek szellemét” (Ef. 1,17), aki megtanít az Ő megismerésére.

Arra van szükségetek, hogy ilyen módon ismerjétek meg Krisztust, és ez mindig így van. Mindig jön egy időpont a Krisztus egészen új és mélyebb ismeretének tekintetében, amikor szívünkbe fogadjuk és szellemünkben látjuk azt. A fény-sugár bevilágított bensődbe és teljesen meggyőződtél a valóságról...

Ami igaz bűneid bocsánatára, nem kevésbé igaz a büntől való megszabadulásodra is. Ha egyszer Isten világossága előtör szívedben, *látod* önmagadat Krisztusban. Nem azért, mert valaki mondta ezt neked, sem egyszerűen azért, mert a Róma 6. mondja ezt. Valami több van itt ennél. Tudod, mert Isten kijelentette neked Szelleme által. Lehet, hogy nem érzed, de tudod, mert megláttad. Amint egyszer megláttad önmagadat Krisztusban, semmi sem tudja megrendíteni erről az áldott valóságról való bizonyosságodat. Ha megkérdezel több hívőt, akik már beléptek a normális keresztyén életbe, hogy mondják el azokat a tapasztalatokat, amelyek őket idevezették, egyesek egy különleges tapasztalatról beszélnek majd, mások egy másikról. Mindegyik vázolja majd azt a különleges utat, amely ide vezette és idézi a Szentírás egyik részletét, hogy aláhúzza saját tapasztalatát. Sajnálatosan sok keresztyén saját tapasztalatára és kedvenc igehelyére támaszkodik, hogy más keresztyének ellen harcoljon. Tény az, hogy a keresztyének különböző utakon juthatnak el a mélyebb keresztyén életre, azokat a tapasztalatokat és tanításokat, melyeket kihangsúlyoznak, nem úgy kell tekintenünk, mint amelyek egymást kölcsönösen kizárják, hanem inkább kölcsönösen kiegészítik egymást. Egy dolog bizonyos: minden valódi és Isten szemében értékes tapasztalatnak az Úr Jézus személye és műve mélyebb megértésének új felfedezéséből kell megszületnie. Ez határozott és bizonyos alap.

Nos, itt, ebben az Írás-részben az apostol minden dolgot ilyen felfedezéstől tesz függővé:

„Jól tudván, hogy a mi ó-emberünk Vele együtt megfeszítettet, hogy megerőtelenüljön a bűnnek teste és hogy ne legyünk többé rabszolgái a bűnnek” (Róma 6,6).

AZ ISTENI KIJELENTÉS A MEGISMERÉS LÉNYEGES ALAPJA

Az első lépés, amit meg kell tehát tennünk, hogy keressünk Istennél egy kijelentés által adott megismerést, vagyis nem önmagunkról való kijelentést, hanem az Úr Jézus Krisztusnak a kereszten elvégzett tökéletes művéről való kijelentést.

Amikor Hudson Taylor megismerte a normális keresztyén életet, a következő módon jutott el oda. Emlékezzetek rá, hogyan beszél arról a kérdésről, amely olyan hosszú időn át gyötörte; hogyan éljen Krisztusban, hogyan vonja ki a szőlőtőből a nedvet, hogy Benne éljen. Mert tudta, hogy a Krisztus életének kell benne lennie, hogy rajta keresztül láthatóvá legyen, de érezte, hogy ez nincs birtokában; bár jól látta annak szükségességét, hogy Krisztusban legyen.

„Tudtam – írta nővérének 1869-ben Chinkiangból –, hogyha csak képes lennék benne maradni Krisztusban, minden jól menne, de nem voltam képes.” Minél inkább erőlködött, hogy eljusson ide, annál inkább távolodott Tőle, hogy úgy mondjuk, egészen addig a napig, amikor a világosság felragyogott; megtörtént a kijelentés és ő látott. Így írta ezt meg:

„Azt hiszem, itt van a titok: nem kérdezni, hogyan tudom kivonni magamba a szőlőtőből a nedvet, hanem emlékezni arra, hogy Jézus Krisztus a szőlőtő, a gyökér, az inda, a vessző, az ágak, a levelek, a virág, a gyümölcs egész valóságában.”

Idézi azután egy barátjának szavait, aki segítségére volt.

„Nem nekem kell önmagamból vesszőt csinálnom, az Úr Jézus azt mondja, hogy én vessző *vagyok*.” Belőle magából egy rész vagyok; egyszerűen hinnem kell ezt és ennek megfelelően cselekednem. „Régóta láttam ezt a Bibliában. de most hiszem, élő valóság ez.”

Olyan ez, mintha valami, ami mindig igaz volt, hirtelen újmódon és személyesen az ő számára vált volna igazzá.

Azt írta még nővérének:

„Nem tudom, meddig tudnám e dologban megértetni magamat, mert nincs ebben semmi új, semmi különös, semmi csodálatos és mégis egészen új! Egyszóval: „ámbar vak voltam, most látok...” Meghaltam és eltemettettem Krisztussal, igen, Krisztussal együtt fel is támadtam és ültettem a mennyei helyekre... Jézus ilyennek tekint engem és azt kí-

vánja tőlem, hogy én is ilyennek tekintsem magamat. Ő jobban tudja... Ő, milyen öröm megismerni ezt a valóságot. Ezért imádkozom, hogy világosodjanak meg szívetek szemei, és „hogy megismerhessétek és megízleljétek azt a gazdagságot, amely Krisztusban adatott nekünk.”

Ő milyen hatalmas dolog meglátni azt, hogy Krisztusban vagyunk. Képzeljétek el, milyen különös lenne, ha valaki igyekezne belépni egy szobába, ahol már benn van! Gondoljátok el, milyen képtelenség lenne, ha azt kérné, hogy vezessék be oda! Ha felismerjük azt a tényt, hogy bent vagyunk, nem fogunk erőlködni, hogy belépünk. Ha mélyebb kijelentésünk volna, imádságaink inkább hálaadások lennének, mint kérések. Mi sokat kérünk magunknak, mert vakok vagyunk a tekintetben, amit Isten elvégezett.

Eszembe jut az a beszélgetés, amelyet egy napon Sanghainban folytattam egy testvérrel, akit nagyon foglalkoztatott a saját szellemi állapota. Így szólt hozzám: „Annyi hívőt ismerek, akiknek szép és szent életük van. Szégyenlem magamat saját magam előtt. Viselem a keresztyén nevet és mégis, amikor másokhoz hasonlítom magam, érzem, hogy egyáltalán nem vagyok az. Szeretném megismerni ezt a megfeszített életet, ezt a feltámadt életet, de nem ismerem és nem látok semmi módot, hogy eljussak oda.” Egy másik testvér is velem volt és mi ketten mintegy két órán keresztül beszélgettünk ezzel az emberrel; megpróbáltuk megláttatni vele, hogy semmit nem tud birtokolni, ha nincs benne Krisztusban, de hiába. A mi barátunk azt mondotta: „A legjobb dolog, amit az ember tehet, az, hogy imádkozik.” – „De ha Isten már mindent megadott önnek, mi szüksége van még kérni?” – feleltük neki. „De Ő nem adott meg mindent nekem – válaszolta az ember –, mert továbbra is haragra gerjedek és mindenféle hibákat követek el; ezért kell tovább imádkoznom.” Azt mondtuk neki: „No és megkapja, amit kér?” – „Sajnálattal kell kijelentennem, hogy egyáltalán nem kapom meg” – válaszolta. Igyekeztünk megmutatni neki akkor, hogy amint semmit nem tett a megigazulásért, éppen úgy semmit nem kell tennie a megszentelődésért.

Ebben a pillanatban csatlakozott hozzánk egy harmadik testvér, akit az Úr sokszor felhasznált. Az asztalon állt egy hőpalack. A testvér megfogta és ezt kérdezte: „mi ez?” „Egy hőpalack.” – „Helyes.” – Tétélezze fel egy pillanatra, hogy

ez a palack imádkozni tud és elkezd kérni: „Uram, úgy szeretnék hópalack lenni. Nem tennél engem hópalackká? Uram, add meg azt a kegyelmet, hogy hópalackká váljak. Tedd meg, arra kérlek!” „Mit szólna hozzá?” – „Nem gondolom, még egy hópalackról sem, hogy ilyen ostoba lenne” – felelte barátunk. – „Képtelenség ezt kérni, hiszen az *már* hópalack.” – „Pontosan ezt ezt csinálja ön – mondotta neki akkor a testvérünk. – Isten a múltban önt már Krisztusba helyezte. Mikor Ő meghalt, ön is meghalt; amikor Ő feltámadott, ön is feltámadott. Ön tehát ma nem mondhatja többé: „Meg akarok halni önmagamnak; meg akarok feszíttetni, bírni akarom a feltámadás életét”, – az Úr önre tekint és egyszerűen azt mondja: Te halott *vagy!* Neked *van* új életed! Az ön imádkozásmódja éppen olyan lehetetlen, mint azé a hópalacké. Nincs szükség arra, hogy kérje az Urat, tegyen valamit magaért; önnek egyszerűen arra van szüksége, hogy szeme megnyíljék mindannak látására, amit Ő egészen elvégzett.”

Itt a lényeges pont. Nincs szükségünk erőfeszítéseket tenni, hogy meghaljunk, nem szükséges várni halálunkat, mi halottak *vagyunk*. Nincs szükségünk másra, mint felismerni azt, amit az Úr már megtett és ezért magasztalni Őt. A világosság előtört ebben az emberben és könnyek közt így szólt: „Uram, magasztallak azért, hogy engem már Krisztusba helyeztél. Minden, ami az Övé, az enyém!” – A kinyilatkoztatás megtörtént és ő hit által megragadta; és ha találkoztatok volna ezzel a tetvérrel később, micsoda változást láttatok volna benne!

A KERESZT PROBLÉMÁNK GYÖKERÉIG HATOL

Hadd emlékeztessék még benneteket az Úr Jézus kereszten elvégzett művének mélyreható természetére. Úgy érzem, hogy ezen a ponton az ember nem erőlködhet nagyon: látnunk *kell* azt.

Tegyük fel például, hogy országokat kormányzata gyökeresen meg akarja oldani a szeszes ital kérdését és elhatározza, hogy az egész országban bevezeti az alkoholmentes rendszert. Hogyan alkalmazható a gyakorlatban ez a határozat? Milyen segítséghez folyamodhatnánk? Ha felkutatnánk az egész országban, minden lerakatban és üzletben valamennyi palack

bort, sört és likórt, hogy azokat összegyűjtsük és összetörjük, vajon megoldaná ez a problémákat? Bizonyára nem. Megszabadíthatnánk az országot minden csepp feltalálható alkoholtól, de ezek mögött a szeszesital-palackok mögött ott vannak a lepárló üzemek, amelyek gyártják, a sörfőzők és a pincék, amelyek megszerzik azokat, és ha máshoz nem nyúlnánk, csak az üvegekhez és nem vesszük figyelembe a gyártás forrásait, a termelés folytatódik és a probléma így nem oldódik meg véglegesen. A gyártó telepeket, a sörfőzőket és a pálinkafőzőket be kell zárni az egész országban, hogy egyszersmindenkorra véget vessünk az alkoholizmus problémájának.

Mi vagyunk a gyár, cselekedeteink a termékek. Az Úr Jézus vére elrendezte a termékeknek, vagyis a bűneinknek a kérdését. Annak a kérdése, amit tettünk, így rendezve van, de vajon Isten megállna-e itt? Mi van azzal a kérdéssel, amik vagyunk? Mi vagyunk azok, akik termeltük bűneinket. Bűneink félretétettek, de mi lesz *velünk*? Azt hiszitek, hogy az Úr meg akar tisztítani bennünket minden bűnünktől és azután ránk akarja hagyni annak gondját, hogy megszabadítsuk magunkat ettől a gyártól, amik vagyunk és amely termelte a bűnöket? Azt hiszitek, hogy Ő félre akarja tenni a termékeket, de a termelés forrásának felelősségét ránk hagyja?

Mikor ezt a kérdést feltettük, már feleltünk is rá. Isten nem végzett fél munkát, elhanyagolván a másik felét. Nem, Isten eltüntette a gyártmányokat és megsemmisítette a forrást, ahonnan azok származtak.

Krisztus befejezett műve valóságosan a problémák gyökeréig hatolt és megoldotta azt. Istennél nincs félintézkedés.

„Jól tudván – mondja Pál –, hogy a mi ó-emberünk Ővele együtt megfeszítettett, hogy megsemmisíttessék a bűnnek ez a teste, hogy ne legyünk többé rabszolgái a bűnnek? (Róma 6,6).

„Tudván azt!” Igen, vajon *tudjátok* ezt?

„Avagy nem tudjátok?” (Róma 6,3).

Az Úr kegyelméből nyissa meg szemünket.

Az előrehaladás útja:

„Ügy számolj magaddal, mint...”

Olyan tárgyhoz érkeztünk most, amelyre vonatkozóan Isten gyermekei között bizonyos zavar támadt. Arról van szó, ami az előző fejezetben említett megismerést (tudást) követi.

Álljunk meg hát mindenekelőtt a Róma 6,6 minden szavánál:

„Jól tudván, hogy a mi ó-emberünk Vele együtt *megfeszített*”, az itt lévő nyelvtani ige-idő egyike a legrágábbnak, mert határozottan a múltba vezeti vissza a cselekményt. Végleges és befejezett egyszersmindenkorra, a dolog megtörtént és nem lehet semmisnek nyilvánítani. A mi ó-emberünk megfeszített egyszersmindenkorra, mindörökké és soha többé nem lehet nem megfeszített. Ez az, amit nekünk tudnunk kell.

No már most, ezt tudván, mi következik? Olvassuk el még egyszer ezt a részt. A következő lépést a II. vers mutatja:

„Ti is azért úgy számoljatok magatokkal, mint akik meghaltatok a bűnnek.”

Világos, hogy ez a 6. vers természetes folytatása. Olvassuk el újra együtt:

„Jól tudván, hogy a mi ó-emberünk megfeszített... ti is azért úgy számoljatok magatokkal, mint akik meghaltatok.” Ez a sorrend. Ha egyszer már tudjuk, hogy a mi ó-emberünk Krisztussal együtt megfeszített, a következő lépés az, hogy halottnak tekintsük magunkat. A Krisztussal való egységünk bemutatása közben – sajnos – nagyon gyakran helyezzük a hangsúlyt erre a második pontra: – úgy számoljunk magunkkal, mint akik meghaltunk – mintha ez volna a kiinduló pont: pedig a hangsúlyt az első lényeges tényre kellene helyeznünk: *Tudni*, hogy meghaltunk.

Isten Igéje világosan mutatja, hogy a „tudni” meg kell előznie azt, hogy „úgy számoljon magával”.

„Jól tudván, hogy... úgy számoljatok magatokkal.”

Annak a ténynek, hogy mi magunkkal úgy számolunk... egy Isten által kinyilatkoztatott tényen kell alapulnia, különben a hitnek nem volna alapja, amelyre támaszkodjék. Ami-

kor mi tudunk, akkor önkéntelenül úgy számolunk magunkkal, mint . . .

Ezzel a kérdéssel foglalkozunk, tehát nem kell túlságosan aláhúznunk a „magunkra tekintésnek” kérdését. Az ember túl messze ment abban a próbálkozásban, hogy tudás nélkül számoljon magával. Ha az embernek nincs Isten Szellemétől tényleges kijelentése és mégis megpróbálja, hogy úgy számoljon magával, mindenféle nehézségbe ütközik. Mikor rátör a kísértés, lázasan kezdi meggyőzni önmagát: „Én halott vagyok, én halott vagyok, én halott vagyok!” De éppen az erőlködése által jön indulatba. És akkor azt mondja: „ez nem ér semmit. A Róma 6,11-et nem lehet megtapasztalni.” És meg kell hagynunk, hogy a 11. verset nem lehet élni a 6. vers nélkül. Így tehát eljutunk ehhez a következtetéshez: minél kevésbé tudjuk azt a tényt, hogy meghaltunk Krisztussal és minél inkább próbáljuk így halottnak számítani magunkat, annál hevesebb lesz az összeütközés, és annál biztosabb a vereség.

Megtérésem után évekig arra tanítottak: ismerjem fel magam, mint aki meghaltam Krisztussal. 1920-tól 1927-ig próbáltam ezt megtenni. Minél inkább úgy tekintettem magamat, mint aki meghalt a bűnnek, annál nyilvánvalóbbá lett, hogy élek. Egyszerűen nem voltam képes magamat halottnak hinni és nem voltam képes létrehozni ezt a halált. Mihelyt segítséget kerestem másoknál, azt mondták nekem, olvassam el a Róma 6,11-et és minél inkább olvastam a Róma 6,11-et, és megpróbáltam azt magamra alkalmazni, annál inkább távolodni látszott tőlem ez a halál; nem tudtam eljutni oda. Igazán vágytam engedelmeskedni ennek a tanításnak és magamat halottnak tekinteni, de nem tudtam megérteni, hogy miért nem jutottam el oda. Meg kell vallanom, hogy ez hónapokig zavart engem.

Így szóltam az Úrhoz: „Ha nem tudom világosan megérteni, ha nem jutok el oda, hogy meglássam, ezt az annyira alapvető valóságot, semmit sem teszek többé. Nem fogok Igét hirdetni, nem tudok többé Neked szolgálni, Uram, mindenekelőtt tökéletesen tisztába kell jönnöm ezzel a kérdéssel.”

Így kerestem hónapokig; néhányszor bőjtöltem, de semmi-re sem jutottam.

Emlékszem, hogy egy reggelen – olyan reggel volt ez, ame-

lyet soha sem fogok elfelejteni, – emeleti szobámban ültem, íróasztalom mellett, Isten Igéjét olvastam és imádkoztam. Azt mondtam: „Uram, nyisd meg a szememet!” S akkor, mintegy villámfénynél, láttam. Láttam Krisztussal való egységemet. Láttam, hogy én Őbenne voltam és amikor Ő meghalt, én is meghaltam. Láttam, hogy halálom kérdése a múlt ügye és nem a jövőé és hogy épp annyira meghaltam, mint Ő, miután Benne voltam, amikor Ő meghalt. A világosság végül előtört bennem. Ez a nagy felfedezés olyan örömeire ragadott, hogy felugrottam székemről és felkiáltottam: „Áldott legyen az Úr, halott vagyok!” Futva mentem le a lépcsőn és egy testvérrel találkoztam, aki a konyhában segített; megragadtam és azt mondtam neki: „Testvér, tudod, hogy halott vagyok?” Bizony csodálkozó arcot vágott. „Mit akarsz ezzel mondani?” – kérdezte. Mire így folytattam: „Nem tudod, hogy Krisztus meghalt? Nem tudod, hogy én Vele együtt meghaltam? Nem tudod, hogy az én halálom éppen olyan bizonyos tény, mint az Övé?”

Ő, ez olyan valóságos volt nekem! Szerettem volna végigfutni Sanghai utcáin és közhírré tenni új felfedezésemet. Ettől a naptól kezdve, soha egy pillanatig sem kételkedtem ennek az Igének döntő jellegében:

„Krisztussal együtt megfeszítettem” (Gal.2,20).

Nem akarom azt mondani, mintha nem kellene ezt a gyakorlatban megvalósítanunk. Vannak ennek a halálnak bizonyos alkalmazásai, amelyeket rövidesen meglátunk, de itt mindenekelőtt az alappal van dolgunk. Én megfeszítettem; ez megtörtént.

Mi hát az a titok, mely eljuttat bennünket oda, hogy úgy számoljunk magunkkal, mint akik meghaltunk? Egy szóval kifejezve: egy kijelentés. Istentől magától kell kapnunk a kijelentést.

„Nem hústest és vér jelentette ezt ki neked, hanem az én mennyei Atyám” (Máté 16,17).

„Azért könyörgöm, hogy a mi Urunk Jézus Krisztusnak Istene, a dicsőség Atyja, adjon nektek bölcsességnek és kijelentésnek Szellemét, Aki megtanít titeket, hogy megismerjétek Őt és világosítsa meg szívetek szemeit, hogy tudhassátok, milyen reménységet szül bennünk az Ő elhívása, mi az Ő dicsőséges örökségének gazdagsága a szentek számára” (Ef. 1,17–18).

Szemünknek meg kell nyílni a Krisztussal való egységünk valóságára; és ez több, mint egy tan megismerése. Az ilyen kijelentésben nincs semmi homályos, vagy határozatlan. Közülünk legtöbbször vissza tudunk emlékezni arra a napra, amikor világosan megláttuk, hogy Krisztus meghalt érettünk és épp annyira világosságra kell jutnunk azt a pillanatot illetően is, amikor megláttuk, hogy mi meghaltunk Krisztussal. Nem kell ennek valami különös dolognak lennie, hanem nagyon határozottnak, mert csak erre az alapra támaszkodva tudunk előre haladni. Nem azért vagyok halott, mert annak számítom magamat, hanem mert halott *vagyok*, mert látom, hogy Isten mit csinált belőlem Krisztusban, – *ezért számítom magam* halottnak. Ez a helyes módja annak, hogy úgy számítom magamat. Nem azért teszem ezt, hogy eljussak általa a halálhoz, hanem azért teszem, *mert* ez már beteljesedett.

A MÁSODIK LÉPÉS:

TI IS AZÉRT ÚGY SZÁMOLJÁTOK MAGATOKKAL...

Mit jelent úgy számolni magunkkal? Amit a (magyar) Biblia így fordít: *gondoljátok*, az a görögben azt jelenti: *számba venni, elkönyvelni*. Ez az egyetlen dolog a világon, amit mi, emberek, pontosan tudunk elvégezni. A művész lefest egy tájat. Tökéletes pontossággal tudja ezt megtenni? A történész biztosítani tudja egy adatnak a teljes pontosságát? Vagy a földrajztudós egy térkép pontos hűségét? Legjobb esetben elég jól megközelíti. Még a folyó társalgásban is, amikor a becsületesség és igazmondás legjobb szándékával próbálunk elbeszélni egy eseményt, képtelenek vagyunk teljes pontossággal elmondani azt. Olyan könnyű eltúlozni, vagy enyhébb színben feltüntetni a tényeket, a kelleténél többet vagy kevesebbet mondani?! Mit tehet az ember, ami teljesen méltó lenne a bizalomra? Számolni! Itt semmi helye sincs a tévedésnek. Egy szék meg egy szék az két szék. Ez igaz Londonban és igaz a Fokföldön. Ha elmentek nyugatra, New Yorkba, vagy keletre, Singapurba, ez mindenütt ugyanaz lesz. Az egész világon és minden időben egy meg egy az kettő. Egy meg egy az kettő a mennyben, a földön és a pokolban is.

Miért mondja nekünk Isten, hogy úgy számoljunk magunkkal, mint akik meghaltunk? Azért, mert halottak *vagyunk*.

Folytassuk összehasonlításunkat a számvetéssel. Tegyük fel, hogy 800 forint van a zsebemben, mit fogok beírni a számadás könyvembe? Beírhatok 700 forintot, vagy 900 forintot? Nem! Azt kell beírnom számadáskönyvembe, ami valóban a zsebemben van. Számadást vezetni annyi, mint tényeket elismerni; ez nem a képzelet dolga.

Így tehát, mivel valóban halott vagyok, azért mondja nekem Isten, hogy úgy számoljak magammal. Isten nem kérhetné tőlem, hogy halottnak tekintsem magamat, ha még élek. Ilyen értelmi tornagyakorlatnak nem megfelelő ez a szó: „úgy számolni”; inkább „elszámítás”-ról lehetne beszélni.

„Számolni” nem annyit jelent, mint követelni. Nem azt jelenti, hogyha nekem csupán 600 forint van a zsebemben, akkor remélhetem, hogy ha hamisan, 700 forintot írtam be a számadáskönyvembe, ezzel a könyvvittel valamiképpen fedezhetem a hiányt. Egyáltalában nem! Ha csak 600 forintom van és próbálom meggyőzni magamat, ismételve: „700 forintom van, 700 forintom van” – azt hiszitek, hogy ez a gondolati erőlködés hatással lenne a zsebemben levő összegre? A legkevésbé sem! A rábeszélésnek semmiféle erőlködés sem fogja tudni átváltoztatni a 600 forintot 700 forintra, és nem teszi igazzá azt, ami hamis. De más oldalról, ha igaz az, hogy 700 forint van a zsebemben, teljes szabadsággal és a legnagyobb biztonsággal írhatok be 700 forintot a számadáskönyvembe.

Isten azt kívánja, hogy halottnak számítsuk magunkat, nem azért, hogy ezt cselekedjük és meghaljunk, hanem mert halottak vagyunk. Sohasem kívánja, hogy elismerjünk olyan dolgot, ami nem tény. Mondottuk, hogy ez a kijelentés természetes módon odavezet bennünket, hogy úgy számoljunk magunkkal, mint akik halottak vagyunk; de nem szabad szem elől tévesztenünk; parancsként adatott nekünk ez: „úgy számoljatok magatokkal”. Ezt a határozott magatartást kell felvennünk. Isten azt kívánja tőlünk, hogy vessünk számot, írjuk be: „én halott vagyok” és maradjunk ennél. Miért? – mert ez a tény. Amikor az Úr Jézus a kereszten volt én ott Benne voltam. Ezért tekintem ezt igaznak. Felismertem és kijelentem, hogy Benne halott vagyok. Pál azt mondja: „úgy számítsátok magatokat”, mint akik meghaltatok a bűn

számára és mint akik éltek Istennek. Hogyan lehetséges ez?
„Jézus Krisztusban”.

Ne feledjük soha, mindig és csupán *Krisztusban* igaz. Ha önmagatokra néztek, azt fogjátok gondolni, hogy a halál nincs itt, de ez hit kérdése; nem a magatokban, hanem az Őbenne való hité. Az Úrra néztek és tudjátok, hogy mit végzett Ő el. „Uram, hiszek *Bened*, a ténnyel *Bened* számolok.” Maradjunk meg állandóan a hitnek ebben a magatartásában.

„SZÁMÍTSD MAGADAT” HIT ÁLTAL

A Római levél első négy és fél fejezete újra meg újra a hitről beszél. Megigazultunk hit által Krisztusban (Róma 3, 28; 5,1). A megigazulás bűneink bocsánata és az Istennel való békeség, mind hit által a miénk és a Jézus Krisztus tökéletes művében való hit nélkül senkinek nem lehet semmije a birtokában. De a következő fejezetekben nem találjuk többé a hitnek ezt az ismételt emlegetését és első pillanatban úgy tűnhetnék fel, mintha a hangsúly más dologra helyeződött volna át. Mégis nem egészen így van, mert ahol hiányoznak ezek a szavak: „hit” és „hinni”, ez a szó foglalja el a helyüket: „számítatok magatokat”! Magunkat „számítani” és „hinni” gyakorlatilag itt ugyanazt jelenti.

Mi a hit? A hit Isten cselekedetének részünkről való elfogadása. A hit alapja mindig a múltban van. Ami a jövőbe tekint, az inkább reménység, mint hit, jöllehet a hitnek tárgya, vagy célja gyakran a jövőben van, amint azt a Zsidókhhoz írt levél 11. részében látjuk. Talán ebből az okból választott ez a szó: „számolni magával”. Olyan szó ez, amely kizárólag a múlt időhöz van kötve – amire visszatekintünk, mint megalapozottra és nem előre, mint még eljövendőre!

A hitet írja le Márk a 11. fejezet 24. versében:

„Mindaz, amit könvörgéstekben kértek, higgyétek, hogy megkaptátok és majd megadatik nektek.”

Ez azt mondja nekünk, hogyha hisszük, hogy már megkaptuk, amit kérünk „természetesen Krisztusban”, akkor az megadatik majd nekünk. Azt hinni, hogy megkaphatnánk, vagy hogy megkaphatjuk, vagy hogy meg fogjuk kapni, ez nem abban az értelemben való hit, amiről itt szó van. Hinni, hogy

már megkaptuk, ez az igazi hit. A hit ebben az értelemben azon nyugszik, ami a múltban történt. Akik ezt mondják: „Isten megteheti”, vagy „Isten megtehetné”, vagy „Istennek meg kell tennie”, vagy „Isten meg akarja tenni”, azoknak nem feltétlenül van hitünk. A hit mindig azt mondja: „Isten megtette”.

Mikor van tehát hitem, a megfeszítésemet illetőleg? Nem akkor, amikor azt mondom: „Isten megfeszíthet engem”, vagy „meg akar feszíteni”, vagy „meg kell feszítenie”, hanem amikor örömmel mondom: „áldott legyen Isten, – *Krisztusban megfeszítettem!*”

A Római levél 3. fejezete úgy mutatja be az Úr Jézust, mint Aki hordozta a mi bűneinket és meghalt a helyünkön, mint a mi helyettesünk, azért, hogy elnyerjük a bocsánatot. A Róma levél 6. fejezete megmutatja nekünk, hogy mi magunk is bele voltunk foglalva az Ő halálába, és hogy így Ő biztosította a mi szabadulásunkat. Mikor az első tényt kijelentette nekünk, hittünk Benne a megigazulásunkra. Isten azt kívánja tőlünk, hogy ismerjük fel a második tényt is szabadulásunkra. Így a gyakorlati cél érdekében a „számolni magával” a Római levél második szakaszában helyettesíti az első szakaszban használt „hit” szót. Értelme ugyanaz és a hangsúlya sem más. Amint belépünk a normális keresztyén életbe, fokozatosan éljük azt hit által, isteni valóságban: Krisztusban és az Ő keresztyében.

A KÍSÉRTÉSEK ÉS BUKÁSOK: HADÜZENET A HITNEK

A történelem két legnagyobb valósága számunkra tehát a következő: minden bűnünk eltöröltetett a vér által és mi magunk félretétettünk a kereszten. De hogyan áll most a kísértés kérdése? Milyen legyen a magatartásunk, azután, hogy láttuk és hittük ezeket a tényeket, mégis a régi vágyakat újra feltámadni látjuk? Vagy, ami még ennél is rosszabb, ha visszaesünk egy ismert bűnbe, ha haragra gerjedünk? Azt bizonyítja ez, hogy egész helyzetünk, amiről beszéltünk, hamis?

Emlékezzünk reá, a gonosznak fő célja mindig az, hogy kételyeket támasszon bennünk az isteni ténvek iránt. Gondoljunk 1.Móz.3,4-5. versére. Ha Isten Szellemének kijelenté-

sétől megláttuk, hogy valóban meghaltunk Krisztussal és ha ezt felismerjük, jön az ellenség és azt súgja: „Valami nem hagy nyugton belülről. Mi ez? Ezt nevezed te halálnak?” Amikor ez jön, mit válaszolunk? Pontosan ez a döntő pont. A természeti világ kézzelfogható tényeiben hiszünk-e, amelyek világosan a szemünk előtt vannak, vagy a szellemi világ láthatatlan valóságaiban, amelyeket az ember nem tud sem kitapasztalni, sem a tudománnyal bizonyítani?

Itt nagy figyelemmel kell vigyáznunk. Fontos megemlékeznünk arról, hogy mit állapít meg Isten Igéje, mit kell tehát a hitnek megragadnia, és mi az, ami nincs az Igében. Hogyan jelenti ki Isten, hogy a szabadítás végbement? Elsősorban nem mondja nekünk, hogy a bűn lényegét gyökerestől ki kell irtani, vagy eltávolítani belőlünk. Ha erre támaszkodunk, teljesen hamis alapon áll és pedig annak az embernek a hamis alapján, akiről már beszéltünk: aki bár 600 forint van a zsebében, megpróbál 700 forintot beírni a számadás könyvébe. Nem, a bűn nincs gyökerestől kiirtva. Nagyon is itt van, és ha alkalom adódik, győzedelmeskedik rajtunk és újból elkövetett velünk bűnöket, tudatosan, vagy öntudatlanul. Ezért lesz mindig szükségünk a drága vér segítségére.

Különbség van azonban a bűn kérdése és a bűnök kérdése között. Tudjuk, hogy az elkövetett bűnökkel közvetlenül cselekszik Isten; eltörli emléküket a vérrel. De amikor a bűnnek a lényegéről és hatalmából való felszabadulásról van szó, látjuk, hogy azt közvetett úton viszi véghez. Nem a bűnt teszi félre, hanem a bűnöst. Ő-emberünk megfeszítettett Krisztussal; ezért van az, hogy a test, amely a bűn eszköze volt, attól fogva használaton kívül van (Róma 6,6).

„A mi ő-emberünk Krisztussal együtt megfeszítettett, hogy megerőtelenüljön a bűnnek ez a teste és hogy ne legyünk többé rabszolgái a bűnnek” (Róma 6,6).

(Megjegyzés: A *katargeó* görög ige, amelyet a Róma 6,6 megerőtelenüléssel fordít, nem jelent megsemmisülést, hanem *cselekvőképtelenné, hatástalanná* tevést. A görög *argos* szóból ered, amely *cselekvőképtelent, hatástalant, hasznavehetelent* jelent. Ez a szó, amelyet a Máté 20,3 és 6. verse így fordít: *tétlenül, hivalkodva*, a fel nem fogadott munkások megjelölésére, akik a piacon álltak. Kiadó.)

A bűn, a régi gazda, még mindig itt van, de a rabszolga, aki őt kiszolgálta, halálra adatott; így neki elérhetetlen és

tagjai használaton kívül vannak. A szerencsejátékos keze használaton kívül van, a káromkodó nyelve használaton kívül van és ezek a tagok attól fogva szabadok és Isten használja őket mint az igazságosság eszközeit (Róma 6,13).

Azt mondhatjuk tehát, hogy a „büntől való szabadulás” biblikusabb gondolat, mint „a bűn feletti győzelem” gondolata. A Római levél 6,7. 11. versének a kifejezései: *felszabadulva a bűn alól és meghalva a bűnnek*” a még nagyon jelenlevő és nagyon valóságos hatalom alól való szabadulást foglalnak magukban és nem valami olyantól való szabadulást, ami nem létezik többé. A bűn mindig itt van, de ismerjük az ő hatalma alól való szabadulást, napról napra növekvő mértékben.

Ez a szabadulás olyan valóságos, hogy János apostol bátran írhatta: „Senki sem cselekszik bűnt, aki Istentől született... nem cselekedhetik bűnt” (1. Ján.3,9). Ez a kijelentés azonban megteveszthet minket, ha rosszul értelmezzük. János apostol ezzel nem azt mondja, hogy a bűn nem létezik többé nekünk és nem fogunk többé bűnt elkövetni. Ő azt mondja, hogy a bűn nincs benne annak a természetében, aki Istentől született.

Krisztus élete az újonnan születés által belénk plántálódott és az Ő természete az, hogy nem követ el bűnt. Nagy a különbség azonban egy dolognak a természete és a története között és nagy különbség van a bennünk levő élet természete és a *mi* saját élettörténetünk között. Hogy megvilágítsuk ezt a gondolatot, bár a példa nem egészen megfelelő, azt mondhatnánk, hogy „a fa nem tud elmerülni a vízben, mert az természete ellen van, de eljut majd oda élettörténetében, hogy ezt megteszi, ha egy kéz víz alatt tartja.”

A történelem tény. A történelem valóság, éppen úgy, mint a mi saját történelmünkben is a bűnök tények; de a természet is tény és az új természet, amit Krisztusban kaptunk, ugyanúgy tény. Aki „Krisztusban” van, nem tud bűnözni, aki Ádám van, az tud bűnözni és bűnözni fog mindannyiszor, valahányszor a Sátánnak alkalmat lesz gyakorolni hatalmát.

Arról van szó tehát, hogy válasszunk: mely tényekkel akarunk számolni és melyekkel akarunk élni; vagy mindennapi tapasztalatunk kézzelfogható valóságai, vagy azzal a hatalmasabb ténnyel, által, hogy mi most „Krisztusban” vagyunk. Az Ő feltámadásának hatalma a mi oldalunkon van és Is-

tennek egész ereje a mi megtartásunkon munkálkodik. „Az evangélium... Istennek hatalma, minden hívőnek megtartására” (Róma 1,16). De azóta minden attól a mértéktől függ, hogy az, ami Isten tényéből igaz, mennyire válik valósággá a mi élettörténetünkben.

„A hit pedig a reménylett dolgok szilárd valósága és a nem látott dolgokról való meggyőződés” (Zsid.11,1).

„De a láthatatlanok örökkévalók” (2.Kor.4,18).

Azt hiszem, mindnyájan tudjuk, hogy a Zsidó 11,1 egyedüli meghatározása a hitnek az Újszövetségben. Fontos, hogy valóban megértsük ezt a meghatározást. A görög kifejezést a Bibliánk ezzel a szóval fordítja: „valóság”, „a reménylett dolgok valósága”. Ez a kifejezés azonban a görögben cselekvést is jelent, nemcsak állapotot, „valóságot” és bevallom, hogy évekig sok időt fordítottam arra, hogy a mi nyelvünkön találjak megfelelő kifejezést, amely azt pontosan visszaadja. Darby fordítása a legjobb, ő így fordítja: „A hit a reménylett dolgok valóra váltása.” De az a szó, amely – úgy tünik előttem – igazán az eredeti értelmet fejezi ki, bizonyosan a következő: „A reménylett dolgoknak birtokbavétele.” Ez a remélt dolgok valósággá tétele a mi tapasztalatunkban.

Hogyan veszünk birtokba valamit? Ezt mindennap meg tesszük. Nem élhetünk a világban anélkül, hogy ezt meg ne tennénk. Előttem fekszik valamilyen tárgy. Hogy birtokba vegyem, rendelkeznem kell olyan képességgel, vagy adottsággal, amely azt nekem valóságossá teszi. Vegyünk egy egyszerű képet. Érzékeink segítségével a természet területéről megragadhatunk bizonyos dolgokat és bejuttathatjuk azokat a tudatunkba. A látás és hallás például két olyan képesség, amelyek lehetővé teszik, hogy birtokba vegyem a fény és a hangok világát. Vannak színeink: a piros, a sárga, a zöld, a kék, az ibolya; és ezek a színek valóságos dolgok. De ha becsukom a szememet, többé nem valóságosak, nem többek a *semminél* – *nekem* – A látás képességével mégis lehetőségem van, hogy birtokba vegyem a valóságot és ezzel a lehetőséggel a sárga, sárga lesz *nekem*. Nemcsak arról van itt szó, hogy a szín létezik, hanem hogy képes vagyok azt birtokba venni. Képes vagyok ezt a színt valósággá tenni a magam számára és arról világosan tudattal bírni. Ez az, amit a „birtokba vétel” jelent.

Ha vak volnék, nem tudnám megkülönböztetni a színeket

és ha süket volnék, nem tudnám élvezni a zenét. És mégis: a zene és a színek nagyon is valóságos dolgok és az ő valóságos voltukat nem befolyásolja az én értékelési képességem, vagy képtelenségem. Nos, mi itt azokat a dolgokat szemléljük, amelyek néha láthatatlanok – örökkévalók és ezért valóságosak. Nyilvánvalóan nem tudjuk birtokba venni az isteni dolgokat valamely természeti érzékünk segítségével; de van olyan képesség, ami birtokba tudja venni a remélt dolgokat, a Krisztus dolgait, és ez a hit! A *valóságos* dolgok hit által valóságosakká válnak *az én tapasztalataimban*. A hit valóságossá teszi nekem a Krisztus dolgait. Az emberek százai és ezrei olvassák a Róma 6,6-ot: „A mi ó-emberünk Vele együtt megfeszítettet”. A hit számára ez igaz, a kételkedésnek, vagy pedig egy szellemi világotlanságot nélkülöző egyszerű gondolati helyeslésnek nem igaz.

Emlékezzünk még arra, hogy mi itt nem ígéretekről, hanem tényekről beszélünk. Isten ígéreteit az Ő Szentlelke jelentette ki számunkra, hogy azokat mi megragadhatjuk. De a tények tények és tények is maradnak, akár hiszünk bennük, akár nem. Ha nem hiszünk a kereszti tényekben, azok mégis valóságosak maradnak, de semmi értékük nincs. Nem a hit az, amely ezeket a dolgokat önmagukban valóságossá teszi, hanem a hit képes azokat „birtokba venni” és valóságosakká tenni számunkra, a mi tapasztalatunkban.

Az ördög hazugságának kell tekintenünk mindent, ami Isten Igéje valóságának ellene mond, mert ha az Ige nem valóságos tény érzékeink számára, Isten egy nagyobb valóságot állapított meg, amely előtt végül mindennek meg kell hajolnia. Egy napon olyan tapasztalatot szereztem, amely – noha minden részletében nem illik rá kérdésünkre – megvilágíthatja ezt az alapelvet.

Jó néhány évvel ezelőtt beteg voltam. Hat éjszakán keresztül magas lázam volt, úgy, hogy nem tudtam aludni. Akkor Isten az Írásban személyes üzenetet adott nekem a gyógyulásról és vártam, hogy a betegségnek valamennyi tünete azonnal elmúljon. Ehelyett nem tudtam lecsukni a szememet és éppen ellenkezőleg, nyugtalanabb lettem, mint valaha. Hőmérsékletem emelkedett, érverésem gyorsabb lett és borzasztóan fájt a fejem. Az ellenség azzal gyötört: „Hol van Isten ígérete? Hol van a te hited? Mi van imádságaiddal? Így kísértésbe jöttem, hogy újra felvegyem imában ezt a kérdést.

De helyreigazítottam és az Írásnak ezek a szavai jöttek elmém: „A Te Igéd valóság” (Ján.17,17). Ha Isten Igéje valóság, mit jelentenek ezek a tünetek? – gondoltam. Csak hazugságok lehetnek! Akkor kijelentettem az ellenségnek: „Az álmatlanságom hazugság, a fejfájásom hazugság, a lázam hazugság, és az annyira gyors érverés hazugság. Ellentétben azzal, amit Isten mondott nekem, a betegségnek valamennyi tünete hazugság a te részedről és az Isten Igéje a valóság nekem.” 5 perccel később már aludtam és másnap reggel, amikor felébredtem, már egészen jól éreztem magamat.

Nyilvánvaló, hogy ilyen személyes kérdésben, mint amilyen ez volt, megcsalhattam volna magamat azzal, amit Isten mondott; de ami a kereszt tényét illeti, ott semmi kételynek nincs helye, hinnünk kell Istennek, bármily meggyőzőnek látszanak is a Sátán érvei.

Egy ügyes hazudozó nemcsak a szavaiban hazudik, hanem a mozdulatai és cselekedeteivel is. Épp olyan könnyedén tud elcsúsztatni egy hamis pénzdarabot, mint egy hazugságot kimondani. Az ördög ügyes hazudozó és nem kell azt várnunk, hogy hazudozásában csak szavakra korlátozza magát. Jelekhez, érzésekhez, megtévesztő tapasztalatokhoz fog folyamodni abban az erőfeszítésben, hogy Isten Igéjében való hitünket megrendítse. Értsük meg, hogy mi nem tagadjuk a „hús-test” valóságos voltát. Tanulmányunknak ebben a tárgyban tényleg sok mondanivalója lesz, de itt arról van szó, ami minket, Krisztusban való helyzetünkéből mozdíthat ki, ami pedig kijelentett nekünk. Mihelyt befejezett tényként elfogadtuk Krisztussal együtt történt meghalásunkat, a Sátán mindent megtesz majd, hogy mindennapi tapasztalataink nyilvánvaló dolgai által meggyőző módon bebizonyítsa nekünk, hogy egyáltalában nem vagyunk halottak, hanem nagyon is élők. Választanunk kell tehát: a Sátán hazugságának hiszünk-e, vagy pedig Isten valóságának? A látszatok szerint engedjük-e magunkat kormányozni, vagy azzal, amit Isten mondott?

Én Watchman Nee vagyok. Tudom, hogy Watchman Nee vagyok. Ez olyan tény, amelyre teljes bizalommal támaszkodhatom. Megtörténhetne velem, hogy elvesztem az emlékezőtehetségemet és elfelejtem, hogy Watchman Nee vagyok, mint ahogy azt álmodtam is, hogy valaki más vagyok. Bármilyenek legyenek is érzéseim, amikor alszom, Watchman Nee vagyok,

és amikor felébredtem, Watchman Nee vagyok, és ha elfelejtetem azt, akkor is Watchman Nee vagyok.

Természetesen, ha azt állíthatnánk: valaki más vagyok, minden sokkal nehezebb lenne nekem. Ha meg akarnám próbálni C. kisasszonyként bemutatni magamat, egész idő alatt ismételnem kellene: „Te C. kisasszony vagy, vésd eszedbe jól, hogy te C. kisasszony vagy...” És minden erőlködésem ellenére, amelyet a magam meggyőzésére tennék, nagyon valószínű, hogy ha nem állanék résen, mikor valaki Nee úrnak nevezne, meglepne és az igazi nevemre válaszolnék. A valószínűség győzne a koholmányon és mindaz, amit azért tennék, hogy engem másnak tekintsenek, mint ami vagyok, ebben a kritikus pontban összeomlana. De én Nee vagyok és semmi nehézséget nem okoz nekem, hogy magamat Nee-nek tartsam. Ez tény, és semmi, amit teszek, vagy amit nem teszek, nem tudja azt megváltoztatni.

Éppen így, ha érzem, vagy nem érzem: meghaltam Krisztussal. Hogy lehetek ebben bizonyos? Mert Krisztus meghalt és „ha egy meghalt mindenkiért, tehát mindazok meghaltak” (2.Kor. 5,15). Hogy az én tapasztalatom bizonyítja-e ezt, vagy az ellenkezőt látszik bizonyítani, a tény változatlan marad. Mindaddig, amíg erre a tényre támaszkodom, a Sátán nem tud fölém kerekedni. Jusson eszünkbe, hogy támadásait ő mindig a mi *bizonyosságunk ellen* irányítja. Ha sikerül neki kételyeket támasztani bennünk Isten Igéjében, elérte célját és hatalmában tart minket; de ha rendíthetetlenül megmaradunk az Istentől szilárdan felállított tények bizonyosságában, meg lévén győződve, hogy Ő nem árulhatja el az Ő művét, vagy szavát, akkor a Sátán taktikájának kevés jelentősége van és megengedhetjük magunknak, hogy kinevessük őt. Ha valaki megpróbálna engem meggyőzni arról, hogy nem vagyok Nee, joggal megengedhetném magamnak én is, hogy nevessek rajta.

„Hitben járunk, nem látásban” (2.Kor. 5,7). Bizonyára ismerjük ennek a három személynek élményét: *Tény, Hit, és Tapasztalat* (ahogyan Bunyan János, a Zarándok útja című könyvében olvashatjuk), akik egy magas fal tetején együtt mennek. A Tény határozottan megy előre, nem fordul sem jobbra, sem balra és nem néz hátra. A Hit követi és minden jól megy, amíg megőrzi a tekintetét a Ténvre irányítva. De mihelyt teljesen a Tapasztalat foglalja le, mikor visszafordul,

hogy lássa: mennyire halad ez előre, elveszti egyensúlyát, leesik és esésében magával rántja a szegény öreg Tapasztalatot is.

Minden kísértés elsősorban abban áll, hogy magunkba nézünk, elfordítjuk szemünket az Urról és a látszatot szemléljük. A hit mindig egy hegyet lát maga előtt, a kézzelfogható dolgok hegyét, amely Isten Igéjének ellentmondani látszik; a látszólagos ellentmondások hegyével, akár az érzékelhető tények, tévedések, vagy elkövetett hibák világában, akár az érzelmek és képzelet világában – és itt vagy a hit-nek, vagy a hegy-nek kell engednie. Együtt nem állhatnak fenn. És az a szomorú, hogy nagyon gyakran a hegy marad, és a hit elmenekül. Nem így kell ennek lennie. Ha mi az érzékeinkhez folyamodunk, hogy felfedezzük a valóságot, azt látjuk majd, hogy a Sátán hazugságai elég gyakran megegyeznek a mi tapasztalatainkkal. Ha nem engedjük magunkat megkötni bármi által, ami ellentmond Isten Igéjének és ha egyedül a Benne való hit magatartását őrizzük meg, észrevesszük majd, hogy a Sátán hazugságai kezdenek szétfoszlani, és hogy *a mi tapasztalatunk fokozatosan összhangba jut az Igével.*

Hogy erre az eredményre eljussunk, Krisztussal kell foglalkoznunk, mert ez azt jelenti, hogy Ő mindinkább valóságossá válik nekünk a gyakorlati kérdésekben. Némely lelkiállapotban úgy látjuk Őt, mint *valóságos* igazságosságot, *valóságos* szentséget, a *valóságosan* feltámadott életet. Amit tárgyi módon látunk Őbenne, most egyéni módon működik bennünk, de valóságosan – azért, hogy Ő megnyilatkozzék bennünk ebben a lelkiállapotban. Ez az érettségnek egyik jele. Ezt fejezik ki Pál szavai a Galata levélben: „Fájdalommal szüllek titeket újból, amíg kiábrázolódik bennetek Krisztus” (4,19). A „hit” „birtokba veszi” tényeit; és a hit mindig az örökkévaló tényeket veszi birtokba, ami örökké igaz.

BENNE MARADNI

Jóllehet, már sokat foglalkoztunk ezzel a tárggyal, van még valami, ami segíthet bennünket, hogy világosabban lásunk. Az Írás kijelenti: „valóban meghaltunk”, de sehol nem mondja, hogy meg volnánk halva önmagunkban. Hiába keressük a halált önmagunkban; pontosan ott nem találjuk meg.

Meghaltunk, de nem önmagunkban, *hanem Krisztusban*. Ővele együtt megfeszítettünk, mert Őbenne voltunk.

Jól ismerjük az Úr szavait: „Maradjatok énbennem és én tibennetek maradok” (Ján.13,4). Vizsgáljuk meg ezeket a szavakat egy pillanatra. Elsősorban arra emlékeztetnek még egyszer bennünket: nem kell tusakodnunk azért, hogy belépünk Krisztusba. Nem is azt kívánja tőlünk, mert hiszen Benne vagyunk; hanem azt mondja nekünk az Ige, hogy maradjunk ott, ahová helyeztettünk. Ezt Isten cselekedte, Aki bennünket Krisztusba helyezett és nekünk Benne kell maradnunk.

Ezek a szavak egy isteni alapelvet állítottak fel, azt, hogy Isten a művet Krisztusban vitte véghez és nem egyénileg bennünk. Elsősorban, Isten Fiának – Aki minket magábafooglalt – halála és feltámadása teljesen és véglegesen rajtunk kívül ment végbe. A Krisztus történetét kell a keresztyén embernek megtapasztalni, mert nekünk Rajta kívül egyáltalában nem lehet más szellemi tapasztalatunk. Az Írás azt mondja, hogy „Vele együtt” feszítettünk meg és hogy Isten bennünket Őbenne elevenített meg, támasztott fel és ültetett a mennyei helyekre (Róma 6,6; Ef.2,5,6; Kol.2,10). Ez egyszerűen nem olyan munka, amely bennünk végződik el. (Természetesen annak is meg kell történnie), hanem olyan mű ez, amely már végbement, Ővele való egyesülésben.

Az Írásokból látjuk, hogy egyetlen tapasztalat sem áll fenn önmagában, *mint tapasztalat*. Szeretetének tervében Isten azt tette, hogy Krisztusba belefoglalt bennünket. Amit Isten Krisztussal tett, azt tette a hívővel; amit a Fő-vel tett, azt tette valamennyi taggal. Tévedés tehát azt gondolni, hogy a szellemi élet valamely dolgát egyszerűen önmagunktól és Krisztuson kívül megtapasztalhatjuk. Isten nem azt akarja látni, hogy tapasztalatunkban megszerezzük valamely kizárólagosan személyes dolgot, ilyen értelemben semmit sem tesz sem érted, sem értem. A keresztyén embernek minden szellemi tapasztalata már valóság Krisztusban. Krisztus már megélte azt. Amit a „mi” tapasztalatunknak nevezünk, az nem más, mint belépésünk az Ő történetébe és az Ő tapasztalatába.

Furcsa lenne, ha egy szőlőtőnek egyik szőlővesszeje megpróbálna rózsaszínű szőlőt hozni, míg a másik megpróbálna zöld szőlőt hozni, s megint egy másik fekete szőlőt; mindegyik szőlővessző saját magától próbálna gyümölcsöt teremni a tő-

kével való megegyezés nélkül. Ez lehetetlen, elképzelhetetlen. A szőlővesszők természetét a szőlőtő határozza meg. És mégis vannak keresztyének, akik tapasztalatokra törekcszenek, mint *önmagukért való tapasztalatokra*. Úgy gondolnak a keresztre-feszítésre, mint *valamilyen dologra*, a feltámadásra, mint *valamilyen dologra*, a mennybemenetelre, mint *valamilyen dologra*, anélkül, hogy valaha is tisztába jönnének vele, hogy mindez egy Személyhez van kötve. Csak, ha megnyitja szemünket az Úr, hogy lássuk a Személyt, akkor lehet nekünk valódi szellemi tapasztalatunk. Minden valódi szellemi tapasztalat azt jelenti, hogy valami tényrt fedeztünk fel Krisztusban és abba beléptünk; minden, ami nem Tőle van ebben az értelemben, olyan tapasztalat, ami szertefoszlik. „Ezt fedeztem fel Krisztusban; legyen hát áldott az Úr! Ez az enyém! Enyém az már Uram, mert Benned van.” Ó, milyen nagy dolog felismerni Krisztus valóságát, mint megtapasztalásunk alapját.

Így tehát az az alapelv, amellyel Isten irányít minket tapasztalatainkban, nem az, hogy ad nekünk valamit. Nem az, hogy bizonyos utakat járát velük, azért, hogy létrehozson bennünk valamit, amit mint eredményt „*saját tapasztalatunknak*” nevezhetnénk. Isten nem végez *bennünk* olyan munkát, amelynek alapján azt mondhatnók: „meghaltam Krisztussal a múlt év márciusában”, vagy „feltámadtam a halálból 1937. január 1-én”, sem pedig: „múlt szerdán kértem egy határozott tapasztalatot és megkaptam”. Nem, nem erfől van szó. Nem önmagunkért törekcszem a tapasztalatokra, mert a kegyelem idejében élünk. Az időpontok ismerete ne vezessen minket ilyen irányú gondolatokra.

De – mondanák némelyek – mi van azokkal a válságokkal, amelyeken többen átmentünk? Valóban, néhányan közülünk mély válságokon mentek át életükben; Müller György például elmondhatta, földig meghajolva: „volt egy nap, amikor Müller György meghalt”. Mit jelent ez? Nem, mi nem vonjuk kétségbe azoknak a szellemi tapasztalatoknak valóságát, amelyeken átmentünk, sem pedig azoknak a válságoknak fontosságát, amelyek által Isten bennünket a Vele való járásunkban vezet. Már hangsúlyoztuk annak szükségességét, hogy legyünk nagyon tisztában a válságok dolgával, amelyeken életünkben átme gyünk. De az a pont, amelyen itt megállunk, az, hogy Isten nem egyszerűen egyéni tapasztalatokat ad nekünk.

Mindaz, amit megtapasztaltunk, nem más, mint belépés abba, amit Isten már megvalósított. Ez az *örökkévaló dolgoknak időben való „megvalósítása”*. Krisztus története a mi tapasztalatunkká válik és a mi szellemi történetünké; nekünk nincs az Övétől elkülönített történetünk. Isten minden művét, ami minket érint, nem itt, bennünk cselekedte meg, hanem Krisztusban. Ő nem választja el az egyénekben végzett munkáját attól, amit ott a kereszten vitt véghez. Maga az örökélet sem adatott nekünk elszigetelten: az élet a Fiúban van és „akié a Fiú, azé az élet” (1.Ján.5,12). Isten mindent az Ő Fiában végzett el és bennünket Óbelé helyezett; bekebelezettünk Krisztusba.

Most hát mindebben legfontosabb a hit magatartásának nagyon is valóságos gyakorlati értéke: „Isten engem Krisztusba helyezett, ezért minden, ami valóságos Óróla, valóságos rólam is.” „Benne akarok maradni.” A Sátán szüntelenül kiléptetni próbál minket Krisztusban való helyzetükből. Rajta kívül tartani, meggyőzni, hogy kiléptünk Belőle és a kísértésekben, hibákban, szenvedésekben és a próbákban kegyetlenül éreztetni velünk, hogy nem vagyunk Krisztusban. Első gondolatunk az, ha Krisztusban volnánk, nem volnánk a gyengeségnek ebben az állapotában, következőképpen tehát, érzelmeinkből ítélve, nem vagyunk Őbenne. Ilyenkor elkezdünk imádkozni: „Uram, helyez engem Krisztusba.” Nem! Isten azt kéri tőlünk, hogy *maradjunk Krisztusban*; és ez a szabadulás útja. Miért? Mert ez ad lehetőséget Istennek, hogy kezébe vegye életünket és művét véghezvigye bennünk. Ez teszi lehetővé isteni hatalmának, a feltámadás hatalmának (Róma 6,4,9-10) működését, – azért, hogy a Krisztusban levő valóságok fokozatosan a mi mindennapi tapasztalatunk valóságává váljanak és hogy ahol ezelőtt a bűn uralkodott (Róma 5,21), mostantól kezdve rájövünk, hogy valóban nem vagyunk többé „a bűn rabszolgái”.

Amikor szilárdan arra az alapra támaszkodunk, ami Krisztus, úgy találjuk, hogy minden, ami igaz Óróla, igazzá válik bennünk, a mi tapasztalatainkban. Ha ezzel ellentétben visszatérünk arra az alapra, amik mi vagyunk önmagunkban, látni fogjuk, hogy mi igaz régi természetünkről, igaz marad tapasztalatunkban is. Ha mi *ott* maradunk Krisztusban, mindennünk van, ha visszatérünk *ide*, önmagunkba, semmink sincsen. Mi olyan gyakran megyünk rossz helyre, azért, hogy megtalál-

jük az „én”-ünk halálát. Krisztusban van az. Csak magunkba kell néznünk, hogy meglássuk: nagyon is élők vagyunk a bűnnek: de mikor tekintetünket az Urra szegezzük, Istennek gondja van arra, hogy a halál munkálkodjék bennünk, hogy az „új élet” is a mienk legyen. „Élünk Isten számára” (Róma 6,4 és 11). „Maradjatok énbennem és én is tibennetek maradok”. Ezek a szavak két dolgot foglalnak magukban: egy parancsot, egy ígéret kíséretében. Ez azt jelenti: Isten művének nemcsak tárgyi, hanem egyéni megnyilvánulása is van. A tárgyi megnyilvánulás a parancs, az egyéni pedig az ígéret és az egyéni mindig a tárgyi megnyilvánulástól függ. Az „hogy én bennetek maradok”, következménye a „maradjatok énbennem”-nek. Vigyázzunk és ne nagyon aggodalmaskodjunk az egyéni szempont miatt, ne forduljunk vissza önmagunk felé. A tárgyi szempontoz kell ragaszkodnunk – maradatok énbennem – és engedjük, hogy Isten foglalkozzék az egyéni oldallal. S ez az, amit Ő elkezdett cselekedni.

A villanyvilágításhoz hasonlíthatjuk ezt. A szobában vagy és alkonyodik. Világosságot szeretnél, hogy olvashass. Az asztalodon lámpa áll. Mit teszel? Nézed majd merően, hogy a világosság megjelenjék? Veszél egy rongyot, hogy megtisztítsd a villanykörtét? Nem, átmegy a szoba másik oldalára, ahol a kapcsoló van és bekapcsolod az áramot. Figyelmed az energia forrására fordul, és mikor megtetted, ami szükséges, a világosság felragyog a szobában.

Igy az Urral való járásunkban is figyeljünk Krisztusra.

„Maradjatok énbennem és én tibennetek maradok”, ez az isteni sorrend.

A *tárgyi tényekbe vetett hit* teszi ezeket a tényeket egyéni leg valósággá. Ahogyan Pál apostol kifejti: „mi mindnyájan... akik szemléljük... az Úr dicsőségét, átváltozunk az Ő ábrázatára” (2.Kor.3,18). Ugyanez az elv marad igaz életünk gyümölcsözésében is: „Aki énbennem marad és akiben én benne maradok, az terem sok gyümölcsöt” (Ján.15,5). Nem kell próbálkoznunk azzal, hogy a megtermett gyümölcsre összpontosítsuk figyelmünket, csak azt kell tennünk, hogy tekintetünket Oreá fordítsuk. És amikor ezt megtesszük, Ő hű, hogy beteljesítse a szavát bennünk.

Hogyan maradjunk Benne? „Istentől vagytok ti a Jézus Krisztusban” (1.Kor.1,30). Isten munkája volt, hogy idehelyezzen bennünket és Ő megtette ezt. Most hát *maradjunk*

ott! Ne menjünk vissza saját területünkre, ne nézzünk soha úgy önmagunkra, mintha nem volnánk Krisztusban. Tekintsünk Krisztusra azzal a biznysággal, Őbenne vagyunk. *Maradjunk* Őbenne. Nyugodjunk azon a tényen, Isten bennünket az Ő Fiába helyezett és növekedjünk abban a bizalomban, hogy művét be is fejezi bennünk. Ő valósítja meg azt a dicsőséges ígéretet, hogy a bűn nem uralkodik majd rajtunk (Róma 6,14).

5. fejezet

A Kereszt szétválaszt

E világ királyi uralma nem Isten királyi uralma. Isten szívében egyetemes rendszer volt – teremtésének világegyeteme –, amelynek Fejéül Krisztust, az Ő Fiát szánta. „Mert Benne teremtett minden, ami van a mennyekben és a földön, a láthatók és láthatatlanok, akár királyi székek, akár uraságok, akár fejedelemségek, akár hatalmasságok; mindenek Általa és Őreá nézve teremtettek. Ő előbb volt mindennél és minden Őbenne áll fenn” (Kol.1,16–17). A Sátán azonban – az ember hústestén át beavatkozván – ezzel a *rendszerrel* versengő *rendszert* állított be ennek a *rendszernek* a helyére, amelyet az Írás „a világ”-nak nevez; egy *rendszert*, amelyben benne vagyunk, és amelyen ő uralkodik. Ő valóban „e világ fejedelme” lett (Ján.12,31).

KÉT TEREMTÉS

Sátán kezében az első teremtés régi teremtéssé vált, és Istent többé már nem ez érdekli, hanem a második, az új teremtés. Ő új teremtést hoz, új királyi uralmat és egy új világot, amibe semmit sem lehet átvinni a régi teremtésből, a régi uralomból és a régi világból. Most tehát két egymással versengő uralomról van szó, és arról az uralomról, amelyhez mi tartozunk.

Pál apostol bizonyos abban, hogy a két uralom közül most melyik az, amelyik valóságosan a mienk. Azt mondja, hogy

Isten a megváltásban „megszabadított bennünket a sötétség hatalmából, és átvitt az ő szeretett Fiának uralmába” (Kol. 1, 12-13).

Ahhoz, hogy beléptessen bennünket az Ő új birodalmába, Istennek válni új dolgot kellett bennünk véghezvinnie. Új teremtményeket kell belőlünk alkotnia. Hacsak nem teremtünk újból, nem fogunk az új birodalomhoz tartozni. „Ami testtől született, test az” (Ján. 3, 6), „és: a hústest és a vér nem örökölheti Istennek országát, a romlandóság nem örökölheti a romolhatatlanságot” (1. Kor. 15, 50). A hús-test mindig hús-test marad, bármilyen fokú legyen is a nevelése, műveltsége, értéke. Az új uralomra való minősítésünk attól a teremtéstől függ, amelyhez tartozunk. A régi teremtéshez tartozunk-e vagy az újhoz? A hús-testtől születtünk-e, vagy Szellemtől? Az új uralomhoz való tartozásunk legfőbb feltétele a származásunk. Nem arról van szó, hogy jó-e vagy rossz, hanem hogy hús-test-e, vagy Szellem? „Ami hústesttől született, test az” és soha nem lesz belőle más. Ami a régi teremtésből való, az soha nem mehet át az újba.

Ha valóban megértettük, amit Isten keres, azt az egészen új dolgot, akkor világosan meglátjuk, hogy ebbe az új teremtésbe nem vihetünk át semmit hozzájárulásként a régi uralomból. Isten azt akarta, hogy az Ővéi legyünk, de úgy, ahogy *voltunk*, nem léptethetett be minket az Ő tervébe, ezért kezdte azzal, hogy bennünket a Krisztus keresztye által félreállított, aztán a feltámadás által új életet biztosított nekünk. „Ha valaki Krisztusban van, új teremtmény (új teremtés) az, a régiék elmúltak, imé minden újjá lett” (2. Kor. 5, 17). Mostantól kezdve új teremtmények vagyunk és egy új természettel, egy sereg új képességgel beléphetünk az új uralomba és az új világba.

A kereszt volt az az eszköz, amelyet Isten arra használt fel, hogy véget vessen a „rég dolgoknak”. Teljesen félretette óemberünket. A feltámadás az az eszköz, amellyel Isten mindent nekünk adott, amire szükségünk van, hogy éljünk az új világban. „Eltemetettünk azért Ővele együtt a bemerülés által a halálba, hogy amiképpen Krisztus a halálból feltámadott az Atya dicsősége által, azonképpen mi is új életet éljünk” (Róma 6, 4).

A világegyetem legnagyobb negatívuma a kereszt, mert Isten ezzel törölt el mindent, ami nem volt Tőle való; és a leg-

nagyobb pozitívum a világegyetemben a feltámadás, mert Isten ezzel hozott létre mindent, amit az új világban akart. Így a feltámadás áll az új teremtés küszöbén. Nagy áldás nekünk, hogy a keresztt mindennek véget vet, ami az első rendszerhez tartozik és hogy a feltámadás mindent megteremt, ami a második rendszerhez tartozik. Mindennek, aminek kezdete a feltámadás előtt volt, el kell törölnie. A feltámadás Istenek új kiindulópontja.

Mi most két világ, a régi és az új jelenlétében élünk. A régi felett a Sátán abszolút uralmat gyakorol. Lehetsz jó ember a régi teremtésben, de amennyiben ott vagy, halálos ítélet alatt vagy, mert a régi teremtésből semmi nem mehet át az újba. Isten kijelenti, hogy a kereszten mindannak meg kell halnia, ami a régi teremtésből való. Semmi, ami az első Ádamból való, nem mehet túl a kereszten, ott véget ér. Minél hamarabb látjuk meg ezt, annál jobb, mert Isten a kereszten nyitotta meg az utat, amellyel ebből a régi teremtésből megszabadulhatunk. Isten mindent, ami Ádám volt, összegyűjtött az Ő Fia személyében és megfeszítette Őt; tehát mindaz, ami Ádámé volt, félretétetett Őbenne.

Isten kinyilatkoztatása volt ez az egész világegyetem felé; „a kereszttel mindent félreállítottam, ami nem tőlem való; ti, akik a régi teremtéshez tartoztok, mindannyian bele vagytok foglalva ebbe a műbe; ti is meg lettetek feszítve Krisztussal.” Senki közülünk nem kerülheti el ezt az ítéletet.

Ez a bemelegítéshez vezet el minket. „Nem tudjátok-e, hogy mindnyájan, akik bemelegítettünk Jézus Krisztusba, az Ő halálába merítettünk bele? Eltemettünk tehát Vele együtt a bemelegítés által az Ő halálába” (Róma 6,3-4). Mít jelentenek ezek a szavak?

Az Írásban a bemelegítés a megtartáshoz kapcsolódik, „Aki hisz és bemelegszik, megtartatik” (Márk 16,16). Az Írás szerint nem beszélhetünk a „bemelegítésben való megújulásról”, de beszélhetünk a „bemelegítésben való megtartásról”. Mi a megtartás? Nem vonatkozik bűneinkre, a bűn hatalmára sem, hanem a kozmoszra, vagyis e világ rendszerére. Mi a Sátán *világrendszerében* vagyunk. Megmentve lenni annyi, mint kilépni e rendszerből, hogy belépünk Isten rendszerébe.

„A mi Urunk Jézus Krisztus kereszttje által – mondja Pál apostol – nekem a világ megfeszítettett és én is a világnak”

(Gal.6,14). Ezt a képet tárja elénk Péter, amikor nyolc személyről beszél, akik „víz által mentettek meg” (1.Pét.3,20). A bárkába belépve Nőé és övéi kiléptek ebből a megromlott, régi világból, hit által, hogy átmenjenek az új világba. A lényeg nem az, hogy ők személy szerint védelmet nyertek az özönvíztől, hanem hogy kijöttek ebből a megromlott rendszerből. Ez a megtartás.

Péter azután így folytatja: „Ez a beme­rítkezés jelképe, amely most minket megtart” (21. v.). Más szavakkal: a keresztnek ezzel a részével, amelyet a beme­rítkezés képvisel, szabadultatok meg a jelenvaló gonosz világból, és ezt erősítetek meg a vízbe való merítkezésekkel. „Az Ő halálába való beme­rítkezés” az, amely véget vet egy teremtésnek; de ez „Jézus Krisztusba” való beme­rítkezés is az új teremtésre nézve (Róma 6,3). Belépsz a vízbe, és a te világod, veled együtt leszáll oda. Te újra kijössz Krisztusban, s a te világod ottmarad vízbefúlva.

„Higgy az Úr Jézus Krisztusban és megtartatol” – mondta Pál és Silás Filippiben és hirdették az Isten Igéjét a fogházörnek és mindazoknak, akik az ő házában voltak... És azonnal beme­rítettek és az övéi (Csel.16,31–34). Ezzel a cselekedettel a fogházör és akik vele voltak, bizony­ságot tettek Isten előtt, az Ő népe előtt és a szelle­mi hatalmasságok előtt, hogy valóban megmentettek abból a világból, amely ítélet alatt van. Eredményképpen azt olvassuk: „örvendezett egész családjával, hogy hitt Istenben”.

Világos tehát, hogy a beme­rítkezés nem egyszerűen egy pohár víznek, vagy egy beme­rítő medencének a kérdése. Ez roppant nagy dolog, hozzá van kötve a mi Urunk halálához és feltámadásához, két világot tartva szem előtt. Mindazok, akik pogány országokban munkálkodtak, tudják, milyen roppant nagy következményeket idéz elő a beme­rítkezés.

AZ ELTEMETTETÉS BEFEJEZÉST JELENT

Péter az előbb idézett részt tovább folytatja és úgy írja le a beme­rítettetést, mint a jó lelkiismeret feleletét Isten felé. Addig pedig nem felelhetünk, amíg Isten nem szól hozzánk. Ha Isten nem mondott semmit, nem szükséges felelnünk rá... Isten azonban a kereszttel szólott hozzánk. Azt mondja nekünk

általa, – hogy az ítélet volt rajtunk e világon, a régi terem-
tésen, a régi uralmon. A kereszt nem csupán Krisztus szemé-
lyes keresztje, tehát nem „egyéni kereszt”. Olyan kereszt az,
amely mindannyiunkat magában foglal. Közösségi kereszt,
amely magában foglal minket, téged és engem; – Isten az Ó
Fiába helyezett és Őbenne megfeszített bennünket. Az utolsó
Ádámban mindent eltörölt, ami az első Ádámban volt.

Hogyan felelek tehát Isten ítéletére, melyet a régi terem-
tésre kimondott? Úgy felelek rá, hogy kívánom a beme-
rítkezést. Miért? A Róma 6,4-ben Pál úgy magyarázza, hogy a be-
merítkezés eltemtetést jelent. „Eltemtetettünk Ővele együtt
a beme-
rítkezés által”. A beme-
rítkezés nyilvánvalóan a ha-
lállal és a feltámadással van összekötve, jóllehet az önmagá-
ban sem nem halál, sem nem feltámadás, hanem eltemette-
tés. Ki illetékes tehát az eltemetetésre? Csak azok, akik ha-
lottak! Ha tehát én kérem a beme-
rítkezésemet, kijelentem,
hogy halott vagyok, vagyis csak a sír számára jó. Sajnos,
egyeseket úgy tanítottak, hogy az eltemetést a halál bizo-
nyos módjának tekintsék; azáltal próbálnak meghalni, hogy
eltemetetik magukat! Engedjék meg, hogy határozottan
megmondjam: ha Isten nem nyitotta meg szemünket arra,
hogy meghaltunk Krisztusban és Vele együtt eltemetettünk,
nincs jogunk a beme-
rítkezésre. – Azért szállunk le a vízbe,
mert felismertük, hogy Isten szemében már halottak vagyunk.
Ez az, amiről bizonyosságot teszünk. Isten kérdése világos és
egyszerű: „Krisztus meghalt és én téged Őbelé helyeztelek,
mit szólni most ehhez?” Mit felelek erre? „Uram, én hi-
szem, hogy elvégezted a megfeszítést. Igent mondok a ha-
lállal és az eltemetetésre, amelyekre Te megragadtál engem.”
Ő kiszolgáltatót engem a halálnak és a sírnak; amikor ké-
rem, hogy beme-
rítsenek, nyilvánosan beleegyezésemet adom
ehhez.

Egy kínai asszony elvesztette férjét, a nagy bánattól eszt
vesztette és nem engedte, hogy férjét eltemessék. Két hétig,
napról napra ott feküdt kiterítve a házban, „nem, ő nem
halt meg” – mondogatta –, egész éjjel beszélt hozzá. Mikor
egye-
zünk bele, hogy eltemessék szeretteinket? Amíg a leg-
csekélyebb reménységünk van, hogy élnek, soha nem jutna
eszünkbe eltemetni őket. Ugyanígy: mikor fogom kérni be-
merítésemet? Amikor látom, hogy Isten útjai tökéletesek és
megérdemelttem a halált, és amint valóban elhiszem, hogy

Isten engem már megfeszített. Amint meggyőződtem arról Isten előtt; hogy valóban meghaltam, akkor kérem beme-
rítésemet. Így szólok: „Áldott legyen az Isten, halott vagyok!
Uram, Te a halálba helyeztél engem, hadd legyek most el-
temetve!”

Nálunk két segély-szolgálat van, a Vörös Kereszt és a Kék Kereszt. Az első azoknak nyújt segítséget és gyógyulást, akik a harcban megsebesültek. A másik azokkal az áldozatokkal foglalkozik, akik meghaltak az éhség, árvíz és a háború miatt, és eltemeti őket. Isten velünk a Krisztus keresztjén sokkal szigorúbban bánik, mint a vöröskereszt. Nem törekszik arra, hogy helyreállítsa a régi teremtetést. Azok maguk is, akik életben maradtak, halálra és eltemetésre vannak ítélve, azért, hogy új életre keljenek. Isten befejezte a megfeszítés művét és így mi a halottak közé számláltatunk, de el kell fogadnunk és alávetni magunkat, a „kék kereszt” munkájának, amely megpecsételi ezt a halált, az „eltemetés által”.

Van a régi világ és az új világ, a kettő között egy sír van. Isten megfeszített engem, de nekem bele kell egyeznem, hogy a sírba helyezzenek. Bemerülésem megerősíti Isten ítéletét, amely az Ő Fíának keresztje által rám szállt. Bizonyítja hogy ezzel el vagyok választva a régi világtól és hogy mostantól kezdve az újhoz tartozom. A bemerülés tehát nem kis dolog. Határozott és tudatos elszakadást jelent régi életmódomtól. Ez a jelentése a Róma 6,2-nek: „Mi, akik meghaltunk a bűnnek, hogy élénk még a bűnben?” Pál valójában azt mondja: „Ha folytatod a régi világban való éle-
st, minek beme-
rítkezni? Soha nem kellett volna beme-
rítkezned, ha még mindig a régi uralomban akarsz élni.” Amikor ezt megláttuk, helyet adunk az új teremtetésnek azzal, hogy a régi eltemetésébe be-
leegyezünk.

A Róma 6,5-ben, amelyet Pál azokhoz intéz, akik „beme-
rítkeztek” (3. v.) – kimutatja, hogy „Krisztussal egy *palán-
tává* váltunk, az övéhez hasonló halál által.” Mert a beme-
rítkezéssel, mint Istentől adott jelképpel, elismerjük a Krisztus és közöttünk élő belső egységét a halálnak és a feltámadásnak. Ezt az igazságot igyekeztem aláhúzni egy napon egy hívő testvéremnek. Együtt teáztunk; vettem egy kockacukrot és elsüllyesztettem a csészémbe. Néhány pillanat múlva meg-
kérdeztem őt: „meg tudja-e nekem mondani most, hol van

a cukor és hol van a tea? Nem – válaszolta ő –, Ön összekeverte és egyik a másikban elveszett, nem lehet elválasztani őket többé. Egyszerű kép volt, de segített neki, hogy meglássa Krisztusban való egységünk bensőséges és döntő jellegét a halálban. Isten helyezett minket Krisztusba és Isten cselekedetét nem lehet semmivé tenni.

Valójában mit foglal magában ez az egység? A bemerítkezés valóságos jelentése, hogy a keresztsben mi bemerítettünk a Krisztus történelmi halálába, oly módon, hogy az Ő halála a miénk lett. A mi halálunk és az Ő halála olyan mélységesen azonosultak, hogy lehetetlenség megkülönböztetni azokat. Ebbe a történelmi „bemerítkezésbe” – ebbe az Istennel való egységbe, amit Ő maga vitt véghez – adjuk belegyezésünket, amikor leszállunk a bemerítkezés vizébe. A nyilvános bizonyágtétel, amit ma a bemerítkezéssel teszünk, az, hogy elfogadjuk a tényt; Krisztus halála kétezer évvel ezelőtt hatalmas jelentőségű halál volt, amely valamennyiünket magában foglalt, elég hatalmas és elég mély halál ahhoz, hogy benne legyőzzön és bennünk megsemmisítsen mindent, ami nem Istentől való.

FELTÁMADÁS AZ ÉLET MEGÚJULTSÁGÁBAN

„Ha Vele egy palántává váltunk az Ő halálának hasonlósága szerint, azok leszünk az Ő feltámadásának hasonlósága szerint is” (Róma 6,5). A feltámadást illetően egészen más a helyzet, mert azzal egy egészen új kezdődik. Én „bemerítkezem az Ő halálába”, de nem ugyanilyen módon lépek be az Ő feltámadásába, mert – áldassék Isten! – az Ő feltámadása lép énbélém, hogy nekem új életet adjon. Az Úr halálában a hangsúly csak ezen van, „én Krisztusban”! A feltámadásban – jöllehet ez igaz marad, az új hangsúlyt az kapja, „Krisztus énbennem”. Hogyan tud Krisztus engem az Ő feltámadott életének részesévé tenni? Hogyan kapom meg ezt az új életet? Pál apostol, azt hiszem, nagyon jó képet tár elénk szavaival: „egy palántává válva Vele, eggyé válva Velé”. Görögül azt jelenti: hogy „beoltva” és csodálatos képet ad Krisztus életéről, amely a feltámadásban adatott nekünk. (A görög „sumphutos” szó jelentése; beplántálva, együtt növekedve, egyesülve. A klasszikus görögben beplántálást je-

lent. A „beplántálva” szó talán nem egészen kifejező ebben a nagyszerű képből, ugyanis csak fenntartással fogadható el, hogy Krisztus a régi tőkébe plántáltatott be. De létezik olyan hasonlat, amely megfelelően megvilágítja az új teremtetés csodáját?)

Egy napon meglátogattam Fukienben egy gyümölcskert tulajdonosát. Néhány hektáron mintegy 330 gyümölcsfája volt. Megkérdeztem, beoltott fák-e ezek, vagy pedig vad-alanyok? – „Gondolja, hogy eltékozolnám földemet és beoltatlan gyümölcsfákat ültetek bele? Milyen hasznot remélhetek a vad alanyoktól?”

Megkértem, magyarázza el a beoltás módját. Szívesen megtette. „Amikor a fa egy bizonyos magasságot elér, levágom a felső részét és odateszek egy oltást.” Rámutatott az egyik fára, és folytatta: „Látja ezt a fát? Én faatyának hívom, mert a többiek valamennyi oltóága ettől való. Ha a többi fát egyszerűen természetes fejlődésére hagynám, gyümölcsük csak a málna nagyságát érné el, s főként vastag héjből és magból állna. Csak ez a fa, amelyből az oltóágakat szedjük a többi- nek, szilva nagyságú zamatos gyümölcsöt terem, nagyon finom bőre és kicsi magva van és természetesen minden beoltott fa ugyanazt a gyümölcsöt termi.” „Hogyan csinálja?” – kérdeztem. „Egyszerűen! Ennek az egy fának természetéből veszek egy kicsit, hogy átvigyelem a másikra” – magyarázta. „Bemetszem a vadfát és belehelyezem a jó fáról vett oltó- ágot. Hozzáerősítem és engedem, hogy kihajtszon.” „De hogyan tud kihajtani?” – kérdeztem. „Nem tudom – mondotta –, de kihajt”. Később egy fát mutatott nekem, az egyik ága az oltáson alul, a régi törzsből fakadt, és nyomorúságos kis gyümölcsöket hordozott, ugyanakkor az oltás felett fakadó ágain gazdag és zamatos gyümölcsök voltak. „Meghagytam a régi hajtásokat, haszontalan gyümölcsökkel, hogy megmutas- sam a különbséget” – mondotta. „Ebből megértheti az oltás értékét. Így most már láthatja az okot, amiért csak beoltott gyümölcsfákat termelek?”

Hogyan teremheti a fa például egy másiknak a gyümölcsét? Hogyan hozhat egy vad fa, jó gyümölcsöket? Egyedül beoltással. Csak ha beléplántáljuk a jó fa életét. És ha az ember be tudja oltani egyik fa életét a másik fába, Isten ne tudná az Ő Fia életéből venni, és – belénkoltani?

Egy kínai asszony súlyos égési sebeket szenvedett a karján.

Kórházba vitték. Hogy elkerüljék a szöveteknek a hegedés okozta összehúzódását, szükségesnek láttak egy darab bőrt beoltani a megsebesült részbe; de az orvos hiába próbált az asszony saját bőréből beoltani egy darabot a karjára, kora és rossz táplálkozása miatt a saját bőrével való beoltás nagyon gyengén sikerült, és nem „fogant meg”. Akkor egy idegen ápolónő felajánlott saját bőréből egy darabot és az operáció tökéletesen sikerült. Az új bőr hozzátapadt a régihez és az asszony teljesen meggyógyult karral hagyta el a kórházat. Sárga színű karján azonban ott maradt az idegen bőrből való fehér folt, hogy emlékeztesse az elmúlt eseményre. Kérdezed, hogy egy másvalakinek a bőrét hogyan műtötték rá ennek az asszonynak karjára? Nem tudom, de azt tudom, hogy ez megtörtént.

Ha a földi sebész vehet valakitől egy darabka bőrt, hogy azt beoltsa a másikba, az isteni sebész nem ültetheti belém az Ő Fia életét? Nem tudom, hogy Ő hogyan csinálja ezt. „A szél fú, ahová akar és hallod annak hangját, de nem tudod honnan jön vagy hová megy. Így van mindenki, aki Szellemtől született” (Ján.3,8). Nem tudjuk megmondani, hogyan végezte el Isten az Ő művét mibennünk, de elvégezte. Mi nem tudunk semmit tenni és nincs is semmi tennivalónk, hogy ehhez hozzájáruljunk, mert Isten a feltámadásban már mindent elvégezett.

Isten mindent elvégezett. Nincsen csak egy termékeny Élet ezen a világon és ez millió más életbe beoltatott. Ezt hívjuk mi „újonnan születésnek”. Az újonnan születés, egy olyan élet elfogadása, ami azelőtt nem volt az enyém. Nem az én természetes életem átalakításáról van szó, távolról sem; ez más élet, egészen új élet, egészen isteni élet, amely az én életemmé lett.

Isten az Ő Fiának keresztyén véget vetett a régi teremtetésnek, hogy a feltámadással egy új teremtetést vezessen be Krisztusba. A sötétség régi uralmának kapuját lezárta és beléptetett engem az Ő szeretett Fia országába. Az én dicsőségem abból a tényből van, hogy minden elvégeztetett, és hogy a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyén ez a régi „világ megfeszített nekem és én is a világnak” (Gal.6,14). Bemerítkezésem a nyilvános bizonyossága annak, hogy átengedem magam a ténynek: „mert szívvel hiszünk, hogy megigazuljunk és szájjal teszünk vallást, hogy megtartassunk” (Róma 10,10).

Az előrehaladás útja: átadni magunkat Istennek

Tanulmányunk most odavisz bennünket, ahol az odaszentelés igazi természetét szemlélhetjük. Szemünk előtt áll a Római levél 6. fejezetének második fele, a 12. versztől a végéig. A Róma 6,12-13-ban ezt olvassuk: „Ne uralkodjék tehát a bűn a ti halandó testetekben és ne engedjétek neki az ő kívánságaiban; ne adjátok oda tagjaitokat a bűnnek, mint a hamisságnak fegyvereit, hanem adjátok oda magatokat Istennek, mint akik a halálból életre keltetek és szánjátok oda tagjaitokat, mint az igazságosság eszközeit”. Ebben a részben a kulcsszó: „add át”, és itt ötször fordul elő, a 13. 16. és 19. versekben. [A görög szó „paristemi” és „paristano”, amelyek magyarul azt jelentik: „odaszánni”, odaállítást, bemutatást (Luk.2,22), szolgálatra készen való odaállást, odaadást is fejez ki.]

Ezt a szót: „odaadni” gyakran úgy tekintik, mint az odaszentelés alapját, anélkül, hogy tartalmát gondosan megvizsgálják. Nyilvánvalóan azt jelenti, de nem a szónak általánosan elfogadott értelmében. Nem arról van szó, hogy odaszenteljük az Úrnak „ő-emberünket”, ösztöneivel és segélyforrásaival, a mi természetes okosságunkkal, erőnkkel és egyéb képességünkkel, hogy Ő használja azokat.

Világosan kitűnik ez a 13. versből. Figyeljük meg ezt a mondatot: „mint akik a halálból életre keltetek”. Pál azt mondja: „adjátok oda magatokat Istennek, mint akik a holtakból, akik voltatok, élökké lettetek.” Ez meghatározza nekünk azt a pontot, ahol az odaszentelődés kezdődik. Mert itt nem valami olyan dolog odaszenteléséről van szó, ami a régi teremtettséghez tartozik, hanem csak arról, amely átment a halálon keresztül a feltámadásba. Az „add oda”, amelyről itt szó van, annak a felismerésnek a következménye, hogy az ő-emberem megfeszítettett.

Tudni, úgy számolni magammal, átadni magamat Istennek; ez az isteni sorrend.

Amikor valóságosan tudom, hogy Ővele együtt megfeszítettem, akkor önkéntelen úgy ismerem fel magamat, mint aki

meghalt (6. és 11. versek); és mikor tudom, hogy Óvele együtt feltámadtam a halottak közül, ugyancsak úgy tekintem magamat, mint aki él Istennek Krisztusban (9. és 11. vers). Valóban, a keresztnék két oldalát, a halál oldalát és a feltámadás oldalát hit által kell elfogadni. Amikor ehhez a ponthoz elérkeztem, átadom magam Istennek. A feltámadásban az életem forrása Ő, – a valóságban az életem Ő, nem tehetek mást tehát, minthogy Neki adok mindent, mert minden az Övé és semmi sem az enyém. De ha nem megyek át a halálon, semmim sincs, amit Neki odaszentelhetnék és semmi sincs bennem, amit Isten elfogadhatna, mert Ő a kereszten ítéletet mondott afölött, ami Neki nem szentelhető oda és csak a feltámadás tette lehetővé az odaszentelést. Magamat Istennek odaadni azt jelenti, hogy ezentúl egész életemet úgy tekintem, mint ami az Úrhoz tartozik.

A HARMADIK LÉPÉS: „ADD ODA”

Jegyezzük meg, hogy ez az odaadás, ez az „odaszánás” a testem tagjaira vonatkozik, – erre a testre, amely mint láttuk, mostantól fogva használaton kívül van a bűnre nézve. „Adjátok oda magatokat... és szánjátok oda a ti tagjaitokat” – mondja Pál (Róma 6,16.19).

Isten azt kívánja, hogy mostantól fogva úgy tekintsem tagjaimat, minden képességemet, mint amelyek teljesen Óhoz tartoznak.

Nagy dolog felfedezni azt, hogy többé nem önmagamhoz tartozom, hanem az Övé vagyok. Ha a zsebemben levő 500 forint az enyém, szabadon rendelkezhetem vele, de ha valaki másé, aki azt reám bízta, nem költhetem el, hogy megvegyem rajta, ami tetszik nekem és ügyelni fogok arra, hogy el ne veszítsem. A „normális” keresztyén élet azzal kezdődik, hogy ezt tudjuk. Közülünk hányan tudjuk, hogy mivel Krisztus feltámadott, mi „Istennek” élünk és *nem magunknak*? Közülünk hányan nem merik használni az idejüket, pénzüket, tehetségüket saját maguknak, mivel megértették, hogy mindezek az Uréi és egyáltalán nem a mienk? Közülünk hányan van olyan erős érzéke, hogy pénzből nem mer elpazarolni 100 forintot, az idejéből egy órát, se fizikai vagy lelki erejéből semmit?

Egy kínai testvér egyszer vasúton utazott és a fülkében három hitetlen társaságába került, akik kártyázni akartak, hogy agyonüssék az időt. Miután a játékhoz hiányzott a negyedik társ, meghívták ezt a testvért, hogy csatlakozzék hozzájuk. „Sajnálom, hogy csalódást okozok önöknek – mondotta –, de játékukban nem vehetek részt, mert a saját kezemet nem hoztam el.” – „Mit akar ezzel mondani?” – kérdezték a többiek zavartan. „Ez a két kéz nem hozzám tartozik – felelte, és azután megmagyarázta nekik a tulajdonos-változást, amely benne megtörtént. Ez a testvér úgy tekintette testének tagjait, mint amelyek teljesen az Úrhoz tartoznak. Ez az igazi szentség.

Pál azt mondja: „Állítsátok oda tagjaitokat az igazságság szolgálatára a ti megszentelődésekre” (Róma 6,19). Határozott cselekedettel tegyétek meg ezt „adjátok oda önmagatokat Istennek”.

FÉLRETEVE AZ ÚR RÉSZÉRE

Mi a szentség? Sokan azt gondolják, hogy a bennünk levő rossz kiirtásával leszünk szentekké. Nem, mi azzal leszünk szentek, hogy félretétünk Istennek. Az Ószövetség idején, amikor Isten egy embert kiválasztott, hogy egészen az Övé legyen, azt nyilvánosan felkenték olajjal és „megszenteltnek” jelentették ki. Azután úgy tekintettek rá, mint aki *félretétett* Istennek. Ugyanígy állatokat vagy anyagi dolgokat – egy bárányt, vagy a templom aranyát – is megszentelheték, nem úgy, hogy valami rossz dolgot kitéptek belőle, hanem félretették azokat kizárólag az Úrnak. „Szentség” a héber kifejezésben valami olyant jelent, hogy félretétett és minden igazi szentség, szentség az Örökkévalónak (2.Móz.28,36). Egészen odaadom magamat Krisztusnak; íme, ez a szentség.

Magamat Istennek átadni azt jelenti: elismerem, hogy egészen az Övé vagyok. Önmagamnak ez az odaadása egy határozott cselekedet, egészen olyan határozott, mint az a tény, hogy „úgy számolok magammal, mint...” Kell az életemben egy napnak lennie, amikor átmentem saját kezeimből az Övébe és ettől a naptól kezdve Őhöz tartozom és többé nem önmagamhoz. Ez nem jelenti azt, hogy lelkipásztornak vagy misszionáriusnak ajánlom fel magam. Fájdalom, sok

olyan misszionárius van, akik nem szentelték oda magukat igazán Istennek, abban az értelemben, amit most kifejtettünk. Ők „odaszenteltek” – amint mondják – egészen más dolgokat, éspedig saját meg nem feszített természetes képességeiket, hogy Isten munkáját végezzék; de ez nem az igazi odaszentelés. Mire kell hát magunkat odaszentelni? Nem a keresztyén munkára, hanem *Isten akaratára*. Hogy azzá legyünk és mindazt tegyünk, amit Ő akar.

Dávidnak sok hatalmas embere volt; némelyek közülük tábornokok, mások őrszemek voltak a királytól rájuk bízott feladat szerint. Nekünk is készen kell lennünk, hogy akár tábornokok, akár őrszemek vagyunk, teljesítsük feladatunkat egyszerűen, ahogyan Isten akarja és nem a saját választásunk szerint. Ha keresztyének vagyunk, Isten utat jelölt ki nekünk, – „egy futást”, amint Pál (2.Tim.4,7-ben) nevezi. Ez nemcsak a Pál útja, hanem minden hívőé, amit Isten világosan kijelölt. Döntő fontosságú, hogy mindegyikünk megismerje azt az utat, amit Isten jelölt ki nekünk, hogy azon járjunk.

„Uram, én neked adom magam, vágyom rá, hogy megismerjem azt az utat, amit Te jelöltél ki nekem, hogy azon járjak.” Íme, ez az igazi odaadás. Milyen áldás, ha életünk végén elmondhatjuk Pállal: „Futásomat elvégeztem!” De milyen fájdalom, ha az élet végéhez érve, felfedezi valaki, rossz úton járt. Csak egy életünk van, amit idelelni élhetünk és azt tehetjük vele, amit akarunk, de ha saját kielégülésünket keressük, életünk soha nem dicsőíti Istent. Hallottam egyszer, hogy egy kegyes keresztyén azt mondotta: „Semmit sem akarok magamért; azt akarom, hogy minden Istenért legyen.” Vajon, mi kívánunk valamit Istencen kívül, vagy pedig minden vágyunk az Ő akaratára összpontosul? Elmondhatjuk-e valóban, hogy Isten akarata „jó, kedves és tökéletes” *a mi számunkra* (Róma 12,2)?

Valójában, itt a mi akaratunkról van szó. Ennek az én akaratomnak, amely erős és követelődző, a keresztre kell kerülni és magamat egészen az Úrnak kell adnom. Nem kívánhatjuk egy szabótól, hogy ruhát csináljon nekünk, ha nem adunk neki szövetet, sem pedig egy vállalkozótól: házat építsen nekünk, ha nem szerezzük be neki a szükséges anyagot. Ugyanúgy nem várhatjuk az Úrtól, hogy az Ő életét élje bennünk, ha nem adjuk oda a mi életünket, hogy Ő abban lakoz-

zék. Fenntartás nélkül, ellentmondás nélkül, oda kell adnunk magunkat az Úrnak, hogy azt csinálja belőlünk, ami Neki tetszik. „Add oda önmagadat Istennek”.

SZOLGA VAGY RABSZOLGA

Ha mi fenntartás nélkül odaadjuk magunkat Istennek, sok mindennek kell elintéződnie életünkben; családjunkban, vagy munkánkban, vagy a gyülekezethez való viszonyunkban, vagy személyes vélekedéseinkben. Isten nem engedi meg, hogy belőlünk valami megmaradjon. Ujjával mindazt pontról pontra megérinti, ami nem Tőle való és azt mondja nekünk: „ennek el kell tűnnie”. Készek vagyunk erre? Bolondság ellenállni Istennek, és mindig bölcs dolog magunkat alávetni Neki. Elismerjük, hogy közülünk sokan még vitában állunk az Úrral? Ő akar valamit, de ugyanakkor mi valami mást akarunk. Vannak dolgok, amelyeket nem merünk kutatni, amelyekért nem merünk imádkozni, amelyekre még gondolni sem merünk, mert attól félünk, elveszítjük békességünket. És kitérünk bizonyos problémák elől. Ez azonban kiléptet minket Isten akaratából. Mindig könnyű kilépni az Ő akaratából, de milyen drága dolog magunkat az Ő kezébe visszahelyezni, hogy úgy működhessek bennünk, amint Ő akarja.

Milyen drága dolog abban a tudatban lenni, hogy az Úrhoz tartozunk és hogy egyáltalán nem vagyunk a magunkéi. Nincs ennél drágább dolog a világon. Ez adja meg nekünk az Ő állandó jelenlétének bizonyosságát és világos, hogy miért. Elsősorban arra a bizonyosságra van szükségem, hogy Istenhez tartozom, hogy azután bizonyos legyek az Ő bennem való jelenlétében. Amidőn felismertem magam, mint aki hozzá tartozom, semmit sem teszek majd többé saját érdekemben, mert az Ő kizárólagos tulajdona vagyok. „Nem tudjátok-e, hogy akinek odaszánjátok magatokat rabszolgául az engedelmessétek” (Róma 6,16). A „rabszolga” szó itt valóban nagyon helyénvaló. A Római levél 6. fejezetének második részében nem egyszer találkoztunk vele. Mi a különbség egy szolga és egy rabszolga között? Egy szolga szolgálhatja a gazdáját anélkül, hogy annak tulajdonjoga lenne felette. Ha a szolga szereti gazdáját, szolgálhat neki, de ha nem szereti, felmondhat és más gazdát kereshet. Nem így van a rabszolgával. A rab-

szolga nemcsak szolgája egy másiknak, hanem tulajdona a másiknak. Hogyan lettem az Úr rabszolgájává? Ő a maga részéről megvásárolt engem és én a magam részéről átadtam magam Neki. A váltság ereje alapján én Isten tulajdona vagyok, de hogy rabszolgája legyek, önként oda kell adnom magamat Neki, mert Ő sohasem kényszerít engem erre.

Sajnos manapság sok hívőnek sajnálatosan korlátozott fogalma van arról, amit Isten kíván tőlünk. Milyen könnyedséggel mondják: „Uram, mindenre kész vagyok”. Tudjuk-e, hogy Isten magát az életünket kéri tőlünk? Vannak dédelgett álmok, erős akarat, drága kapcsolatok, valami kedves munka, amelyeket fel kell adnunk: ezért nem akarjuk egészen megtenni ezt, nem adjuk oda magunkat Istennek. Mert Isten komolyan vesz téged még akkor is, ha te nem mondtál volna le komolyan azokról.

Mit tett az Úr, amikor a Galileából való fiú elé tette a kenyeret? Megtörte. Isten mindent összetör, amit felajánlunk Neki. Összetöri, amit elvesz, de miután összetörte, megáldja és mások szükségletére felhasználja azt. Miután odaadtad magad az Úrnak, Ő azzal kezdi, hogy összetöri, amit felajánlottál Neki. Úgy látszik, minden rosszul megy s te tiltakozol és hibákat vélsz látni Isten útjában. De ebben megmaradni nem lenne más, mint törött vázának lenni – minden haszon nélkül a világnak mert túl messze mentél ahhoz, hogy a világ még használhatna téged, és ugyanúgy haszon nélkül Istennek, mert nem mentél elég messze ahhoz, hogy Ő használhasson téged. Nem vagy többé összhangban a világgal, de ellentmondásban vagy Istennel. Sok keresztyénnek ez a tragédiája.

Önmagam átadása az Úrnak kezdő és alapvető cselekedet. Azután napról napra folytatnom kell önmagamnak ezt az átadását anélkül, hogy igazságtalannak találnám a módot, ahogyan Ő bánik velem és hálaadással elfogadom még azt is, ami fellázítja a hústestemet.

Én az Úré vagyok és nem úgy számolok magammal többé, mint aki a magamé vagyok, hanem minden dologban elismerem az Ő tulajdonjogát és teljhatalmát. Ez a magatartás, amit Isten kíván és ebben megmaradni az igazi odaszentelés. Én nem azért szentelem oda magam, hogy misszionárius vagy igehirdető legyek; odaszentelem magam Istennek azért, hogy az Ő akaratát cselekedjem ott, ahol éppen vagyok, akár az

iskolában, akár az irodában, akár a konyhában, elfogadok mindent, amit reám bíz, mint ami a legjobb, mert semmi más, mint csak a jó lehet a része azoknak, akik egészen az Övéi.

Bárcsak mindig tudatában lennénk annak, hogy egyáltalán nem vagyunk a magunkéi!

7. fejezet

Az örökkévaló terv

Mint megmutattuk, ahhoz, hogy normális keresztyén életet éljünk, kijelentésre, hitre és odaszentelésre van szükségünk. De ha nem látjuk a célt, amit Istent kitűzött, sohasem értjük meg, miért szükségesek a tapasztalatok ahhoz, hogy minket a célhoz elvezessenek. Azért még mielőtt mélyebben beletekintենék a belső megtapasztalás kérdésébe, irányítsuk figyelmünket elsősorban az előttünk álló nagy isteni célra.

Mi Isten terve a teremtésben? És mi az Ő terve a megváltásban?

Két mondatban foglalható össze, a Római levél már említett két szakaszából: „Isten dicsősége” (Róma 3,23), és „Isten gyermekeinek dicsősége” (Róma 8,21).

Azt olvassuk a Róma 3,23-ban: „Mindnyájan vétkeztek és nélkülözik Isten dicsőségét”. Isten terve az ember számára a dicsőség volt, de a bűn meggátolta ezt a tervet és megakadályozta az embert, hogy Isten dicsőségéhez eljusson. Mikor mi a bűnre gondolunk, ösztönösen az ítéletre gondolunk, amit az maga után von; elválaszthatatlanul kapcsolatba hozzuk azt az elítéléssel és a pokollal. Az ember gondolata mindig a büntetés felé fordul, amelyet el kell szenvednie, ha vétkezik, de Isten gondolatát mindig a dicsőség foglalkoztatja, amelyet az ember elveszít, ha vétkezik. A bűn eredménye, hogy meg vagyunk fosztva Isten dicsőségétől: a megváltás eredménye, hogy újból ott vagyunk a dicsőség útján. Isten célja a megváltásban a dicsőség, mindig csak a dicsőség.

ELSŐSZÜLÖTT TÖBB TESTVÉR KÖZÖTT

Ez az elmélkedés a Római levél 8. fejezetéhez vezet bennünket, ahol ez a tárgy a 16. és 18. versben bontakozik ki, majd újból a 29. és 30. versekben. Pál azt mondja: „Mi Isten gyermekei vagyunk. Ha pedig gyermekek, örökösök is, örökösei Istennek és örökostársai Krisztusnak, ha ugyan Vele együtt meg is dicsőülünk.” Valóban, úgy vélem, hogy a jelenvaló idő szenvedései semmiképpen sem mérhetők ahhoz a dicsőséghez, amelynek bennünk meg kell nyilvánulnia” (Róma 8,16–18); és még: „Akiket eleve ismert, eleve el is rendelte, hogy az Ő Fia ábrázatához hasonló társak legyenek, hogy Ő legyen az elsőszülött sok testvér között. És akiket eleve elrendelt, azokat el is hívta; akiket elhívott, azokat igazakká is tette, és akiket igazakká tett, azokat meg is dicsőítette” (Róma 8,29–30). Mi volt Istennek a célja? Az, hogy az Ő Fia, Jézus Krisztus elsőszülött legyen több testvér között, hogy azután mindannyian hasonlatossá legyenek az Ő ábrázatához. Hogyan valósította meg Isten ezt a célt? „Akiiket igazakká tett, azokat meg is dicsőítette.” Isten terve a teremtésben és a megváltásban az volt tehát, hogy Krisztust elsőszülötté tegye sok megdicsőített fiú között. Kezdetben ez talán közülünk többeknek nem jelent nagy dolgot, de álljunk meg itt, figyelmesen gondolkodva.

A János evangéliumának 1,14 verse azt mondja nekünk, hogy az Úr Jézus Isten egyetlen Fia volt: „Az Ige hús-testté lett és közöttünk lakozott... és mi szemléltük az Ő dicsőségét, olyan dicsőséget, amely az Atyától jött, az egyetlen Fiú dicsőségét.” Az a tény, hogy Ő Istennek egyetlen Fia volt, azt jelenti, hogy Istennek nem volt más Fia, csak egyedül Ő. Ő öröktől fogva Atya mellett volt, de az Ige azt mondja: Istent nem elégítette ki, hogy Krisztus egyetlen Fiú maradjon, azt óhajtotta, az Ő Elsőszülöttje is legyen. Hogy válhatik az egyetlen Fiú elsőszülötté? A felelet egyszerű: kell, hogy az Atyának más gyermekei is legyenek. Ha egy fiad van, ő az egyetlen fiú, de ha azután más gyermekeid lesznek, az egyetlen fiú elsőszülötté válik.

Isten terve a teremtésben és a megváltásban az volt, hogy sok gyermeke legyen. Ő *utánunk* vágyakozott és nem tudott megelégedni nélkülünk. Nemrégiben meglátogattam Cutting Györgyöt, a „*Biztonság, Bizonyosság és Öröm*” c. jól ismert

kis füzet szerzőjét (– magyarul is megjelent. Kiadó.) Amikor bevezettek ehhez a 93 éves szent emberhez, kezébe vette kezemet és nyugodt, határozott hangon mondta: „testvér, tudja-e, hogy én nem tudok Nélküle élni?” Jóllehet, több mint egy óráig maradtam nála, nagy kora és fizikai gyöngesége lehetetlenné tették a folyamatos beszélgetést. De ami a beszélgetésből emlékként megmaradt bennem, az ennek a két kérdésnek gyakorlati ismétlése volt: „Testvér, tudja-e, hogy én nem tudok Nélküle élni? És tudja-e hogy *Ő nem tud nélkülem élni?*”

A tékozló fiú történetének olvasásánál az olvasók többségére azok a nehézségek gyakorolnak hatást, amelyeken átment: gondolataikat azokra a kínos pillanatokra összpontosítják, amelyeket átéltek. De a példázatnak nem ez a célja. „Az én fiam elveszett... és megtaláltatott”, – ez a tudósítás központja. Itt nem az a kérdés, hogy a fiú mit szenvedett, hanem sokkal inkább, hogy az atya mit vesztett. *Ő* az, Aki szenved, *Ő* az, Aki veszít. Egy juh elveszett: ki szenved el a veszteséget? A juhász. Egy pénzdarab elveszett: ki viseli el a veszteséget? Az asszony. Egy fiú elveszett: ki viseli el a veszteséget? Az Atya. Íme, ez a Luk.15. fejezetének a tanítása.

Az Úr Jézus az egyetlen Fiú volt és mint egyetlenek, nem voltak testvérei. De az Atya elküldötte a Fiút, hogy az egyetlen Elsőszülötté váljék, és hogy a szeretett Fiúnak sok testvére legyen. Ebben van a megtestesülésnek és a keresztnek egész története és itt találjuk meg végül Isten tervének beteljesülését, hogy „sok fiaat vezessen dicsőségre” (Zsid.2,10).

A Róma 8,29-ben azt olvassuk: „sok testvért” a Zsidó 2, 10-ben „sok fiaat”. Az Úr Jézus szempontjából ők „testvérek” és Isten szempontjából „fiak”. A két kifejezés összefüggése szerint, az érettség gondolatát kelti fel bennünk. Isten olyan fiaat keres, akiknek növekedése teljessé lett: de itt még nem áll meg. *Ő* nem akarja, hogy fiai csűrben éljenek, vagy kocsiszínbén, vagy mezőn, a házában akarja őket látni: azt akarja, hogy megosszák az *Ő* dicsőségét. Ez a magyarázata a Róma 8,30-nak: „Akiiket igazakká tett, azokat meg is dicsőítette”. A fiúi állapot – az *Ő* Fiának teljes kifejeződése – ez az Isten gondolata a fiaknak. Hogy tudja *Ő* ezt megvalósítani? Úgy, hogy igazakká teszi és megdicsőíti őket. Isten ezt a célt tartja szeme előtt, minden rájuk vonatkozó cse-

lekedetében. Ő fiakat akar, de ezeket a fiakat éretteknek és felelősségteljeseknek akarja, hogy Vele legyenek az Ő dicsőségében. Ő mindent megtett, ami szükséges volt ahhoz, hogy a menny megteljék megdicsőített fiakkal. Ez az Ő terve a megváltásban.

A GABONAMAG

Hogyan válhatott Isten egyetlen Fia az Ő Elsőszülöttjévé? Ezt magyarázza meg nekünk a Ján.12,24: „Bizony, bizony mondom néktek, ha a gabonamag nem hal el, miután a földbe esett, magában marad: de ha elhal, sok gyümölcsöt terem.” Ki volt ez a gabonamag? Az Úr Jézus. Az egész világmindenségben Istennek csak egyetlenegy „gabonamagja” volt. Nem volt belőle második. Isten ezt az egyetlen gabonamagot a földbe vetette: az elhalt; és a feltámadásban az egyetlen mag elsőszülött maggá lett, mert ebből az egyetlen magból született sok más mag.

Ami az Ő istenségét illeti, egyedül az Úr Jézus marad „Isten Egyetlen Fia”. Más értelme is van, amely szerint a feltámadás óta, és az egész örökkévalóságon át is Ő az Elsőszülött, és ettől a pillanattól kezdve sok testvérben van meg az Ő élete. Mert mi, akik Szellemtől születünk, ezáltal „isteni természet részeseivé” lettünk (2.Pét.1,4). Azonban nem önmagunktól, hanem csupán Istentől való függésünkkel és a „Krisztusban” való helyzetünk miatt. „Mi a fiúság Szellemét kaptuk, amely által kiáltjuk: Abba, vagyis: Atyánk! Maga a Szellem tesz bizonyosságot a mi szellemünkkel, hogy Isten gyermekei vagyunk” (Róma 8,15-16). A megtestesülés és a kereszttel általa tetté ezt lehetővé az Úr Jézus. Ezekben talált megnyugvás Isten atyai szíve, mert az Ő Fiának haláláig való engedelmisségében szerzett magának fiakat.

A János 1. és 20. fejezet e tekintetben igen drága. János apostol evangéliumának kezdetén úgy beszél Jézusról, mint „az Atyától jött egyetlen Fiúról” (Ján.1,14). Evangéliuma a végén arra emlékeztet: halála és feltámadása után hogyan szólt az Úr Jézus Mária Magdalénához: „Menj el az én testvéreimhez és mondd meg nekik, hogy felmegyek az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, az én Istenemhez és a ti Istenetekhez” (Ján.20,17). Ebben az evangéliumban az Úr gyakran szól így: „az Atya”, vagy „az én Atyám”. Most a feltáma-

dásban hozzászól: „...és a ti Atyátok”. Ez az idősebb fiú, az elsőszülött, aki szól. Halálával és feltámadásával sok testvért vezetett Isten családjába. Ezért nevezi őket ugyanebben a versben ilyen néven: „Testvéreim”. „Nem szégyenli őket testvéreinek nevezni” (Zsid.2,11).

ADÁM VÁLASZTÁS ELŐTT

Isten számos fát ültetett az Édenkertbe, de a „kert közepére”, vagyis nagyon szem előtt való helyre – két fát ültetett: az élet fáját és a jó és gonosz ismeretének fáját. Ádámot ártatlannak teremtette: a jót és a gonoszt nem ismerte. Képzeljünk el egy felnőtt embert, mondjuk 30 év körülit, akinek nincs fogalma a jóról és a gonoszról és semmi képessége azok megkülönböztetésére. Nem azt mondanók-e az ilyen emberről, hogy nincs kifejlődve? – Nos, pontosan ilyen volt Ádám. Isten bevezette őt a kertbe és lényegileg azt mondta neki: „A kert tele van fákkal, tele van gyümölcssel és te szabadon ehetsz minden egyes fának a gyümölcséből. De a kert közepén van egy fa, a „jó és gonosz ismeretének fája”: ne egyél róla, mert amelyik nap eszel arról, bizonyosan meghalsz. De emlékezzél rá, hogy a hozzá egészen közelálló fa neve: „Élet”. Mit jelent a két fa? Ádám, hogy úgy mondjuk, erkölcsileg semlegesnek teremtett, sem bűnösnek, sem szentnek, hanem ártatlannak. És Isten eléje állította ezt a két fát, hogy szabad választást gyakorolhasson. Választhatta az élet fáját, vagy pedig választhatta a jó és gonosz ismeretének fáját.

Nos, a jó és gonosz ismerete – noha meg volt tiltva Ádámnak – nem rossz önmagában. Mégis, anélkül Ádám bizonyos értelemben korlátozva lett volna tettei erkölcsi következményeinek megítélésében. A jó és rossz megkülönböztetése nem volt meg benne, hanem egyedül Istenben, és amikor Ádám egy probléma előtt állott, az egyetlen kivezető útja az volt, hogy az Örökkévaló Istenhez folyamodjék abban a dologban. Ádám a kertben egy teljesen Istentől függő életet képvisel. Ez a két fa tehát két mélységes alapvetet jelképez, két életrendet képvisel: az istenit és az emberit. Az „élet fája” Isten maga, mert Isten az élet. Ő az élet legmagasabb formája és Ő az élet forrása és célja is. És a gyümölcs vajon mi lehet? A mi Urunk Jézus Krisztus. A fát nem lehet megenni, de

enni lehet a gyümölcséből. Senki nem fogadhatja be Istent, de befogadhatjuk az Úr Jézust. A gyümölcs az ehető rész, a fának az a része, amelyet be lehet fogađni. Tisztelettel mondhatom tehát, hogy az Úr Jézus, valóban Isten, befogadható alakban Krisztusban fogadhatjuk be Istent.

Ha Ádám az élet fájáról vesz, részese lehet Isten életének és így Isten „Fiává” lenne, mert isteni élet lakozna benne. Isten élete az emberrel egyesülne, élne egy emberfajta, aki-ben Isten élete lakozik, és aki *állandó függésben él Istennel*, hogy fenntartsa ezt az életet. De ha Ádám a másik oldal felé fordul, a jó és gonosz ismeretének fájáról vesz, saját ember-ségét fejleszti ki a természeti vonalon, Istentől távol. Mint önhitt lénynek hatalma van független ítéletre, de nem akar isteni életet.

Ez volt az elébe tett választási lehetőség. Ha a Szellem út-ját választja, az engedelmesség útját, Istennek „fiává” válhatott volna, Istentől való függésben élve, egész életében: vagy pedig a természetes utat követve levonhatná magának azt a végső következtetést; hogy mint független lény Istenen kívül ítél és cselekszik. Az emberiség története Ádám választásának az eredménye.

ÁDÁM VÁLASZTÁSA ÉS A KERESZT ÉRTELME

Ádám a jó és gonosz ismeretének fáját választotta és így a függetlenség talajára helyezkedett. Ezt cselekedvén, teljesen „fejlett” emberré vált (amilyen az ember azóta is saját szemében). Rendelkezhetett értelmével; önmaga dönthetett, járhatott és megállhatott. Ettől a pillanattól kezdve „értelme megnyílt” (1.Móz.3,6). De cselekedeteinek következménye inkább a halál volt, mint az élet, mert választása a Sátánnal való bűnrészességet jelentette, és így őt Isten ítélete sújtotta. Azért tiltotta meg neki Isten az élet fájához való közeledést.

Két életrend volt Ádám előtt: az isteni életrend, Istentől való függésben, és az emberi életrend „független segélyfor-rásaival”. Hogy Ádám az utóbbit választotta, az bűn volt, mert ezzel szövetségre lépett a Sátánnal, hogy meggátolja Isten örökkévaló tervét. Ezt tette Ádám, mikor emberiségének kifejlesztését választotta, hogy talán kiváló emberré válhat, sőt tökéletes emberré a saját szempontjából, – Istentől távol. De a halál lett vége, mivel nem volt meg benne az isteni

élet, amely szükséges lett volna Isten tervének megvalósításához; mert, – ő inkább az *ellenség ügynöke akart lenni*. Így Ádámban mindnyájan bűnösökké lettünk, mint ő, a Sátán uralma alatt, a bűn és halál törvényének tárgyai, és éppen úgy megérdemeljük Isten haragját, mint ő.

Így látjuk meg az Úr Jézus halálának és feltámadásának isteni miértjét. Így látjuk az igazi odaszentelés igazi értelmét is, annak szükségességét, hogy „magunkat holtaknak tekintsük a bűnnek, de mint élőket Istennek Jézus Krisztusban”, és hogy „odaadjuk magunkat Istennek, mint akik élökké váltunk a halálból, amiben voltunk.” Nekünk mindnyájunknak a kereszthez kell mennünk, mert ami bennünk van, az a természetes „én”-hez kötött élet, alávétve a bűn törvényének.

Ádám inkább egy önmagában való életet választott az isteni élet helyett. Istennek össze kellett gyűjtenie és félretennie mindent, ami Ádámban volt. A mi „őemberünk megfeszítettet”.

Isten valamennyiönket Krisztusba helyezett és Őt megfeszítette, mint utolsó Ádámot; így mindaz, ami Ádámtól van, elmúlt. Krisztus tehát új alakban támadott fel, még testtel ugyan, de „szellemben”. És többé nem hústestben. „Az utolsó Ádám megelevenítő szellem” (1.Kor.15,45). Az Úr Jézusnak most feltámadott teste van, szellemi teste, dicsőséges teste és miután többé nem hústestben van, mindnyájunk által befogadható. „Aki engem eszik, élni fog én általam” – mondja Jézus (Ján.6,57). A zsidók felháborodtak arra a gondolatra, hogy egyék az Ő húsát és igyák az Ő vérét, de akkor nyilvánvalóan nem tudták Őt befogadni, miután még hústestben volt. Most, hogy szellemben van, közülünk mindenki befogadhatja Őt; és éppen az Ő feltámadott életének befogadásával leszünk Isten gyermekévé. „Valakik pedig befogadták Őt, azoknak hatalmat adott, hogy Isten gyermekeivé váljanak, mindazoknak... akik Istentől születtek” (Ján.1,12-13).

Isten nem azon munkálkodik, hogy újjá alakítsa a mi életünket. Nem az az Ő gondolata, hogy a tökéletesedésnek bizonyos fokára elvezessen minket, mert életünk teljesen hamis alapon áll. Ezen az alapon Isten nem tudja többé elvezetni az embert a dicsőségre. Neki új emberre, újonnan született emberre, Istentől született emberre van szüksége. Az új-teremtés és a megigazítás karöltve járnak.

AKIÉ A FIÚ, AZÉ AZ ÉLET

Az életnek különböző síkjai vannak. Az emberi élet az alsóbbrendű állati élet és az isteni élet között van. Lehetetlen átugorni a szakadékot, amely elválaszt minket a felsőbbrendű siktól, vagy az alsóbbrendű siktól; és az a távolság, amely elválaszt minket Isten életétől, végtelenül nagyobb, mint az, amely elválaszt az állatok alsóbbrendű életétől.

Egy napon meglátogattam egy felelős keresztyén embert. Betegsége ágyhoz kötötte „Wong” úrnak nevezem őt, habár ez nem az igazi neve. Nagyon művelt ember volt, filozófiai doktor és emelkedett erkölcsi elveiért; egész Kínában megbecsülték. Már régóta a keresztyén munkában állt, de nem hitt az újjászületés szükségességében, hanem csupán szociális evangéliumot hirdetett.

Beléptem Wong úrhoz, kedvenc kutyája ágya mellett feködt. Miután beszéltem neki Isten dolgairól és az Ő bennünk való munkájának természetéről, rámutattam a kutyára és megkérdeztem a nevét. Azt mondotta „Fidó”-nak hívják. „Fidó a vezetékneve, vagy a keresztnéve?” – folytattam, és szabatosan megjelöltem a megfelelő kínai kifejezéseket. „Egész röviden ez a neve” – felelte. „Azt akarja mondani, hogy ez a keresztnéve? Nevezhetem őt Wong Fidónak? – sürgettem. „Semmiképpen sem!” – kiáltott fel ő. „De hát ő az Ön családjában él” – tettem még hozzá. – „Miért nem hívja őt Wong Fidónak?” Majd rámutatva két leányára, megkérdeztem: „A leányai nem Wong kisasszonyok?” – „de igen!” „Hát akkor miért nem hívhatom az Ön kutyáját Wong úrnak?” – a doktor nevetett és én folytattam: „Látja, hová akarok kilyukadni? Az Ön leányai az Ön családjában születtek és az Ön nevét viselik, mert Ön közölte velük az életét. A kutyája lehet igen értelmes kutya, jól idomított, minden szempontból kiváló; de nem az a kérdés, hogy jó vagy rossz kutya-e, hanem egyszerűen az, hogy kutya-e? Nem kell gonosznak lennie, hogy ne lehessen tagja az Ön családjának, elegendő, hogy kutya legyen. Ugyanez az alapelv ráillik az Ön Istennel való kapcsolatára. Nem az a fontos, hogy Ön jobb, vagy kevésbé jó ember legyen, gonoszabb, vagy kevésbé gonosz, hanem egyszerűen az, hogy ember-e Ön? Ha az élete alsóbbrendű síkon van Isten életének síkjánál, nem tarthat Isten családjához. Önnek egész életében az volt a

célja, hogy prédikálásával átalakítsa a gonosz embereket jó emberekké; de az embereknek, mint olyanoknak, akár jók, akár gonoszak, Istennel semmiféle élő kapcsolatuk nem lehet. Nekünk, embereknek, egyedüli reménységünk az Isten Fia, hogy befogadjuk és amikor Őt befogadjuk, az Ő bennünk levő élete Isten fiaivá tesz bennünket. A doktor belátta az igazságot és azon a napon Isten családjának tagjává lett, szívébe fogadva Isten Fiát.

Ami ma Krisztusban a miénk, az több, mint amit Ádám elveszített. Ádám csupán kifejlett ember volt. Ő ezen a síkon maradt és soha nem nyerte el Isten életét. De mi, akik befogadjuk Isten Fiát, nemcsak bűneink bocsánatát kapjuk meg, hanem az isteni életet is, amelyet a kertben az Élet Fája jelképezett. Olyan életet kaptunk meg az újonnan születés által, amely Ádámnak sohasem volt meg.

MINDANNYIAN EGYTŐL SZÁRMAZTAK

Isten fiaikat akar, akik örökösársak lesznek Krisztussal a dicsőségben: ez a cél. De hogyan fogja tudni ezt elérni? Vegyük elő most a Zsidókhoz írt levél 2,10-11-et. „Mert illendő volt, hogy Akiért és Aki által van minden, sok fiaikat akarván dicsőségre vezérelni, az ő megtartatásuk szerzője tökéletességre emeletessék a szenvedések által, mert a megszentelő és a megszenteltek mindnyájan ugyanazon Atyától származtak; ezért nem szégyenli őket testvéreinek nevezni.”

Itt két féllal van dolgunk, a „sok fiakkal” és „az ő megtartatásuk Szerzőjével.” Vagy más szavakkal: „a Megszentelővel és a megszenteltekkel.” Az Ige azt mondja erről a két félről „mindnyájan egytől származtak”. Az Úr Jézus, mint ember, Istentől nyerte életét, és egy másik, de nem kevésbé valóságos értelemben új életünket Istentől nyerjük. Ő a „Szentlélektől fogantatott” Ján.3,5; 1,13. Így – mondja Isten – mi egytől származunk. A „-től” ragnak a görögben pontosan az értelme „-ből való”. Elsőszülött Fiú és a számos többi fiak (jöllehet más értelemben) mindnyájan az életnek ugyanabból a forrásából származtak. Felfogjuk-e, hogy nekünk ma ugyanez az életünk van, mint Isten fiának? Az az élet, ami az Övé a mennyekben, ugyanaz az élet, amit Ő nekünk adott itt lent ezen a földön. Ez „Is-

tennek drága ajándéka" (Róma 6,23). Ennek alapján élhetjük mi a szentség életét, mert ez nem a mi saját életünk, amely megváltozott, hanem Isten élete, amely adatott nekünk.

Megláttuk-e, hogy ebben az örökkévaló tervről való elmélkedésben végre is eltűnik a bűn kérdése? Nincs többé helye. A bűn belépett Ádámmal és még amidőn eltöröltetett is, mint tartozás, ahogy kellett, mi csak oda kerültünk vissza, ahol Ádám volt. De a váltság újra odakapcsol bennünket Isten tervéhez, hogy úgy mondjuk: szabad utat nyit nekünk az élet fájához, – fölöttébb többet adott nekünk, mint ami Ádámé volt. A megváltás Isten életében tett részesekké minket.

8. fejezet

A Szentlélek

Mielőtt újra elkezdzenők tanulmányozni a Római levélben bemutatott keresztyén megtapasztalások fokozatait, mérlegeljünk egy másik tényezőt is, amely minden tapasztalatunk középpontjában áll és a keresztyén élet és szolgálat éltető ereje. Itt Isten Szentlelkének személyes jelenlétére és szolgálatára gondolok.*

Kiindulásul vegyük elő a Római levél két versét: „Isten szeretete kiöntetett a szívünkbe a Szentlélek által, Aki adatott nekünk” (5,5). „Ha valakiben nincs a Krisztus szelleme, az nem az Övé” (8,9).

Isten nem találomra adja adományait. Ingyen adja mindenkinek, de meghatározott alapon. Isten elhalmozott bennünket Krisztusban „mindenfajta szellemi áldással a mennyei helyeken” (Ef.1,3). De hogy ezek az áldások, amelyek Krisztusban a mieink, a mieink legyenek tapasztalatunkban is, tudnunk kell, hogyan lehet a mienk.

Amikor a Szentlélek adományát tanulmányozzuk, jó, ha két oldalról tekintjük meg: mint a ránk kiöntött Szellemet és mint a bennünk lakozó Szellemet. Célunk most az, hogy

* *Megjegyzés:* Pontosabban a Szent Szellem kifejezést kellene itt használnunk az eredeti görög szövegnek megfelelőleg. A megszokásra való tekintettel azonban, ha Istenre vonatkozik, és a „Szent” szóval van összekötve, még a „Szentlélek” szót használjuk. – Kiadó.

megértjük: a Szentléleknek ez a kettős adománya hogyan lehet a miénk. Meg vagyunk győződve, hogy igazunk van, amikor így megkülönböztetjük az Ő működésének külső és belső megnyilvánulásait, s amilyen mértékben előrehaladunk, és minél inkább előrehaladunk, annál hasznosabbnak találjuk majd ezt a megkülönböztetést. Sőt, ha összehasonlítjuk azokat, szükségszerűen arra a következtetésre jutunk, hogy a Szentlélek belső működése az értékesebb. De amikor ezt mondjuk, nem akarjuk ezzel azt állítani, mintha az Ő külső tevékenysége nem lenne ugyancsak értékes, hiszen Isten gyermekeinek csak kiváló adományokat adott. Sajnos azonban mi nem tudjuk teljes értékükben megbecsülni kiváltságainkat, azok túlaradó bősége miatt. Az Ószövetség szentjei, akik nálunk kevésbé kiváltságos helyzetben voltak, jobban tudták értékelni, mint mi a Szentléleknek ezt a reánk kiöntött ajándékát. Az ő napjaikban ez csupán néhány kiválasztottnak megadott ajándék volt, főleg az áldozópapoknak, bírácoknak, királyoknak és a prófétáknak, ma pedig Isten minden gyermekének osztályrésze. Gondoljuk meg! Mi, akik senkik sem vagyunk, mi részesedhetünk ugyanabban a Szellemben, amely Mózesen, Isten barátján nyugodott, Dávidon, a szeretett királyon és Illésen, a hatalmas prófétán. Elnyervén a Szentlélek reánk kitöltött ajándékát, Istennek az ószövetségi háztartásában kiválasztott szentjeihez csatlakozunk. Mihelyt meglátjuk Isten ajándékának értékét és a Benne való részesedésünk szükségességét is megértjük reánk nézve, rögtön azt kérdezzük: „Hogyan nyerhetem el a Szentlelket olyan módon, hogy felruháztassam szellemi adományokkal és megteljek erővel a szolgálatra? Milyen alapon adatott nekem a Szellem?”

A KITÖLTÖTT SZELLEM

Forduljunk mindenekelőtt a Csel. könyvének 2. fejezet 32–36 verséhez: „Ezt a Jézust valóban feltámasztotta Isten és annak mi mindnyájan tanúbizonyságai vagyunk (32). Miután tehát felemeltetett Istennek jobbára és az Atyától elnyerte a megígért Szentlelket, kitöltötte azt, mint látjátok és halljátok (33). Mert Dávid nem ment fel a mennyekbe, hanem ő maga mondja: Mondja az Úr az én uramnak: ülj az

én jobbobra, míglen ellenségeidet lábaid alá vetem, hogy számolyul szolgáljanak neked" (34-35). „Tudja meg tehát bizonyossággal Izraelnek egész háza, hogy Úrrá és Krisztussá tette Őt az Isten, azt a Jézust, akit ti megfeszítetetek" (36). Tegyük félre egy pillanatra a 34. és 35. verset, hogy együtt szemlélhessük a 33. és 36. verset. Az első kettő a 110. Zsoltárból vett idézet és a valóságban közbeiktatás, hogy ezzel jobban megragadjuk Péter érvelésének erejét, ha kezdetben nem vennénk azokat számításba. Péter a 33. versben kijelenti, hogy az Úr Jézus „felemeltetett Isten jobbára”. Mi lett az eredménye? „Elnyerte az Atyától a megígért Szentleket.” S mi következett akkor? A pünkösdi – az Ő felemeltetésének eredménye volt az, amit „*ti láttok és ballotok*”.

Hogyan adatott először a Szentlélek az Úr Jézusnak, hogy azt kitöltse az Ő népére? Ez az Ő mennyekbe való felemeltetése volt.

Ez a részlet egészen világosan mutatja, hogy a Szentlélek azért töltetett ki, mivel az Úr Jézus felemeltetett. A Szellem kiáradása nincs semmiféle vonatkozásban a ti érdemeitekkel, hanem egyedül az Úr Jézus érdemeivel. Hogy *mi* mik vagyunk, ez a kérdés semmiképpen sem számít itt, hanem csak az, hogy Ő kicsoda. Ő megdicsőített; ezért töltetett ki a Szellem.

Mivel az Úr Jézus meghalt a kereszten, én elnyertem bűneim bocsánatát; mivel az Úr Jézus feltámadt halottai közül, én elnyertem az új életet; mivel az Úr Jézus felemeltetett az Atya jobbára, én elnyertem a Szellemet, amit Ő kitöltött. Minden Ő miatta van, semmi sem én miattam. A bűnök bocsánata nem emberi érdemre van alapozva, hanem az Úr megfeszítésére; az újonnszületés nem emberi érdemért van, hanem az Úr feltámadásáért; és a Szentlélekkel való felruházás sem emberi érdemre van alapozva, hanem az Úr felemeltetésére. A Szentlélek nem azért töltetett ki reátok, vagy reám, hogy megmutassa, hogy milyen nagyok vagyunk mi, hanem hogy nyilvánvalóvá legyen Isten Fiának nagysága.

Vegyük most a 36. verset. Van itt egy szócska, ez magára vonja figyelmünket: ez a szó, hogy „*tehát*”. Mikor használjuk általában ezt a szót? Nem egy kijelentés bevezetésére, hanem egy már megtett kijelentés következményeképpen. Használata mindig olyan dologra vonatkozik, amelyről már említés történt. Nos, mi előzte meg ezt a „*tehát*” szót a

mi szövegünkben? Mivel van kapcsolatban? Nem lehet hozzákötni értelem szerint sem a 34. sem a 35. vershez, hanem világosan a 33. vershez kapcsolódik. Péter éppen a Szentléleknek tanítványokra való kitöltését említi, „amit láttok és hallotok” és hozzá teszi: „bizonytal tudja meg tehát *Izraelnek egész háza*, hogy Isten Úrrá és Krisztussá tette ezt a Jézust, akit ti megfeszítettetek”. Péter lényegében azt mondja hallgatóságának „a Szellemnek ez a kiáradása, amelynek fül- és szemtanúi vagytok, a bizonyíték, hogy a názáreti Jézus, akit ti megfeszítettetek, most Úr és Krisztus.” – A Szentlélek kitöltetett a földre, hogy bemutassa, hogy mi történt a mennyekben: a názáreti Jézus felemeltetése Isten jobbára. A pünkösdek az a célja, hogy bebizonyítsa Jézus Krisztus legfőbb uralmát.

Élt egy József nevű fiatalember, akit atyja gyöngéden szeretett. Egy napon eljutott apjához a hír, fia meghalt és Jákób éveken át siratta József halálát. De József nem volt a sírban: dicsőség s és hatalmas méltósága volt. Miután Jákób éveken át siratta fiát, egyszer csak azt a hírt kapta, hogy József él, és magas tisztsége van Egyiptomban. Először nem tudta felfogni ezt Jákób. Túl szép volt ahhoz, hogy igaz legyen. De végül eljutott arra a meggyőződésre, hogy József felemeltetésének története valóságos tény. De hogyan jutott ehhez a hithez? Kiment és meglátta a szekereket, amelyeket József küldött Egyiptomból.

Mit képviselnek itt a szekerek? Bizonyosan a Szentleket képviselik, aki elküldetett, annak bizonyítékául, hogy Isten Fia a dicsőségben van, azért, hogy minket is oda vigyen. Honnan tudjuk, hogy a názáreti Jézus, akit gonosz emberek kétezer évvel ezelőtt megfeszítettek, nem egyszerűen csak mártírhálált halt, hanem, az Ő Atyja jobbán van a dicsőségben? Hogyan lehet bizonyosságunk, hogy Ő az urak Ura és a Királyok Királya? Kétségtelen bizonyítékunk lehet rá, mert Ő Szellemét kiárasztotta reánk. Áldott legyen az Isten! Jézus: Krisztus! Jézus Úr! Jézus Felkent! A názáreti Jézus egyben Úr és Krisztus!

Az Úr Jézus felemeltetése az az alap, amelyen a Szentlélek adatott. Lehetséges-e hát, hogy az Úr megdicsőített és, hogy ti nem vettétek volna a Szentleket? Milyen alapon nyertétek el bűneitek bocsánatát? Azért, mert annyi komolysággal imádkoztatok, vagy mert olvastátok a Bibliát egyik

végétől a másikig, vagy mert olyan rendszeresen jártatok a gyülekezetbe? A ti érdemeitek miatt van ez? Ezerszer nem! Milyen alapon bocsáttattak meg bűneitek? „Vérontás nélkül nincs bocsánat!” (Zsid.9,22). A bocsánat egyedüli alapja a vér kiontása és mivel a drága vér kiontatott, a ti bűneitek meg vannak bocsátva.

Az az alapelv tehát, amelyen felruháztattunk a Szentlélekkel, pontosan ugyanaz, mint amelyen elnyerjük bűneink bocsánatát. Az Úr megfeszítettett, ezért bocsáttattak meg bűneink: Az Úr megdicsőítettett, ezért öntetett ki reánk a Szellem. Lehetséges volna-e, hogy Isten Fia a vérét ontotta és a ti bűneitek, Isten drága gyermekei, nem bocsáttattak volna meg? Soha! Lehetséges-e hát, hogy Isten Fia megdicsőítettett és ti nem vettétek volna a Szellemet?

De valaki azt mondhatja majd talán: mindennel egyetértek, de soha nem tapasztaltam meg ezt. Derűs arcot mutassak és jelentsem ki, hogy mindenem megvan, amikor tökéletesen tudom, hogy semmim sincs? – Nem, nekünk soha nem kell melegegdnünk a valóság külső ismeretével. Szükségünk van belső, személyes tapasztalatra is; de ezt csak olyan mértékben tapasztaljuk meg, amennyire az isteni valóságokon nyugszunk. Isten tettei képezik a mi tapasztalatainkat.

Térjünk vissza egy pillanatra a megigazulásra. Hogyan igazultunk meg? Nem úgy, hogy igyekeztünk megtenni valamit, hanem elfogadtuk a tényt, hogy az Úr Jézus mindent elvégezett. A Szentlelket pontosan ugyanilyen módon nyerjük el, nem a jó cselekedeteinkkel, hanem abban hiszünk, amit az Úr már elvégezett.

Ha nem tapasztaltuk ezt, kijelentést kell kérnünk Istentől a Szentlélek keresztségének örökkévaló tényéről, aki az Eklézsiában megdicsőült Úr ajándéka. Mihelyt ezt meglátjuk, minden erőfeszítésünk megszűnik és imádságaink magasztalássá változnak. Ezt a kijelentést az Úr a világnak tette, és ezzel véget vet erőlködésünknek, hogy elnyerjük bűneink bocsánatát: és ezt a kijelentést az Úr az Ó Eklézsiájának tette és ez véget vet majd azon erőlködésünknek, hogy elnyerjük a Szellem keresztségét. Mi azért erőlködünk, mert nem láttuk meg Krisztus művét. De ha egyszer megláttuk, a hit felragyog szívünkben és amilyen mértékben hiszünk, jön a megtapasztalás is.

Nemrégiben egy fiatalember, aki mindössze 5 hete volt

hívó, azelőtt szenvedélyesen ellenállt az evangéliumnak, résztvett egy előadás-sorozaton, ahol én elnököltem. Arról volt szó, ami most minket foglalkoztat. Egyik ilyen összejevetel után, hazament és otthon imádkozni kezdett: „Uram, én szeretném a Szentlélek erejét. Miután Te most megdicsőültél, nem akard kiárasztani reám a Te Szellemedet?” Azután újra kezdte: „Nem, Uram, ez nem az!” És megint imádkozni kezdett: „Uram Jézus, mi eggyé lettünk ugyanazon Élet által, Te meg én, és az Atya két dolgot ígért nekünk: a dicsőséget Neked és a Szellemet nekem. Te Uram, elnyerted a dicsőséget, lehetetlen hát, hogy én nem nyertem volna el a Szellemet. Uram, magasztallak Téged! Te már elnyerted a dicsőséget és én elnyertem a Szellemet!” Ettől a naptól fogva a Szellem ereje nyilvánvalóan megnyugodott rajta.

ISMÉT A HIT A KULCS

Éppen úgy, mint a bűnbocsánat, a Szentlélek eljövele is teljesen a hit kérdése. Mihelyt meglátjuk az Úr Jézust a kereszten, tudjuk, hogy bűneink meg vannak bocsátva. Mihelyt meglátjuk az Úr Jézust a trónon, tudjuk, hogy a Szent Szellem kitöltetett reánk. A Szentlélek elnyerésének alapja, sem nem az imánk, sem nem a böjtölésünk, sem nem az érte való tusakodás, hanem egyedül: Krisztus felemeltetése a trónra. Akik sürgetik az érte való tusakodást és „tusakodó összejeveteleket” rendeznek, csak eltévélyíthetnek bennünket, mert ez az adomány, nem néhány „kiváltságosnak” van fenntartva, hanem mindenkinek, miután nem azért kapjuk, amik mi vagyunk, hanem azért ami Krisztus. A Szentlélek azért töltetett ki, hogy megbizonyítsa az Ő jóságát, és az Ő nagyságát és nem a miénket. Mi elnyertük a bocsánatot, mivel Krisztus megfeszítettett. Neki köszönhetünk mindent, amink van.

Tegyük fel, hogy egy hitetlen kifejezésre juttatja azt a vágyat, hogy megtartassék; miután megmagyaráztuk neki a szabadulás útját, imádkozunk vele. Tegyük fel, azután így imádkozik: „Úr Jézusom, én hiszem, hogy Te értem meghaltál, és ezzel eltörölted minden bűnömet. Valóban hiszem, hogy meg fogsz nekem bocsátani.”

Bizonyosságunk van arról, hogy ez az ember megmenekült?

Mikor lesz bizonyosságunk arról, hogy valóban újjászületett? Nem akkor amikor így imádkozik: „Uram, én hiszem, hogy *Te meg akarod* bocsátani az én bűnömet”, hanem amidőn azt mondja: „Magasztallak Téged Uram, mert *Te megbocsátottad* a bűncimet. Te meghaltál értem, ezért töröltetek el az én bűncim.” Hisszük, hogy valaki akkor menekült meg, amikor imája magasztalássá változik át, amikor megszűnik kérni az Urat, hogy bocsásson meg neki és magasztalja Őt, mivel ezt már megtette, miután a Bárány vére már kiontattott.

Ugyanígy: kérhettek és tusakodhattok éveken át, anélkül, hogy megtapasztalnátok a Szentlélek erejét; de amikor megszűntök kérni az Urat, hogy bocsásson meg nektek és magasztaljátok Őt, amikor megszűntök úgy könyörögni az Úrhoz, hogy árássa reátok a Szentlelket, és teljes bizalommal magasztaljátok Őt, hogy a Szellemet *kitöltötte* rátok, mivel az Úr Jézus *megdicsőült*, – meglátjátok, hogy a problémátok megoldódott. Magasztaltassék Isten! Isten egyetlen gyermekeinek sem kell epekedni, sem tusakodni azért, hogy a Szellemet elnyerje: *Jézusnak nem kell Úrrá tétetnie: Ő Úr! Nekem nem kell elnyernem a Szellemet; én elnyertem a Szellemet.* Az egész *hit* kérdése, amely kijelentés által jut el hozzánk. Amidőn szemeink megnyílnak annak meglátására, hogy a Szellem már kitöltetett, mivel Jézus már megdicsőült, az imádság szívünkben magasztalássá változik.

A szellemi áldásokat meghatározott alapon kapjuk. Isten adományait ingyen kapjuk, de meg kell felelnünk bizonyos feltételeknek, hogy elnyerjük őket! Isten Igéjének, van egy részlete, amiben világosan megmutatja azokat a feltételeket, amelyeket be kell töltenünk a Szellem adományának elnyeréséhez: „Térjete meg és mindegyikötök merítkezék be a Jázus Krisztus nevébe, hogy megkapja bűneinek bocsánatát és elnyerje a Szentlelket és annak ajándékát. Mert tiétek az ígélet és a ti gyermekeiteké és mindazoké, akik távol vannak, valakiket csak elhív közületek az Úr, a mi Istenünk” (Csel. 2,38–39).

Négy dolgot említ az Ige: a megtérést, a bemerítkezést, a bűnbocsánatot és a Szentlelket. A két első a feltétel, a két utolsó, adomány. Mely feltételeket kell betöltenünk a bűnök bocsánatának elnyerésére? Az Ige szerint ezt a kettőt: a megtérést és a bemerítkezést.

Első feltétel a megtérés, amely a gondolkodás megváltozását jelenti. Azelőtt úgy gondolkoztam, hogy kellemes volt a bűnözés, de most megváltoztattam erről a véleményemet; egykor a világot vonzónak találtam, de most sokkal világosabban megértem, hogy tulajdonképpen mi a világ! Azelőtt azt gondoltam, hogy szánalmas dolog keresztyénné lenni, de most egészen másképpen gondolkodom; volt idő, amikor bizonyos dolgokban gyönyörűséget találtam, de most undorral tekintek rájuk, más dolgokra, amelyeknek semmi értéket nem tulajdonítottam. most úgy tekintek, mint amelyek a legértékesebbek. Egyetlen élet sem tud világosan átalakulni, ha nem megy át a gondolkodásnak és a szívnek ilyen megértésén.

Második feltétel a bemerítkezés. A bemerítkezés a belső hitnek külső kifejezése. Amikor szívemben valóságosan hiszem, hogy Krisztussal együtt meghaltam, eltemettem és Vele együtt feltámadtam, akkor kérem a bemerítkezést. Ezáltal nyilvánosan kifejezést adok annak, amit teljes szívemből hiszek. A bemerítkezés a cselekvő hit.

A bűnök bocsánatának tehát Isten két feltételt szabott: a megtérést, és a nyilvánosan kifejezett hitet. Megtértél? Tetted nyilvánosan biznyságot a te Uraddal való egységedről? Elnyerted akkor a bűnök bocsánatát, és a Szentlélek ajándékát. Azt mondod, nem kaptad meg a két adomány közül, csak az elsőt, a másodikat nem. De barátom, Isten két adományt ajánlott fel neked, ha megfeleltél ennek a két feltételnek, miért ragadtál meg csak egyet belőle? Mit csinálsz a másikkal?

Tegyük fel, hogy belépek egy könyvesboltba, és kiválasztok ott egy két-kötetes könyvet 50 forint értékben. Kifizetem az érte járó összeget és eltávozom az üzletből, miközben az egyik kötetet ott felejtettem a pulton. Mikor hazaérve észreveszem szórakozottságomat, mit kell tennem véleményed szerint? Visszamegyek egyenesen a könyvesboltba, hogy magamhoz vegyem az ott felejtett művet, de nem gondolok többé arra, bármit is fizessek érte. Egyszerűen megmagyarázom a könyvkereskedőnek, hogy a két kötet igenis ki van fizetve, és ennek következtében kérem, legyen szíves adja ide nekem a másodikat; és anélkül, hogy fizetnék érte, boldogan kilépek az üzletből könyvemmel a hónom alatt. Te nem tennél ugyanígy hasonló helyzetben?

Hiszen te ugyanabban a helyzetben vagy. Ha teljesítetted a feltételeket, jogod van megkapni a két ajándékot és nem csupán az egyiket. Az elsőt már elfogadtad; miért ne vennéd el most a másikat? Mondjad az Úrnak: „Uram én alávetetem magamat a szükséges feltételeknek, hogy elnyerjem a bűnbocsánatot és a Szentlélek ajándékát, de tudatlanságomban csak a bűnbocsánatot ragadtam meg. Most hozzád jövök, hogy elvegyem a Szentlélek ajándékát és magasztallak Téged érte”.

A TAPASZTALAT KÜLÖNBÖZŐSÉGE

Azt kérded talán: Honnan tudom, hogy a Szentlélek leszállt reám? Nem tudom megmondani neked, *honnan* tudod meg, *de tudni fogod*. Isten Igéje nem írja le nekünk azokat a személyes élményeket és érzelmeket, melyeket a tanítványok azon a pünkösdőn megtapasztaltak. Nem tudjuk pontosan: mit érezték, de tudjuk, hogy érzelmeik és viselkedésük szokatlan volt, miután az emberek, akik látták őket, azt gondolták, hogy részegek. Mikor a Szentlélek leszáll Isten gyermekeire, olyan dolgok történnek, amiket a világ nem tud megmagyarázni. Lehetnek bizonyos természetfölötti megnyilvánulások, jöllehet azok soha nem egyebek, mint az isteni jelenlét ellenállhatatlan megérzései. Soha nem tudjuk és nem is szükséges leírunk azoknak a jelenségeknek sajátos formáit, amelyek kísérik a tapasztalatokat, de egy dolog bizonyos: mindazok, akikre rászáll Isten Szelleme, tudják, hogy ez velük megtörtént.

Mikor a Szentlélek leszállt a tanítványokra pünkösdkor, valami egészen szokatlanul viselkedtek és Péter, Isten Igéjével magyarázta meg azoknak, akik ennek tanúi voltak. Lényegében azt mondotta nekik: „Amikor a Szentlélek leszáll majd a hívőkre, egyesek profétálnak majd, mások álmokat látnak, ismét másoknak pedig látomásaik lesznek. Ezt jelentette ki Isten Joel próféta által.” De hát Péter profétált? A valóságban aligha, abban az értelemben, amelyben Joel értette azt. A „Tizenkettő” vajon profétált-e? És voltak-e látomásaik? Erről nem szól az Ige. Vajon voltak-e álmaik? Hogyan lettek volna, hiszen valamennyien ébren voltak. Mít akart hát mondani Péter, idézvén egy szöveget, amely lát-

szólag nem nagyon alkalmazható erre az eseményre. Az idézett rész (Joel 2,28–29) valójában azt mondja, hogy a Szellem kitöltését profétálások, álmok és látások kísérik és mégis ezek a jelek nyilvánvalóan hiányoztak pünkösdkor.

Viszont Joel proféciája nem beszél olyan zúgásról, amely „heves szél zúgásához volt hasonló”, sem pedig szétszótódó nyelvekről, melyek tűz-nyelvekhez voltak hasonlóak, mint a Szellem kitöltésének kísérő jelenségeiről; mégis ezek a dolgok mutatkoztak ott abban a felházban. Hol történik említés Joel-nél más nyelveken szólásról? És mégis nem ezt tették-e a tanítványok pünkösdkor?

Mit akart mondani Péter? Képzeld el őt, Isten Igéjét idézve, annak bizonyítására, hogy a pünkösdi tapasztalat a Szellem Joeltől hirdetett kitöltése, amikor a próféta által említett látható jelek egyike sem nyilvánult meg. Amit az Írás említ, az hiányzott a tanítványoknál, és amit a tanítványok megtapasztaltak, azt az Írás nem említi. Péternek a Joel könyvéből vett idézete inkább cáfolja kijelentéseit, mintsem megerősíti. Mi e titok magyarázata?

Emlékezzünk rá, hogy Péter maga is a Szentlélek ellenőrzése alatt beszélt. A Cselekedetek könyve a Szellem ihletésére íródott és egyetlen szó sem hangzott el taláalomra. Nincs itt semmi tévedés, hanem tökéletes összhang. Jegyezzük meg jól, Péter nem azt mondta: „Ami történik, azt előre megmondta Joel próféta” (Csel.2,16). Nem beteljesedésről van itt szó, hanem egy *ugyanolyan* természetű tapasztalatról. *Ami történik, az megmondatot*, azaz, amit láttok és hallotok, ugyanolyan természetű, mint amely már előre megmondatot. Ha beteljesülésről van szó, akkor minden tapasztalat megismétlődik és a próféta prófécia, az álmok álmok és a látások látások; de amidőn Péter azt mondja: „az, ami történik, már megmondatot”, nem azt akarja ezzel állítani, hogy ami hírül adatott, most ugyanúgy ismétlődik meg, hogy a jelenlegi tapasztalat ugyanolyan természetű, mint a régebbi prófécia. „Ez” ugyanoda tér vissza, mint „az”, „ez” ugyanaz, mint „az”, „ez” egyenértékű „azzal”; „ez” annyi, mint „az”. Amit a Szentlélek Péter által kihangsúlyoz, az a tapasztalat különbözősége. A külső jelek lehetnek számosak és változatosak, és meg kell adni, hogy néha különösek is, de a Szellem egy, mert Ő az Úr. Lásd: 1.Kor.12,4–6: „Az adományokban pedig különbség van, de csak ugyanaz az egy Úr van, Aki cselekszik mindent mindenekben.”

Amikor a Szentlélek kiárad Isten gyermekeire, megtapasztalásaik egymástól nagyon különbözőek. Egyesek új látomást nyernek, mások a lelkek megnyerésére új szabadságot kapnak; egyesek hatalmas erővel hirdetik Isten Igéjét, és ismét mások mennyei örömmel, vagy túlaradó megtapasztalással telnek meg. Isten útjain nincs semmi szokványos. Előítéleteinkkel és elfogult felfogásunkkal nem kell légmentes dobozba zárunk a Szentlélek munkáját; sem saját életünkben, sem a másokéban. Ez egyformán vonatkozik mindazokra, akik bizonyos sajátos megnyilvánulásokat követelnek, például nyelveken szólást, mint a rájuk kitöltött Szellem bizonyítékát, valamint azokra, akik minden megnyilvánulás létezését tagadják. Szabadságot kell engednünk Istennek, hogy úgy cselekedjék, ahogyan akar és olyan jeleket adjon, amilyen Neki tetszik.

Örüljünk, hogy Jézus a trónon van és magasztaljuk Őt, mert Ő megdicsőült és a Szellem mindnyájunkra kiáradt. Ha elfogadjuk az isteni valóságot a hit teljes egyszerűségében, olyan bizonyossággal ismerjük meg Őt saját tapasztalatainkban, hogy bizalommal hirdethetjük: „Ez” ugyanaz, mint „az”.

A BENNÜNK LAKOZÓ SZELLEM

Most álljunk meg a Szentlélek ajándékának másik oldalánál, amely, – mint azt a következő fejezetben is látni fogjuk, a Római levél 8. fejezetének legsajátosabb tárgya. Ez „az” amit úgy nevezünk „a bennünk lakozó Szellem”. „Ha igaz, hogy Isten Szelleme lakik bennetek” (Róma 8,9). „Ha annak Szelleme lakik bennetek, aki feltámasztotta Jézust a holtak közül” (Róma 8,11).

Ami a reánk kitöltött, és a bennünk lakozó Szellemet illeti, ha meg akarjuk ismerni tapasztalatban azt, ami ténylegesen a miénk, mindenekelőtt isteni kijelentésre van szükségünk. Amidőn megláttuk Krisztust, mint Urat, személyesen, tárgyilagosan, azaz a trónra emelve a mennyekben, – megtapasztaljuk a Szentlélek erejét magunkon. – Amikor látjuk Jézust, mint Urat személyesen, azaz mint életünk valódi gazdáját, – megismerjük a Szentlélek erejét bennünk.

Az orvosság, amelyet Pál a korintusi hívőknek szellemi

gyengeségükre felajánlott, a bennük lakozó Szentlélekről való kijelentés volt. Nagyon fontos megjegyeznünk, hogy a korintusi hívők különös előszeretettel foglalkoztak a Szentlélek kitöltésének látható jeleivel és nagy esetet csináltak a „nyelvekből”, csodákból, ugyanakkor pedig az életük tele volt ellentmondásokkal és gyalázat volt az Úr nevére. Kétségtelenül elnyerték a Szentleket, és mégsem jutottak el a szellemi érettségre, és az az orvosság, melyet Isten nekik ez ellen felajánlott, ugyanaz, mint amelyet Ekléziájának ma is felajánl ugyanerre a betegségre.

Pál hozzájuk írt levelében megkérdezi: „Nem tudjátok-e, hogy ti Isten temploma vagytok és hogy Isten Szelleme lakik tibennetek?” (1.Kor.3,16). Más hívőkért szívük megvilágosításáért imádkozik; „azért, hogy tudjátok” (Ef.1,18). Az isteni tények megismerésére volt szükségük az akkori keresztényeknek. Szükségünk van arra, hogy „szívünk szeme” megnyíljen. Hogy megtudjuk: Isten a Szentlélekben maga vett lakozást általa szívünkben és, hogy Krisztus is jelen van a Szellelem személyében. Ha tehát a Szentlélek lakik a szívünkben, az Atya és a Fiú is ott lakik. Ez nem egyszerű elmélet, vagy tan; ez áldott valóság! Vajon felfogtuk-e, hogy Ő egy személy? Megértettük-e, hogyha bennünk lakik a Szellelem, akkor az élő Isten van mibennünk?

Sok hívő számára egyáltalán nem valóságos a Szentlélek. Úgy tekintik Őt, mint egyszerű hatást, de semmi mást, csak hatást. Gondolataikban többé-kevésbé összetévesztik a lelkiismeretet és a Szellemet, mint olyan valakit, aki korholja őket, ha rosszul cselekedtek és aki igyekszik megmutatni nekik, hogyan legyenek jók. A korintusi hívők számára nem abból eredt a nehézség, hogy a Szellelem nem lakozott bennük, hanem, hogy nem tudták: Ő bennük lakik. Nem fogták fel annak nagyságát, aki lakozást vett szívünkben, ezért írja nekik Pál: „nem tudjátok-e, hogy ti Isten temploma vagytok, és hogy Isten Szelleme lakik bennetek?” Igen, itt volt az orvosság szellemi hiányosságuk ellen, egyszerűen tudni: ki az, Aki bennük lakik.

KINCS AZ EDÉNYBEN

Tudjátok kedves barátaim, hogy a bennetek lakozó Szellem Isten maga? Bárcsak megnyílna szemünk Isten ajándéka nagyságának meglátására! Bár felfognánk a rejtett források gazdagságát saját szívünkben! Kiáltani tudnék az örömtől, amikor arra gondolok: „a bennem lakozó Szellem nem egyszerű hatás, hanem élő Személy: maga Isten. A végtelen Isten van a szívemben!” Képtelen vagyok megértetni veletek a felfedezés dicsőséges örömét, hogy a szívemben lakozó Szentlélek egy Személy! Csak ismételni tudom: „Ő egy Személy! És megint ismételni: Ő egy Személy!” Ő, kedves barátaim, szeretném százszor újra elmondani nektek: *Isten Szellemem bennem egy Személy!*” Én csak cserépedény vagyok, de ebben a cserépedényben kifejezhetetlen értékű kincset hordozok: a Dicsőség Urát!

Isten gyermekeinek minden gondja és gyötrelme megszűnne, ha szemük megnyílna és meglátnák a szívükben elrejtett kincs nagyságát.

Tudjátok-e, hogy szívetekben minden szükséges segélyforrás megvan, hogy megfeleljetek bármilyen körülmények követelményeinek, amelyekbe belekerülhettek? Tudjátok-e, hogy ott elég erő van, hogy megmozdítsa a várost, ahol éltek? Tudjátok-e, hogy ott elég erő van, hogy megrendítse a világ-mindenséget? Hadd mondjam el nektek még egyszer, és ezt a legmélyebb tisztelettel mondom: „Ti, akik újonnszületettek Isten Szellemétől, Istent hordjátok szívetekben!”

Minden felületesség lehullana Isten gyermekeiről, ha felfognák a bennük elhelyezett kincs nagyságát. Ha tíz forint van a zsebedben, jókedvűen járhatasz az utcán, könnyű szívvel fecseghetsz. Kevésbé érdekel, hogy elveszted pénzedet, mert annak kevés értéke van, de ha 20 000 forint van nálad, egészen más a helyzeted és a magatartásod is megváltozik. A szívedben nagy öröm lesz, de nem sétálgatsz szórakozottan az utcán: időről-időre lelassítod lépteidet és kezdet zsebedbe csúsztatva gyöngéden megtapogatod kincsedet, hogy azután mélységes megleléssel tovább folytasd utadat.

Az Ószövetség idején a sátrak százai állottak Izrael táborában, de az egyik sátor minden más sáortól különbözött. A közönséges sátrakban az ember azt tehette, amit akart; ehett, vagy bőjtölhetett, lehetett örvendező, vagy komoly,

hangos, vagy hallgató. De ez a másik sátor olyan volt, amely tiszteletet és hódolatot parancsolt. A közönséges sátrakba beléphettek és kijöhettek belőlük, hangosan beszélgettek, vidáman nevettek, de mihelyt ehhez a megkülönböztetett sátorhoz közeledett valaki, ösztönösen nagyobb tisztelettel járt és amikor megállott előtte, ünnepélyes csendben meghajtotta fejét. Senki sem érinthette meg büntetlenül. Ha egy ember, vagy egy állat merészelt ezt tenni, halállal büntették.

Mi volt ebben a sátorban olyan különleges? Ez az élő Isten temploma volt. Magán a sátoron nem volt semmi rendkívüli, kívülről közönséges anyagból készült, de a nagy Isten választotta lakóhelyül.

Megértjük, hová jutottunk megtérésünkkor? Isten belépett a szívünkbe, hogy templommá tegye azt. Az Ószövetség napjaiban Isten kőből készült templomban lakott; ma élő hívőkből alkotott templomban lakik. A tiszteletnek, mely mélységes érzése tölti majd el életünket, amikor világosan meglátjuk, hogy Isten a szívünkben helyezte el lakóhelyét! Eltűnik minden felületesség, minden léhaság, és éppúgy minden önmagunk keresése, amikor *tudjuk*, hogy Isten temploma vagyunk és hogy Isten Szelleme lakik bennünk. Felfogjuk-e valójában, hogy ahová csak megyünk, mindenhol Isten Szentlelkét hordozzuk magunkban? Nem csupán a Bibliánkat hordozzuk magunkkal, nemcsak gazdag tanítást Istenről hanem Istent magát!

Hogy sok keresztyén nem ismeri meg életében a Szellem erejét, annak az az oka, hogy bár valósággal a szívükben lakozik, de hiányzik náluk a tiszteletadás. És azért hiányzik a tiszteletadás, mert nem nyílt meg szemük az Ő jelenlétének tényére. A valóság itt van, de ők nem látták meg azt. Hogy van az, hogy egyes hívők győzedelmes életet élnek, míg mások állandó levertetés állapotában vannak? A különbséget nem a Szellem jelenléte, vagy távolléte okozza, (hiszen Ő Isten, minden gyermekének szívében lakik) hanem az a tény, hogy egyesek felismerik, hogy bennük lakozik, mások nem ismerték fel. Csak annak a ténynek valószínű kijelentése, hogy a Szellem szívünkben lakozik, mozgathatja meg minden egyes hívő életét.

KRISZTUS TELJES TELJHATALMA

„Nem tudjátok-e, hogy testetek a bennetek lakozó Szentlélek temploma, Akit Istentől kaptatok és hogy egyáltalán nem vagytok önmagatokéi? Mert nagy áron vétettetek meg. Dicsőítétek tehát Istent a ti testetekben” (1.Kor.6,19-21).

Ez az Ige egy lépéssel előbbre visz, mert amikor felfedeztük a tényt, hogy Isten lakhelye vagyunk, akkor azt önmagunk teljes átadásának kell követnie. Amikor látjuk, hogy Isten temploma vagyunk, azonnal felismerjük, hogy egyáltalán nem vagyunk önmagunkéi. A kijelentést követi az odaszentelés. A különbség a győzelmes keresztyének és a leveretésben maradó hívők között nem abból áll, hogy egyesekben ott van a Szentlélek, míg másokban nincs, hanem abból ered, hogy egyesek *tudják*, hogy Ő bennük lakozik, mások pedig nem tudják, következésképpen egyesek elismerik Isten tulajdonjogát az életükre, míg mások még sajátmaguk gazdái.

A kijelentés az első lépés a szentség felé és az odaszentelődés a második. El kell jönnie életünkben egy olyan határozott napnak, mint a megtérésünk napja, amelyben feladunk minden saját jogot és átadjuk magunkat Jézus Krisztus korlátlan uralmának. Isten gyakorlati következményeket hozhat elő az életünkben, hogy kipróbálja odaszentelésünk valódiságát, de akár így legyen, akár nem, jönnie kell egy napnak, amikor fenntartás nélkül mindent átadunk Neki: önmagunkat, családjunkat, javainkat, érdekeinket és időnket. Ettől kezdve minden, amik vagyunk és amink van az Ővé, hogy egészen az Ő rendelkezésére álljunk. Ettől a naptól nem vagyunk többé önmagunk gazdái, hanem csak sáfárai. Amíg Jézus Krisztus uralma nincs eldöntve a szívünkben, a Szentlélek nem uralkodhatik hatékonyan bennünk. Nem tudja valószínűsítően irányítani az életünket, amíg az ellenőrzést nem tettük le az Ő kezébe. Ha nem adunk Neki korlátlan uralmat, Ő jelen lehet az életünkben, de nem tud ott nagyerejű lenni. A Szellem ereje meg van kötve.

Vajon mi az Úrnak élünk-e, vagy önmagunknak? Ez a kérdés talán túl általános, engedjétek meg tehát, hogy pontosabb legyek. Van közöttünk és Ő közötté valamilyen vitapont? Csak ha minden vita elrendeződött és a Szentlélek megkapta méltó helyét, akkor tudja a Krisztus életét feleleveníteni a hívő szívében.

Egy barátunk, most Pálnak nevezzük és aki most már az Úrnál van, azt a reményét dédelgette magában már kora ifjúságától, hogy „Doktor Pál”-nak nevezzék. Még mint egészen fiatal tanuló arról a pillanatról álmodozott, amikor belép az egyetemre. Mindezt elképzelte; először elvégzi a tanulmányait, hogy irodalomból oklevelet nyerjen, azután megszerzi a filozófiai doktorátust. Elérkezik majd az a nap, amikor mindenki így köszönti: „Doktor Pál”.

Az Úr megmentette őt és elhívta, hogy hirdesse az evangéliumot; nemsokára egy nagy gyülekezet vezetője lett. Éppen akkor fejezte be egyetemi tanulmányait és doktori cím elnyeréséért dolgozott. Nagyszerűen haladt előre tanulmányában, szolgálata eredményes volt, de élete mégsem hasonlított Krisztus életéhez. Isten Szelleme benne lakozott, de nem örült a Szellem jelenlétének és nem tapasztalta meg erejét. Azt mondta magában: „Én az evangélium hirdetője vagyok és egy gyülekezet vezetője. Lelkükre kötöm hallgatóimnak, hogy szeressék Isten Igéjét, de én magam a valóságban nem szeretem azt. Intem őket, hogy imádkozzanak, de jómagamnak nem sok kedvem van az imádkozáshoz. Lelkükre kötöm, hogy szent életet éljenek, de a saját életem nem szent. Övöm őket a világ szeretetétől, és bár külsőképpen én is elkerülöm, szívem mélyén még mindig igen erősen szeretem a világot.” Kétségbeesésében kérte az Urat, vezesse el őt a benne lakozó Szellem hatalmának megismerésére, és jóllehet hónapokon át imádkozott ezért, semmi választ nem kapott. Akkor böjtölt és könyörgött az Úrhoz, mutassa meg, nincs-e valami akadály az életében? A felelet nem váratott magára és ez volt: „Kívánom, hogy megismerjed az én Szellemem hatalmát, de a te szíved ragaszkodik valamihez, amit én nem szívesen látok. Mindent elhagytál értem egy dolgot kivéve; ezt az egyet megtartod magadnak, ez a te doktorátusod.” Lehet, hogy te vagy én nem tulajdonítunk nagy fontosságot annak, hogy az emberek egyszerűen „Pál úrnak” neveznek-e, vagy pedig „Doktor Pál”-nak, de neki ez maga az élet volt. Erről álmodozott gyermekkorra óta, ezért dolgozott kora ifjúságától, most már csaknem elérte, és milyen nagy árat fizetett; nem egészen két hónapon belül az övé lenne ez.

Vitatkozni kezdett az Úrral: „Miért kifogásolod azt, hogy a filozófia doktora legyek? Hát nem hoz nagyobb dicsőséget a Te nevedre, ha van egy Doktor Páloed, aki hirdeti az evan-

géliumot, sokkal inkább, mint egy egyszerű »Pál úr«?” De Isten nem változtatja meg gondolatát és Pál úrnak minden érvelése sem tudta megváltoztatni az Úr hozzá intézett szavait. Valahányszor ezért imádkozott, ugyanazt a választ kapta. Azután belátta, hiábavaló minden vitatkozás, és alku- dozni kezdett az Úrral. Ígérte, hogy elmegy ide- vagy oda, hogy megteszi ezt vagy azt, hacsak az Úr megengedné neki, hogy megszerezze a doktorátust. Egész idő alatt Pál úr szom- júsága csak nőtt, hogy megismerje a Szellem teljességét. A dolgok ilyen állapotban folytatódtak mindaddig, míg csak két nap választotta el utolsó vizsgájától.

Szombati nap volt és Pál úr visszavonult, hogy elők- szítse másnapi ígéhirdetését, de minden erőfeszítése ellenére sem tudott semmiféle üzenetet kapni. Egész életének becs- vágya volt éppen megvalósulóban és mégis: Isten világosan mutatta neki, hogy választania kell aközött az erő között, amelyet gyakorolhatna a doktori címnél fogva és Isten Szel- lemének az életét kormányozó ereje között. Ezen az estén térdrehullva engedett az Úrnak. „Uram – mondotta – kész vagyok arra, hogy egyszerűen Pál maradjak hátralevő nap- jaimra, de meg akarom ismerni Szellemednek erejét az éle- temben.”

Felállt és írt egy levelet a vizsgabizottságnak. Kérte, ment- sék fel hétfői vizsgájától, és közölte velük az igazat. Aztán nagyon boldogan lefeküdt, anélkül, hogy érezte volna: most valami különleges tapasztalatot szerzett. Másnap reggel be- szédét mondott az összehívott gyülekezetnek, s elmondotta, hogy hat év óta most első ízben nincs hirdetni való beszéde. Megmagyarázta az okát is. Az Úr sokkal gazdagabban ál- dotta meg ezt a bizonyágtételt, mint eddigi gondosan elő- készített beszédeinek bármelyikét. Ettől a perctől Isten meg- áldotta és egészen új módon használta őt. Ettől a naptól kezdve megismerte a világtól való elszakadást, többé nem úgy, mint külső dolgot, hanem mint mély belső valóságot és naponkénti tapasztalatában megismerte a Szellem jelenléte- nek és erejének örömét.

Isten azt kívánja, hogy rendezzünk el mindent, amiben vitában állunk Vele, Pál úrnak ez doktori címének kérdése volt; nekünk talán valami egészen más dolog. Az Úrnak való teljes átadásunk, általában egy- valamilyen dologtól függ és Isten éppen ezt az egyetlen dolgot kéri tőlünk. A magáénak

akarja, mert mindenünket birtokba akarja venni. Erős hatást gyakorolt reám, amit egy nagy politikai vezér írt önéletrajzában: „Semmit sem kívánok önmagamnak; mindent a hazámnak kívánok.” Ha egy ember eljuthat odáig, hogy mindent a hazájának kívánjon és semmit önmagának, nem mondhatjuk-e mi is a mi Istenünknek: „Uram, én semmit sem akarok magamnak; mindent csak Neked akarok. – *En azt akarom, amit Te akarsz, és semmit sem akarok a Te akaratodon kívül*”. Csak ha a szolga helyét foglaljuk el, akkor foglalja Ő el az Ő helyét, mint Úr. Nem arra hív el bennünket, hogy az Ő ügyének szenteljük magunkat, hanem azt kéri tőlünk, adjuk át magunkat az Ő akaratának. Készek vagyunk-e akarni mind azt, amit Ő akar?

Egy másik barátomnak, mint „Pál úr” barátomnak, ugyan-csak vitája volt az Úrral. Megtérése előtt beleszeretett egy leányba és attól kezdve, hogy megtért, igyekezett az Úrhoz vezetni a szeretett lányt, de a leány hallani sem akart a szellemi dolgokról. Az Úr világosan megmutatta neki, szakítania kell a leánnyal, de ő túlságosan hozzá volt már kötve; megkerülte hát a kérdést, folytatta az Úrnak való szolgálat. Eközben tudatára ébredt annak, hogy megszentelődésre van szüksége és ez a felismerés szomorú napok kezdetét jelentették neki. Kérte a Szellem teljességét, hogy szentül élhessen.

Meghívták egy másik városba Igét hirdetni. A 73. Zsoltár 25. verséről beszélt: „Kicsodám van az egekben? Náladnál egyébben nem gyönyörködöm a földön.” Hazatérve egy imaközösségbe ment és ott az egyik nőtestvér ugyanezt a verset olvasta, de nem tudta, hogy ő is ugyanarról hirdette reggel az Igét. Amikor befejezte, azt kérdezte: „Vajon elmondhatjuk igazán: a földön nem kívánok mást, csak Téged?” Ebben a beszédben erő volt, egyenesen a szívébe hatolt, és be kellett vallania: ő nem mondhatná el teljes valóságában, hogy senkit sem kíván sem az égben, sem a földön az Úron kívül. Azt is megértette, hogy minden attól függ, beleegyeznek-e, hogy lemond a lányról, akit szeretett.

Másoknak ilyen lemondás talán nem lett volna olyan nehéz, de neki ez minden volt. Alkudozni kezdett az Úrral: „Uram, elmegyek a világ végére Érted munkálkodni, ha megengeded, hogy feleségül vegyem ezt a leányt.” A vitaközös több hónapig tartott, és miután a fiatalember újból

kérte a Szellem teljességének elnyerését, az Úr ismét rátette az ujját erre a dologra. De azon a napon az Úr győzött: a fiatalember felemelte a szemét és azt mondta: „Uram, most igazán elmondhatom; kicsodám van rajtad kívül az egekben? A földön nem gyönyörködöm másban, csak Benned!” És ebből egy új élet kezdődött.

Nagy különbség van a bocsánatot nyert és a közönséges bűnös között és nagy különbség van az odaszentelt keresztyén és az „éppen csakhog” keresztyén között. Az Úr vezessen el bennünket világos álláspontra az Ő teljhatalmának kérdésében. Ha egészen átengedjük magunkat Neki és kérjük a bennünk lakozó Szellem erejét, nem kell várnunk különleges érzésekre, vagy természetfölötti megnyilatkozásokra, hanem egyszerűen feltekinthetünk és magasztalhatjuk az Urat azért, amit már elvégezett. Bízalommal megköszönhetjük Neki, hogy Isten dicsősége már betöltötte az Ő templomát. „Nem tudjátok-e, hogy Isten temploma vagytok és hogy Isten Szelleme lakik bennetek?” Nem tudjátok-e, hogy testetek a Szentlélek temploma, Aki bennetek van, és Akit Istentől nyertetek?” (1.Kor.3,16 és 6,19).

9. fejezet

A Római levél 7. fejezetének jelentése és értéke

Térjünk vissza a Római levélről folytatott tanulmányunkhoz. Megálltunk a 6. fejezet végén, két rokon tárgyat szemügyre veszünk: Isten örök tervét, amely alapja és célja a Vele való járásunknak és a Szentlelket, Akiben van az erő és a cél eléréséhez szükséges erőforrások. Most a Római levél 7. részéhez érünk, egy olyan fejezethez, amelyet sokan csaknem felelgesnek tekintenek. Talán az is lenne, ha a keresztyének valóban meglátták volna, hogy a régi teremtés Krisztus keresztyében félretétetett és, hogy egy teljességgel új teremtés indult el, az Ő feltámadásával. Ha már eljutottunk volna arra a pontra, ahol valósággal „tudjuk” ezt, ahol „úgy

számolunk magunkkal” és ahol „odaadjuk magunkat” erre az alapra, akkor *talán* nem lenne többé szükségünk a Római levél 7. részére.

Mások azt gondolták, hogy ez a fejezet nincs a helyén. A Római levél 5. és 6. fejezete közé tették volna. A 6. fejezet után minden olyan tökéletes, olyan világos és olyan egyenes és íme, ez az összeomlás és ez a kiáltás: „En nyomorult ember”! Lehet ennél rosszabb visszakanyarodás? Ezért egyesek azt állítják, hogy Pál itt olyan dolgokat, a megtérése előtti tapasztalatát írja le, mint egy zsidó, aki meg akarja tartani a törvényt. Meg kell adnunk valóban, Pál itt olyan dolgokról beszél, amelyek nincsenek benne a keresztyén tapasztalatban és mégis sok keresztyénnek vannak ilyen szomorú tapasztalatai. Mi tehát ennek a fejezetnek a tanítása?

A Róma 6. a bűntől való szabadulásról beszél, a Róma 7. pedig a törvénytől való szabadulást tárgyalja. A 6. fejezetben arra tanít minket Pál, hogyan szabadulhatunk meg a bűntől és ebből mi arra következtettünk, hogy ez minden, amire szükségünk van. A 7. fejezet arra tanít minket, hogy a bűntől való szabadulás még nem elég, nekünk a törvénytől való szabadulást is ismernünk kell. Ha nem szabadultunk fel teljesen a törvénytől, soha nem fogjuk tudni megismerni a bűntől való teljes szabadulást. De mi a különbség a bűntől való szabadítás és a törvénytől való szabadítás között? Valamennyien felfogjuk az első értékét, de érezzük-e a második szükségességét is? Nos, hogy ezt értékelhessük, elsősorban azt kell megértenünk, hogy mi a törvény és különleges értéke.

A HÚSTEST ÉS AZ EMBER BUKÁSA

A Róma 7. új leckét tanít meg nekünk. Ez annak a ténynek a felfedezése, hogy én „hús-testben” vagyok (7,5), hogy én „testi” vagyok (7,14) és hogy „*nem lakik bennem, azaz a hús-testemben semmi jó*” (7,18). Ez túlmegy a bűn kérdésén, mert össze van kapcsolva az *Istennek való tetszés problémájával*. Itt nem a bűn különböző formáiról, hanem az ember hústesti állapotáról tárgyalunk. Igaz, hogy a hústetben benne van a bűn, de ez egy lépéssel tovább vezet, mert ahhoz a felfedezéshez juttat el, hogy ezen a területen is teljességgel tehetetlenek vagyunk és „Akik test sze-

rint élnek, nem lehetnek kedvesek Isten előtt" (8,8). Hogyan jutunk el erre a felfedezésre? A törvény segítségével.

Térjünk vissza most egy pillanatra, hogy megpróbáljuk leírni, amit valószínűleg sokan megtapasztaltunk: Íme itt egy valóban megszentelt keresztyén, mégis megkötözött a bűnben. Nem él szükségképpen minden időben a bűn hatalma alatt, de vannak bizonyos különleges bűnök, amelyek állandóan gyötrik őt és azokban mindig újból elbukik. De egy napon megérti az evangélium teljes üzenetét: megérti, hogy az Úr Jézus meghalt, nemcsak azért, hogy bennünket megtisztítson bűneinktől, hanem, hogy amidőn Ő meghalt, bennünket bűnösöket belefoglalt az Ő halálába, olyannyira, hogy nemcsak a bűneink töröltettek el, hanem mi magunk is megfeszítettünk. Megnyílik a szeme és tudja, hogy Krisztussal együtt megfeszítettünk. Ezt a kijelentést két dolog követi. Elsősorban az ember úgy számol magával, mint aki meghalt és feltámadott az Úrral és másodsorban odaadja magát Istennek, mint aki megelevenedett a halottak közül. Látja, hogy semmilyen joga nincs többé önmagához. És ez a kezdete a szép keresztyén életnek, magasztalássalelve az Úr előtt.

De azután ilyenféleképpen kezd gondolkodni: „Krisztussal együtt meghaltam és feltámadtam Vele együtt; mindörökké Neki adtam magamat: most valamit tennem kell Érte, miután Ő annyit tett értem. Szeretnék tetszeni Neki és cselekedni az akaratát.” Így az odaszentesítés lépése után igyekszik felismerni Isten akaratát, hogy engedelmeskedjék Neki. Ekkor különös felfedezést tesz. Eddig azt gondolta, hogy teljesíteni tudja Isten akaratát, hogy szereti Őt. De lassanként azon veszi észre magát, hogy nem mindig szereti Őt. Néhányszor éles ellenállást érez magában Isten akaratával szemben és nagyon gyakran, mikor igyekszik azt teljesíteni, úgy érzi, hogy képtelen rá. Elkezd hát kételkedni tapasztalatában. Azt kérdi magától: Valóban megismertem én a kijelentést? – Igen! – Valóban odaadtam magam az Úrnak? – Igen! – Visszavontam volna az odaszentesitésemet? – Nem! – Hát akkor honnan származik a nehézség? És minél inkább igyekszik Isten akaratát cselekedni ez az ember, annál jobban eltávolodni látszik attól. Végül is arra a következtetésre jut, hogy soha nem szerette valóságosan Isten akaratát: imádkozni kezd tehát, hogy vágya támadjon és képes legyen azt szeretni és betölteni. Megvallja engedetlenségét és

ígéri, hogy nem lesz engedetlen. De alig áll fel a térdein való imádkozás után, újra visszaesik; mielőtt győzne, már tudja, elbukott. Akkor azt mondja magában: „Utolsó döntésem talán nem volt elég határozott. Ezúttal teljesen határozott leszek”, igyekszik tehát minden akaraterejét összpontosítani, hogy engedelmességre jusson, de csak még nagyobb bukásban találja magát, amint újabb választást kell tennie. Akkor végre szívében visszhangra találnak Pál apostol szavai: *„Valóban, tudom, hogy nem lakik bennem, azaz az én bűs-testemben semmi jó, mert meg van bennem az akarás, hogy jót tegyek, de annak véghezvitelére nincs képességem: mert nem a jót teszem, amit akarok, hanem a rosszat teszem, amit nem akarok”* (Róma 7,18–19). Eljutott a kétségbeesés pontjáig.

AMIRE A TÖRVÉNY TANÍT

Sok keresztyén hirtelen a Róma 7. tapasztalatába bele-dobva találja magát, anélkül, hogy megértené: miért? Ezek azt képzelik, hogy a Róma 6. teljesen elegendő. Miután azt elfogadták, úgy gondolják, az elbukás többé szóba sem jöhet és legnagyobb meglepetésükre hirtelen a Róma 7. közé-pére kerültek. Hogyan magyarázható ez meg?

Elsősorban is egy pontnak világosan kell állania előtűnk s ez az, hogy a Krisztussal való meghalásunk, amit a Róma 6. leír, teljesen elégséges minden szükségünkre. Ennek a halálnak kifejtése azonban mindazzal, ami abból származik, nem teljes a Római levél 6. fejezetében. Itt még tudatlanságban maradunk a 7. fejezetben tárgyalt igazságot illetően. A Róma 7. azért adatott nekünk, hogy megmagyarázza és való-ságossá tegye a Róma 6,14-ben tett kijelentést: „A bűnnek nem lesz többé uralma felettetek, mert nem vagytok a tör-vény alatt, hanem a kegyelem alatt.” Azért vagyunk nehézségben, mert még nem ismerjük a törvénytől való szabadu-lást. Mi hát a törvény jelentősége?

A kegyelem azt jelenti, hogy Isten tesz valamit értem, a törvény azt jelenti, hogy én teszek valamit Istenért. Isten-nek vannak bizonyos követelményei a szentségről és az igaz-ságosságról, amelyeknek betöltésére hivatattam el: ez a tör-vény. Nos, ha a törvény azt jelenti, hogy Isten bizonyos dol-

gok teljesítését kívánja tőlem, akkor a törvénytől való szabadítás azt jelenti, hogy Ő azt többé nem kívánja tőlem, mert Ő maga gondoskodott arról. A törvény azt jelenti, hogy Isten kívánja: tegyék valamit érte; a törvénytől való szabadítás pedig azt jelenti, hogy Ő felment engem azok megtevésétől, mert kegyelmében Ő maga végzi el azt. Nekem, azaz a Róma 7,14-ben említett testi embernek, *semmit sem kell tennem Istenért*: ez a törvénytől való szabadítás. A Róma 7-ben levő nehézségek abból állnak elő, hogy az ember a hús-testben igyekszik valamit tenni Istenért. Mihelyt ilyen módon próbálsz tetszeni Istennek, akkor a törvény alá helyezed magadat és a Róma 7. tapasztalatához jutsz.

Miközben ezt megtérteni igyekszünk, legyünk bizonyosak mindenekelőtt abban, hogy a hiba nem a törvényből ered. Pál azt mondja: „*A törvény szent, a parancsolat szent, igaz és jó*” (Róma 7,12). Nem, a törvényben nincs semmi rossz, de kétségtelenül van valami rossz benne. A törvény követelményei igazak, de az a személy, aki felé a követelések irányulnak, igaztalan. A nehézség nem abból ered, hogy a törvény követelményei igaztalanok, hanem, hogy nem tudok azoknak engedelmeskedni. Lehet, hogy a kormánzatnak joga van követelni tőlem huszonötezer forint megfizetését, de én vétkes leszek, ha csak ötven forintom van ennek az illetéknek a lerovására.

En a „bűnnek eladott” ember vagyok (Róma 7,14), a bűn uralkodik rajtam. Amíg nyugton hagyják, jó embernek tűnhetnek fel, de ha valaminek a *megtevését* követelik tőlem, csak akkor nyilatkozik meg az én bűnös természetem.

Tegyük fel, hogy lenne egy ügyefogyott szolgád és ameddig az mit sem tesz, hanem egyszerűen ülve marad, ügyefogyottsága nem tűnik ki. Ha semmit nem tesz egész napon át, igaz, hogy kevés hasznot hajt, de semmilyen bajt nem okoz neked. De ha azt mondod neki: „Ne vesztegesd az idődet, kelj föl és csinálj valamit!” – akkor elkezdődnek a nehézségek. Felborítja a széket, miközben feláll, néhány lépéssel messzebb megbotlik egy zsámolyban és összetör egy értékes vázát, amint hozzáér. Ha nem kívánsz tőle semmit, nem tűnik ki ügyefogyottsága, de amint rábízol valamilyen foglalatosságot, azonnal nyilvánvalóvá lesz balkezessége. A követelés egészen rendben volt, de az ember egészen alkalmatlan hozzá. Ő éppenséggel ügyefogyott volt akkor is, amikor ült, mint

amikor dolgozott, de a te követelésed tette nyilvánvalóvá ügyefogyottságát, amely alkatában van, akár tevékeny, akár nem.

Mi természet szerint valamennyien bűnösök vagyunk. Mikor Isten semmit sem követel tőlünk, úgy tetszik, minden jól van, de amint valamit követel tőlünk, ez alkalmat ad nekünk arra, hogy megnyilvánuljon bűnös természetünk. A törvény szem elé állítja gyengeségünket. Amíg nyugton hagynak engem, igaznak és jónak látszom, de ha követelnek valamit tőlem, bizonyos vagyok abban, hogy rosszul fogom csinálni és ha valami más dolgot bíznak rám, még tönkre is teszem. Mikor egy szent törvényt bűnös emberre alkalmaznak, teljességgel szem elé tárul bűnös állapota.

Isten tudja, hogy én ki vagyok; Ő tudja: tetőtől talpig telve vagyok bűnnel; Ő tudja: én semmit sem tudok tenni. Az a baj, hogy *én* nem tudom ezt. Feltételezem, hogy minden ember bűnös, és hogy ennél fogva én is bűnös vagyok; de azt képzelem, hogy én nem vagyok „olyan” gonosz bűnös, mint mások. Istennek el kell vezetnie bennünket arra a helyre, ahol egészen gyöngének és tehetetlennek látjuk magunkat. Jóllehet, mi beszélünk róla, de nem hiszük még egészen, és Istennek tennie kell valamit, hogy meggyőzzön minket erről a tényről. A törvény nélkül sohasem ismertük volna meg gyengeségünk mértékét. Pál eljutott oda. Világosan megmutatja, amikor azt mondja a Róma 7,7-ben: „A bűnt nem ismertem, hanem csak a törvény által, mert a kívánságról sem tudtam volna, ha a törvény nem mondaná: ne kívánd!” Bármi lett volna is tapasztalata a többi parancsolatra nézve, minden esetben a tizedik parancsolat volt az, szószerinti fordításban: „Egyáltalán ne kívánj!” – amely felfedezte vele igazi természetét. Ott látta meg leplezetlenül a bukását és tökéletes tehetetlenségét.

Minél inkább igyekszünk megtartani a törvényt, annál nyilvánvalóbbá válik gyöngeségünk és annál mélyebben hatolunk be a Róma 7-be, míg egészen meggyőződünk kétségbeesítő gyöngeségünkről. Isten tudta mindezt, de mi nem tudjuk és ezért fájdalmas tapasztalatokon visz át bennünket, hogy elvezessen ennek a ténynek a felismeréséhez. Kétségtelen bizonyítékunk kell, hogy legyen gyöngeségünkről. Isten ezért adta nekünk a törvényt.

Tisztelettel mondhatjuk el azt is, hogy Isten nem azért adta

nekünk valaha is a törvényt, hogy megtartsuk. Ő azért adta nekünk a törvényt, hogy áthágjuk azt! Isten jól tudta, hogy nem tudjuk azt megtartani, mi olyan gonoszok vagyunk, hogy Ő már nem kér tőlünk semmi kedveskedést és nem vár semmiféle szolgálatot. Soha nem sikerült egyetlen embernek sem kedvessé tenni magát Isten előtt a törvény betartásával. Sehol nem mondja az Újszövetség a hit embereinek, hogy tartásák meg a törvényt; de azt mondja: a törvény azért adatott, hogy áthágják. „A törvény bejött, hogy megsokasodjék a bűn (Róma 5,20). A törvény azért adatott, hogy törvénszegőkké tegyen bennünket! Semmi kétség: én bűnös *vagyok* Ádamban; „a bűnt nem ismertem, hanem csak a törvény által... mert a törvény nélkül holt a bűn... de ama parancsolatnak eljövételével meglevenedett a bűn, én pedig meghaltam” (Róma 7,7-9). A törvény fedi fel a mi igaz természetünket. Sajnos! Olyan hiúk vagyunk és olyan erőseknek hisszük magunkat, hogy Istennek egy próbán kell átvinnie bennünket, amely bebizonyítja nekünk, milyen gyöngék vagyunk. Mikor végre meglátjuk ezt, bevalljuk: én tetőtől talpig bűnös vagyok és semmit sem tudok tenni önmagamtól, hogy a Szent Isten előtt kedves legyek.

Nem, a törvény nem abban a reményben adatott, hogy majd megtartjuk. Annak teljes ismeretében adatott, hogy áthágjuk majd azt; és amidőn olyan teljesen áthágtuk, hogy meggyőződünk végnélküli nyomorúságunkról, a törvény betöltötte célját. Krisztushoz vezető nevelőnk lett azért, hogy maga Krisztus tölthesse be azt mibennünk. „A törvény nevelőként adatott nekünk, hogy Krisztushoz vezessen, azért, hogy hitből igazíttassunk meg” (Gal.3,24).

KRISZTUS A TÖRVÉNY VÉGE

A Római levél 6. fejezetében láttuk, hogyan szabadított meg minket Isten a bűntől; a Róma 7-ben látjuk, hogyan szabadít meg minket a törvénytől. – A Róma 6. a bűntől való szabadulást mutatja be nekünk, egy úr és a rabszolgája ábrázolásában; a 7. fejezet pedig a törvénytől való szabadulást, két férj és egy asszony képében. A törvény és a bűnös közötti viszony pedig a férj és feleségnek egymáshoz való viszonya.

Vegyük figyelembe mindenekelőtt a Róma 7,1-4. versét:

„Nem tudjátok-e, testvérek, mert én törvényismerőkhöz szólok, hogy a törvény uralkodik az emberen addig, míg él? Így a férjes asszony, amíg él a férje, hozzá van kötve a törvény által, de ha meghalt a férj, felszabadul a férj törvénye alól. Ha tehát férje életében más férfi lesz, házasságtörőnek mondatik: de ha a férj meghal, szabaddá lesz a törvénytől, úgy, hogy nem lesz házasságtörő, ha más férfihez megy. Ugyanígy testvéreim, ti is meghaltatok a törvénynek a Krisztus teste által, hogy másé legyetek. Azé, Aki feltámadt a halottak közül, hogy gyümölcsöt teremjünk Istennek.”

Ebben a képben, amely a törvénytől való megszabadításunkat világítja meg, csak egy asszonyról van szó, s ugyanakkor két férjről. Az asszony nagyon nehéz helyzetben van, mert a kettő közül csak egyiknek lehet a felesége és szerencsétlenségére a kettő közül a kevésbé szeretetreméltóhoz van hozzákötve. Ne csaljuk meg itt magunkat, a férj, akihez hozzá van kötve, jó ember; és ha van itt valami nehézség, az az, hogy a férj és feleség nem egymásnak vannak teremtve. A férfi nagyon aprólékos, legnagyobb mértékben kifogástalan; ezzel ellentétben az asszony tökéletesen gondatlan. A férfinél minden tiszta és pontos; az asszonynál minden homályos és a véletlenre van bízva. A férj azt akarja, hogy minden jól legyen elrendezve; az asszony úgy veszi a dolgokat, ahogy vannak. Hogyan lehetne boldogság egy ilyen házban?

Azután ez a férj olyan igényes! Mindig követel valamit a feleségétől. És még sem mondhatjuk, nincsen igaza, mert mint férjnek joga van várni valamit a feleségétől, sőt minden kívánsága tökéletes, jogos. Semmi rossz nincs a férjben és semmi rossz sincs a követeléseiben; de fájdalom! nem olyan a felesége, hogy azokat kielégíthetné. Ez a két lény nem tudja megérteni egymást; természetük teljesen összeférhetetlen. Szegény asszony így nagy bajban van. Teljesen tudatában van annak, hogy gyakran követ el hibákat, de ilyen férjjel élve, úgy érzi, *minden* rossz, amit mond vagy tesz! Mit remélhet? Ha legalább azzal a másik férfivel élne házasságban, minden jó volna. Az nem kevésbé igényes, mint az ő férje, de sokat tud segíteni. Boldog lenne, ha hozzá mehetne, de az ő férje él még. Mit tehet hát? „Hozzá van kötve a törvény által a férjéhez” és ha csak az meg nem hal, nem mehet férjhez törvényesen a másik férfihez.

Ez a kép nem tőlem való, hanem Pál apostoltól. Az első

férj a törvényt képviseli; a második Krisztust, és mi vagyunk az asszony. A törvény követelései roppant nagyok, de semmiféle segítséget nem nyújt azok betöltéséhez. S bár az Úr Jézus követelményei éppen olyan nagyok, sőt még nagyobbak (Máté 5,21-48), de amit Ő kíván tőlünk, azt Ő maga tölti be mibennünk. A törvény parancsokat ad nekünk és tehetetlenségben hagy minket azok teljesítésére; Krisztus parancsolatokat ad nekünk, de Ő maga tölti be bennünk a parancsolatokat, amiket ad nekünk. Nem kell csodálkoznunk, hogy az asszony szabadulni kíván első férjétől, azért, hogy ehhez a másik férfihez mehessen feleségül. De egyetlen reményége a szabadulásra első férjének halála lenne, ez pedig erősen ragaszkodik az élethez. Semmi kilátás sincs a halálra. „Mielőtt az ég és a föld elmúlna, a törvényből egy jóta vagy egyetlen pontocska el nem múlik, amíg minden be nem teljesedik” (Máté 5,18). A törvény mindvégig megmarad. De ha a törvény nem tűnik el soha, hogyan egyesülhetek én Krisztussal? Hogyan mehetek hozzá egy másik férfihez, ha az első férjem egyszerűen nem hajlandó – meghalni? Csak egy kivezető út van. Ha ő nem akar meghalni, én halhatok meg és ha én meghalok, a házasság köteléke megszakad. És pontosan ez az a mód, ahogyan Isten megszabadít minket a törvénytől. A Római levél 7. fejezetének ebben a részében legfontosabb megjegyeznünk a 3. és 4. v. közötti átmenetet. Az 1. és 3. vers megmutatja, hogy a férjnek meg kell halnia, de a 4. versben azt látjuk, hogy a valóságban az asszony az, aki meghal. A törvény nem hal meg; én halok meg és a halál által megszabadultam a törvénytől. Értsük meg világosan, hogy a törvény nem múlik el soha. *Istennek igazságos követelései örökre megmaradnak* és ha én élek, meg kell felelnem azoknak a kívánságoknak; de ha meghalok, a törvény elveszti jogait felettem. A síron túl nem követhet engem.

Az alapelv, amely a törvénytől való szabadításunkat irányítja, pontosan ugyanaz, mint amely a bűntől való szabadításunkat irányítja. Amikor én meghalok, régi uram, a bűn, tovább él, de a rabszolgája fölötti hatalmát nem gyakorolhatja, csak a sírig: azon túl nem megy. Belehajthatott engem száz dolog megcselekvésébe, amíg életben voltam, de attól kezdve, hogy meghaltam, hiába hív engem. Örökre megszabadultam zsarnoksága alól. Ugyanúgy van a törvény tekintetében is. Amíg az asszony életben van, a férjéhez van

kötve, de halálakor a házasság köteléke felbomlik és ő „megszabadul” férje törvényétől. A törvénynek lehetnek még követelményei, de nincs többé hatalma rajtam, hogy reám erőszakolja azokat.

Most egy életbevágó kérdés vetődik fel: „Hogyan halhatok meg?” És pontosan itt tűnik ki a mi Urunk művének egész drága értéke. „Ti is meghaltatok a Törvénynek, a Jézus Krisztus testének megáldoztatása által” (Róma 7,4). Amidőn Krisztus meghalt, teste megtörtetett és miután Isten engem Óbelé helyezett, én is megtörtettem. „Istentől vagytok pedig ti a Jézus Krisztusban” (1.Kor.1,30). Amikor Ő megfeszítettet, én vele együtt megfeszítettem. Isten szemében az Ő halála magában foglalja az enyémet.

Egy ószövetségi kép segíthet bennünket ennek világos megértéséhez. A szentélyt a Szentek Szentjétől a bizonyosság függőnye választotta el és ez a függőny kérubokkal volt kihímezve. „Készíts függőnyt, bíborpiros és kék színű és karmazsinvörös és finom sodrott lenből, kérubokkal mestermunkával legyenek azok beszöve” (2.Móz.26,31). „Salamon függőnyt csináltatott kék és piros bíorból és karmazsinnal és finom lenből és kérubokat szövett bele abba” (2.Krón. 3,14). Arcuk, az Ezékiel látomásához hasonlóan (1,10 és 10 és 14) emberorcának felelt meg, ami azt jelentette, hogy az ember az egész teremtett természet élén áll. „Mondom: Micsoda az ember, hogy megemlékezel róla! És az ember fia, hogy gondod van reá? ... Alig tetted őt kisebbé az Istennél; dicsőséggel és fénnel koronáztad meg őt. Úrrá tetted őt kezeid munkáján: mindent a lábai alá vetted: úgy a juhoikat, mint a barmokat, még a vadállatokat is, az ég madarait és a tenger halait, mindazt, ami járja a tenger útjait” (Zsolt. 8,5-9). Az Ószövetség napjaiban Isten a függőnyön belül lakozott és az ember azon kívül volt. Az ember nézhette a függőnyt, de nem láthatta, ami a függőnyön túl volt. Ez a függőny jelképezte a mi Urunk testét ... „az új és élő utat, amelyet nyitott a függőnyön, azaz saját hústestén keresztül” (Zsid.10,20). Így az evangéliumok idején az emberek csak külső alakját láthatták a mi Urunknak: nem láthatták Istent, Aki benne lakozott, hacsak nem az isteni kijelentésben. „Simon Péter felelvén, mondta neki: Te Krisztus vagy, az élő Istennek Fial s Jézus azt felelte: Boldog vagy Simon, Jónának fia, mert nem hús és vér jelentette ezt ki neked, hanem

Atyám, ki az égben van" (Máté 16,16-17). De amikor az Úr Jézus meghalt, a templom kárpitja kettéhasadt felülről lefelé (Máté 27,51), mintegy Isten kezétől, úgy hogy az ember szemlélhette magát a Szentek Szentjét is. Az Úr Jézus halála óta Isten nincs többé függőnyel eltakarva, hanem Ő maga akarja kijelenteni magát. „Mi Istennek titkon való bölcsességét szóljuk, azt az elrejtettet, amelyet Isten öröktől fogva elrendelt a mi dicsőségünkre. A világ fejedelmei közül egy sem ismerte azt, mert ha megismerték volna, nem feszítették volna meg a Dicsőség Urát. Hanem, amint az Írás mondja: „amiket szem nem látott, fül nem hallott és amelyeket az ember szíve nem ért meg, – de amelyeket Isten készített az Őt szeretőknak”. „Nekünk azonban kijelentette Szellemé által: mert a Szellem megvizsgálja még az Isten mélységeit is” (1.Kor.2, 7-10).

De mi történt a kérubokkal, amikor a kárpit kettéhasadt? Igaz, hogy Isten csak a függőnyt szakította ketté, de a kérubok bele voltak szöve a függönybe és egyet alkottak vele, mert rá voltak hímezve. Lehetetlenség szétszakítani a függőnyt, úgy, hogy azok érintetlenül maradjanak. Amikor a függőny szétszakított, a kérubok is szétszakítottak vele együtt. Isten szemében, amikor az Úr Jézus meghalt, az egész élő teremtés ugyanúgy meghalt.

„Ugyanúgy, testvéreim, ti is meghaltatok törvénynek a Krisztus testének megáldoztatása által” (Róma 7,4). Lehet, hogy ennek az asszonynak a férje nagyon erős, tele van élet-erővel, de ha az asszony meghalt, a férj nem tudja többé ráerőszakolni követeléseit: semmiféle hatalma nincs többé fölötte. A halál megszabadította férje minden követelésétől. Mi az Úr Jézusban voltunk, amikor meghalt, és az Ő halála, mely magában foglalta a mienket is, örökre megszabadított minket a törvénytől. De ez még nem minden. A mi Urunk nem maradt a sírban. Harmadnapon feltámadott: és mivel mi Benne vagyunk, mi is feltámadtunk. A mi Urunk Jézusnak teste nemcsak a haláláról beszél, hanem a feltámadásáról is, mert az Ő feltámadása testi feltámadás volt, így tehát „a Krisztus testében nemcsak meghaltunk a törvénynek, hanem élünk Istennek”.

Azzal, hogy Krisztussal egyesített minket, Istennek nem csupán negatív, hanem dicsőségesen pozitív célja is volt: „meghaltatok a törvénynek... hogy máséi legyetek” (Róma 7,4).

A halál feloldotta a régi házasság kötelékeit, úgyannyira, hogy az asszony kétségbeesésbe taszítva első férjének állandó követeléseitől, – aki a kisujját sem emelte fel soha, hogy segítsen neki azokat megtartani, most szabadon férjhez mehet ehhez a másik Férfihez, aki a szükséges erővé válik öbenne, minden saját kívánsága teljesítésére.

És milyen eredménye lesz az új egyesülésnek? „Azért, hogy gyümölcsöt teremjünk Istennek” (Róma 7,4). A Krisztus testében ez az oktan, bűnös asszony meghalt, de amint a halálában eggyé lett Vele, a feltámadásában is, és a feltámadás életének erejében gyümölcsöt terem Istennek. A feltámadott Úr Jézusnak benne levő élete segítségére lesz, hogy megfeleljen mindannak, amit Isten szentsége tőle megkíván. Isten törvénye nem töröltetett el, hanem tökéletesen betöltetett, mert ettől kezdve a feltámadott Úr éli életét benne és az Ő élete mindenkor kedves az Atyának.

Mi történik, ha egy asszony férjhez megy? Megváltoztatja nevét. Megszűnik a saját nevét viselni és felveszi a férjéét; Nemcsak a nevét osztja meg vele, hanem a vagyonát is. Amikor az Övé leszünk, minden, ami az Övé, a miénkké válik, és az Ő végtelen segélyforrásaival, amelyekkel most már rendelkezünk, meg tudunk felelni minden kívánságának.

ÖNMAGUNK VÉGE – ISTEN KEZDETE

Mivel a kérdés elméleti részével már foglalkoztunk, foglalkozni fogunk a gyakorlati alkalmazásával is. Álljunk meg egy pillanatra a tapasztalatok *negatív* oldalánál, hogy a következő fejezetet a *pozitív* oldalnak szentelhezzük. Mit jelent mindennapi életünkben az a tény, hogy megszabadultunk a törvénytől? Azt jelenti, hogy mostantól fogva nem teszük többé semmit Istenért; soha többé nem erőlködöm, hogy kedves legyek Neki. „Micsoda tanítás?” – kiáltotok fel. „Milyen borzalmas tévelygés!” „Őn bizonyára nem ezt akarja mondani.”

Emlékezzünk rá, hogy ha megpróbálok Istennek a hús-testben tetszeni, azonnal a törvény alá helyezem magamat. Én áthágtam a törvényt: a törvény kimondotta a halálos ítéletet; az ítélet végrehajtatott és most a halál által én – „testi énem” – megszaba-

dultam minden követelésétől. Van még Istennek egy Törvénye és az most valójában „új parancsolat”, ez sokkal szigorúbb, mint a régi, de hála Istennek! – ennek kívánságai kielégítettek, mivel Krisztus elégítette ki azokat; Krisztus cselekszi bennem azt, ami kedves Istennek. „Én azért jöttem... hogy betöltsem a törvényt”, ezek az Ő szavai (Máté 5,17). Íy írhatja Pál, a feltámadás alapjára helyezkedve: „Félelemmel és reszketéssel vigyétek véghez az üdvösségeteket... Mert Isten az, Aki cselekszi bennetek mind az akarást, mind a végrehajtást, jó kedve szerint” (Fil.2,12-13).

„Isten az, Aki, cselekszi bennetek.” A Törvénytől való szabadulás nem azt jelenti, felmentettünk Isten akaratának betöltése alól. Bizonyára nem azt jelenti, hogy Törvény nélkül élünk majd. Sőt, ellenkezőleg. Azt jelenti mégis: felszabadultunk az alól, hogy *sajátmagunk* töltsük be ezt az akaratot, mivel teljesen meggyőződünk annak betöltésére való képtelenségünkről. Felhagyunk tehát minden erőlködéssel, hogy ó-emberünk alapján kedvesek legyünk Istennek. Amikor végül eljutunk oda, ahol egészen kétségbeesünk önmagunk felől, minden bizalmunkat Urunkba vetjük, hogy nyilvánvalóvá tegye bennünk feltámadása életét.

Engedjétek meg, hogy egy jelenettel világítsam meg ezt hazám életéből. Kínában bizonyos teherhordó munkások felémlik a 100 kilós sós-zsákot, de néhányan a 150 kilósat is fel tudják emelni. Ha valaki, aki elbírja a maga 100 kilóját és a 150 kilós teher előtt találja magát, biztosan tudja, nem bírja felemelni, és ha van esze, azt mondja: „Hozzá se nyúllok!” De a kísértés, hogy megpróbálja, mélyen belegyökerezett már az ember természetébe, noha tudja erőtlenségét, mégis megpróbál megmérkőzni vele. Fiatal koromban gyakran elszórakoztam az ilyen emberek megfigyelésével, amikor közeledtek, hogy kipróbálják erejüket. Mindegyik jól tudta, ez nem fog sikerülni neki. Mégis megpróbálták. Végül feladták és átengedték a helyet az erősebbeknek.

Mi is így vagyunk. Minél hamarabb felhagyunk próbálkozásainkkal, annál jobb, mert ha saját erőnkől akarjuk elvégezni a feladatot, nem hagyunk helyet a Szentléleknek. De ha azt mondjuk: „Uram, én nem tudom ezt megtenni, Rád bízom magam, hogy Te cselekedd meg”, megtapasztaljuk, hogy a mienknél magasabbrendű Hatalom cselekszik értünk.

1923-ban találkoztam egy híres kanadai evangélistával. Az

igehirdetésben előhozta valamit ebből a témából. Az össze-
jövetel után együtt mentünk hozzá. Útközben megjegyezte:
„Ritkán beszélnek manapság a Római levél 7. részének gon-
dolatmenetéről és jó, ha emlékezetünkbe idézzük azt. Az a
nap, amikor megszabadultam a Törvénytől, a földreszállt
menny volt. Több évi hívő élet után még mindig erőlködtem,
hogy kedves legyek Istennek, de minél inkább próbálkoztam,
annál kevésbé sikerült. Úgy tekintettem Istenre, mint a vi-
lágmindenség legkövetelőzőbb Személyére, de tehetetlennek
éreztem magam, hogy megfelelek akár a legcsekélyebb kí-
vánságának is. Egy napon, amikor a Római levél 7. részét
olvastam, hirtelen előtört a világosság és megláttam: nem-
csak a bűntől szabadultam meg, hanem éppen úgy a Törvény-
től is. Bámulatomban felugrottam és azt mondtam: „Uram,
igaz, hogy Te semmit sem követelsz tőlem? Akkor hát nincs
többé szükségem arra, hogy valamit tegyek Érted.”

Istennek követelményei nem változtak meg, de nem mi va-
gyunk azok, akiknek meg is kell felelniök azokra. Hála Isten-
nek, Ő, Aki adja a Törvényt, ott van a trónon és Ő az, Aki
megtartja azt, ott van a szívemben. Ő az, Aki adta a paran-
csolatokat, ugyancsak Ő tölti is be azokat. Ő állítja fel a
követelményeket, de Ő maga felel meg azoknak. Barátom
valóban felugorhatott és felkiálthatott az örömtől, amikor
megértette, nincsen többé semmi tennivalója és mindazok,
akik eljutnak erre a felfedezésre, ugyanazt a megkönnyebbü-
lést tapasztalják meg. Amíg magunk erőlködünk, hogy te-
gyünk valamit, Isten nem tud cselekedni értünk. Erőlködé-
seink miatt esünk el újból és újból. Isten meg akarja mutatni
nekünk, hogy semmit sem tehetünk önmagunktól, és amíg
ezt fel nem is ismerjük, nem szűnnek meg csalódásaink és ki-
ábrándulásaink.

Egy testvér tusakodott a győzelemért. Egy napon azt
mondta nekem: „Nem tudom, miért vagyok olyan gyenge.”
Akkor azt feleltem neki: „Az a helyzet, hogy Ön elég gyenge
ahhoz, hogy ne teljesítse Isten akaratát, de nem elég gyenge,
hogy ne is próbálkozzék megtartani azt. Ön még nem elég
gyenge. Amikor majd egészen elerőtlenedik és meggyőződik
tökéletes tehetetlenségéről, akkor Isten mindent elvégez.
Mindannyiunknak el kell jutnunk arra a pontra, ahol kimond-
juk végül: „Uram, én képtelen vagyok a legcsekélyebb dolgot

is megtenni Érted, de bízom Benned, hogy Te beteljesítesz mindent énbenem.”

Egy napon Kínában 20 más testvérrel olyan házban szállásoltak el, ahol a fürdőfelszerelés nem volt kielégítő; elmentünk hát minden reggel, hogy megmártuk magunkat a közeli folyóban. Egy napon az egyik testvér lába görcsöt kapott. Láttam, hogy hirtelen lemerült; jelt adtam hát egy másiknak, aki kiváló úszó volt, hogy siessen segítségére. De – legnagyobb csodálkozásra ő meg se mozdult. Kezdtem kétségbeesni és odakiáltottam neki: „Nem látja, hogy ez az ember megfullad?” A több testvér is hozzám hasonlóan ugyanolyan aggodalommal kiáltott teljes erejéből. De a mi jó úszónk egyetlen mozdulatot sem tett. Csendben és nyugodtan ott maradt, olyan arccal, mint aki egy unalmas feladatot utasít vissza. Eközben a szegény süllyedő testvér hangja mind gyengébbé vált és erőlködései csökkentek. Azt mondtam magamban: „Ennek az embernek nincs szíve.” Hagyja, hogy egy testvér megfulladjon a szeme előtt, anélkül, hogy a segítségére menne!

De abban a pillanatban, amikor az ember már csaknem lemerült a hullámokba, az úszó néhány gyors karcapással mellette termett és csakhamar mindketten parton voltak, egészségesen és épségben. Mihelyt alkalmam nyílt, közöltem vele véleményemet: „Soha nem láttam keresztyén embert, aki anynyira szereti az életét, mint Ön. Gondoljon arra a szorongásra, amit megtakaríthatott volna annak a testvérnek, ha valamivel kevesebbet gondolt volna saját magára és kissé többet reá.” De az úszó jobban tudta, mint én, hogy mit kellett tennie. „Ha előbb közeledtem volna – mondotta nekem –, olyan erősen belémkapaszkodott volna, hogy mindketten elsüllyedünk. Egy fuldokló embert csak akkor lehet megmenteni, amikor teljesen kimerült és a legkisebb erőfeszítést sem tudja már tenni, hogy megmentse önmagát.”

Értjük ezt? Amikor *mi* feladjuk az ügyet, *Isten* azt kézbe veszi. Megvárja, hogy végére érjünk segélyforrásainknak, hogy önmagunktól ne tudjunk többé tenni semmit. Isten elítélt mindent, ami a régi teremtésből való, a mi Urunk Jézus Krisztus személyében a keresztre szögezte azt. A hús-test nem használ *semmit!* Isten kijelentette, hogy csak a halált érdemli. Amikor ezt valóban elhisszük, elfogadjuk Isten ítéletét és felhagyunk minden testi erőlködéssel, hogy kedvére legyünk

Neki. Igyekezetünkkel, hogy teljesítsük akaratát, visszautasítjuk azt, amit Ő a kereszttel kijelentett, teljes erőtlenségünket.

Allandó tusakodásaink azt mutatják, nem értettük meg Isten követeléseit, sem a felkínált Forrást. Ha látjuk a Törvényt, azt gondoljuk, hogy be kell töltenünk, de emlékezzünk: bár a Törvény önmagában tökéletesen jó, de nem jó, ha olyan személyre alkalmazzuk, aki nem tudja betölteni. A Római levél 7. részének „nyomorultja” öröködik, hogy *önmagától* eleget tegyen a Törvénynek és éppen ez okozza gyötrelmeit. Az „én” szócskának ismételt alkalmazása ebben a fejezetben megérteti velünk a bukás okát. *„Én nem a jót teszem, amit én akarok, hanem én a rosszat teszem, amit én nem akarok”* (Róma 7,19). Ennek az embernek a gondolatában alapvető felfogásbeli tévedés van. Azt képzeletben, Isten tőle kívánja, hogy megtartsa a Törvényt és ő természetesen ezt meg akarja próbálni. De Isten semmi ilyenfélét nem kíván tőle. Mi volt hát ennek az eredménye? Ahelyett, hogy azt tenné, ami kedves Istennek, észreveszi, azt teszi, ami nem tetszik Istennek. Magában az erőfeszítésben, hogy megkísérli betölteni Isten akaratát, pontosan az ellenkezőjét teszi annak, amit Isten akaratának megismert.

HÁLÁT ADOK ISTENNEK

Amíg a Róma 6. a „bűn testéről” beszél, addig a Róma 7. a „halál testéről” beszél (6,6; 7,24). A 6. fejezetben egészen a bűn-kérdés áll előttünk, a 7. fejezetben pedig a halál kérdése. Mi a különbség a bűn teste és a halál teste között? A bűnben, vagyis mindabban, ami nem tetszik Istennek, testem a bűn teste, vagyis a bűnhöz cselekvőleg odakötött test. De az Isten törvényeiben, vagyis mindenben, ami Isten akaratát fejezi ki, testem a halál teste. Minden tevékenységem a bűnrel kapcsolatban testemet a bűn testévé teszi. Természetemnél fogva mindent elfogadok, ami rossz, mindent, ami a világból, a Sátánból való és visszautasítok mindent, ami a szentséghez, a mennyhez és Istenhez tartozik.

Felfedeztük életünkben ezt a valóságot? Nem elég azt csak a Róma 6.-ban és 7.-ben felfedezni. Felfedeztük-e, hogy Isten akaratára nézve egy élettelen test terhét vonszoljuk? Semmi

nehézséget nem jelent nekünk beszélni a világ dolgairól, de mihelyt az Úrról próbálunk beszélni, megköttődik a nyelvünk; ha imádkozni próbálunk, álmoság lep meg minket; mikor próbálunk tenni valamit az Úrért, nem érzünk hozzá erőt. Tehetünk bármit, kivéve azt, ami Isten akaratára vonatkozik. Van ebben a testben valami, ami nincs összhangban Isten akaratával.

Mit jelent a halál? A korintusi első levél egy jól ismert részének segítségével tudjuk azt megérteni: „*ezért vannak köztetek erőtelenekek és betegek és alusznak többen*” (I.Kor.11,30). A halál nem egyéb, mint végsőkig jutott gyengeség: gyengeség, betegség, halál. A halál teljes gyengeséget jelent, azt jelenti: az ember annyira gyenge, hogy annál jobban már nem lehet. Az a tény, hogy Isten akaratára vonatkozólag testem a halál teste, azt jelenti, hogy én olyan gyenge vagyok az Ő szolgálatára, olyan alapvetően gyenge, hogy ez a legborzasztóbb kétségbeesésbe süllyeszt. „*Én nyomorult ember! Ki szabadít meg engem a halálnak testéből*” – kiált fel Pál (Róma 7,24): és az jó, amikor egy ember így kiált. Semmi sem kedvesebb az Úr füleinek. Ez a legszellemibb kiáltás, ami az Írásokkal legjobban megegyező, amit egy ember *ballathat*. Ezt csak abban a pillanatban kiáltja, amikor tudja, már semmit sem tehet és lemond arról, hogy más megoldást keresen. Eddig minden bukás után új elhatározásra jut, fokozza és újra fokozza, megkettőzi akaraterejét. De végül felfedezi, hogy minden erőfeszítése hiábavaló volt és kétségbeesésében felkiált: „*Én nyomorult ember!*” – mint az, aki hirtelen arra ébredt, hogy lángokban égő házban van, csak segítségért tud kiáltani, mert kétségbeesett önmaga miatt.

Kétségbeestél már? Talán még mindig azt reméled, ha idődet jobban odaszenteled Istennek Igeolvasásra, imádságra, akkor jobb keresztyén lesz belőled? Az Ige olvasása és az imádkozás szükségesek és nem akarjuk kisebbiteni az értékét, de *tevéded azt binni, győzelemhez vezetnek*. A mi segítségünk abban van, Aki igeolvasásunknak és imádkozásunknak Tárnya. Bizalmunkat egyedül Krisztusba kell vetnünk. Szerencsére a „nyomorult ember” nemcsak fájlalja nyomorúságát, hanem nagyon jó kérdést tesz fel: „*Ki szabadít meg engem?*” – Mostanáig valamit várt; mostantól reménységét egy *Személybe* veti. Mostanáig önmagában kereste problémája megoldását; most elfordítja szemét önmagáról, hogy a Szabadítót

felé forduljon. Többé nem számol személyes erőfeszítéseivel, mostantól minden reménye a Másikban van.

Hogyan nyertük el bűneink bocsánatát? Vajon az Ige-olvasással, imádkozással, adakozással, vagy valami más úton? Nem, a keresztre tekintettünk és hittünk abban, amit az Úr Jézus tett. A bűnöktől való szabadítás pontosan eszerint az alapelv szerint lesz a miénk, és nem másképpen, Istennek való tetszésünk szempontjából sem. Hogy a bocsánatot elnyerjük, Krisztusra nézünk a kereszten; hogy megismerjük a bűntől való szabadítást és hogy betölthessük Isten akaratát, a szívünkben lakozó Krisztusra nézünk. Bocsánatunk Attól függ, amit Ő elvégzett *érettünk*, szabadításunk és járásunk attól függ, amit Ő *elvégez bennünk*. De mindezekkel kapcsolatban egyedül Reá kell támaszkodnunk. Reá egyedül. Ő végez el mindent, elejétől végig.

Abban az időben, amikor a Római levelet írták, sajátságos és borzalmas büntetéssel sújtották a gyilkost. Az áldozat holttestét hozzákötötték a gyilkos élő testéhez, a fejét a fejéhez, kezét a kezéhez, lábát a lábához, és az élő test hozzá volt kötve a holttesthez, egészen a saját haláláig. A gyilkos oda mehetett, ahová akart, de bárhova ment, magával kellett hordania áldozata testét. El lehet képzelni ennél borzalmasabb büntetést? És mégis ezt a képet használja itt Pál, mintha hozzá lenne kötve egy holttesthez, amitől nem tud megszabadulni. Bárhol van, mindenütt bénítja ez a borzalmas teher. Végül is nem tudja többé elviselni és felkiált: „Én nyomorult ember! Ki szabadít meg engem e halálnak testéből?” És azután, egy felvillanó világosságban, kétségbeesett kiáltása dicsérő énekké változik. Kérdésére megtalálta a választ: „Hála legyen Istennek, a mi Urunk Jézus Krisztusban” (Róma 7,25).

Tudjuk, hogy a megigazulást az Úr Jézustól kaptuk és tőlünk semmilyen cselekvést nem kíván, azt gondoljuk azonban, hogy a megszentelődés saját erőfeszítéseinktől függ. Tudjuk, hogy a bocsánatot úgy nyerjük el, hogy teljes bizalmunkat az Úrba vetjük, de azt hisszük, a szabadítást úgy nyerjük el, hogy magunk cselekszünk valamit. Félünk, ha semmit nem teszünk, sehova sem jutunk. A megtartatás megtapasztalása után régi szokásunk, hogy tegyünk valamit, újra visszatér és mi ismét elkezdjük saját személyes erőlködéseinket. Akkor Isten Igéje újból azt mondja: „Elvégeztetett” (Ján.19,30). Ő mindent elvégzett a kereszten a mi megbocsátásunkért és

mindent el akar végezni bennünk, szabadulásunkért. Mindkét esetben mindig és mindenben Ő az, Aki cselekszik. „Isten az, Aki munkálja bennetek...” (Fil.2,13).

A megszabadított ember első szavai nagyon drágák: „Hálát adok Istennek!” Ha valaki egy pohár vizet ad nekünk, azt neki köszönjük meg és nem másnak. Miért mondja Pál: „Hálát adok Istennek.” Mert Isten az, Aki mindent elvégezett. Ha Pál maga tette volna, azt mondaná: „Hálát adok Pálnak!” De ő megértette, hogy Pál „nyomorult ember” és hogy egyedül Isten tudja felvenni az ő nyomorúságát; azt mondja tehát: „Hálát adok Istennek!” Isten akar mindent elvégezni, mert minden dicsőség az Ővé. Ha a munka egy részét mi végeznénk el, a dicsőség bizonyos részére igényt tarthatnánk, pedig minden dicsőség Istené, ezért Ő végzi el az egész munkát, kezdettől végig. Amit e fejezetben mondtunk, fordítottnak és célszerűtlennek látszik. Mintha a keresztyén élet abból állna, hogy nyugodtan ülünk és valamilyen csodára várunk. A valóság nagyon messze van ettől. Mindazok, akik valósággal élik azt, tudják, hogy ez a Krisztusba és az élet új alapigazságába: az Élet Szellemének törvényébe vetett nagyon is valóságos és cselekvő hit. Most azokat a hatásokat szemléljük, amelyeket az új élet alapigazsága teremt bennünk.

10. fejezet

Az előrehaladás útja: jární szellem szerint

Most a Római levél 8. fejezetéhez érünk. Mielőtt azonban hozzáfognánk annak tanulmányozásához, a levél egész második szakaszának tartalmát az 5. fejezet 12. versétől a 8. fejezet végéig két kifejezésben foglaljuk össze. A kifejezések mind a keresztyén tapasztalat egy-egy oldalát jelölik meg. Ezek:

a Róma 5,17-6,23: „ADÁMBAN ÉS KRISZTUSBAN”

a Róma 7,1-8,39: „HÜSTESTBEN ÉS SZELLEMBEN”

Nagyon fontos, hogy megértsük ezt a kapcsolatot, mely e

négy fogalom között van. Az első kettő „tárgyi” és *belyzetünket* világítja meg, először azt, mik vagyunk, vagyis volnánk természet szerint és azután, mik vagyunk most, a Krisztus megváltó művében való hit által. A két utóbbi kifejezés „egyéni” és *járásunkra* alkalmazható, vagyis gyakorlati tapasztalatunkra. Az Írások világosan megmutatják a két első kifejezés a valóságnak csak egy részét mutatja be, és a másik kettő kiegészítésére is szükség van. Mi azt gondoljuk, elegendő „Krisztusban” lenni, de tanuljuk meg, hogy „Szellem szerint is kell járni” (Róma 8,9). A Szellem szónak gyakorlati alkalmazása a Római levél 8. fejezetének első részében a keresztyén élet második fontos leckéjének kiemelésére szolgál.

A HÜSTEST ÉS A SZELLEMMEL

A hústest Ádámmal van kötve; a szellem pedig Krisztushoz. Tegyük félre azt a kérdést, vajon tudjuk-e, hogy Ádámban vagyunk, vagy Krisztusban; és azt kérdezzük magunktól: hústestben, vagy Szellemben élek?

Hústestben élni annyit jelent, mint Ádámban levő önmagamból tenni valamit; annyi, mint a tőle örökölt élet régi forrásából meríteni az erőt olyannyira, hogy tapasztalatomban az Ádám bűnére megtalállok minden hajlandóságot; és mindannyian tudjuk, hogy azok meg is termik gyümölcsüket. Nos, ugyanez áll arra is, aki Krisztusban van. Hogy élvezzem tapasztalatomban mindazt, ami felőlem igaz Őbenne, meg kell tanulnom, mit jelent Szellem szerint járni. Az a tény, hogy régi természetem megfeszített Krisztusban, történelmi tény, és az, hogy megáldott „*mindenfajta szellemi áldással a mennyei helyeken Krisztusban*” (Ef. 1,3), a jelen valósága. De ha én nem élek szellemben, az életem ellentmondásban lesz azzal a ténnyel, hogy Krisztusban vagyok, mert ami igaz felőlem Bennem, az nem jut kifejezésre bennem. Felismerhetem, hogy Krisztusban vagyok, de lehetséges, hogy szembenézhetek régi vérmérsékletem még nagyon erős megnyilatkozásával is.

Miért van ez a dilemma? Azért, mert a valóságot csak tárgyi módon ragadom meg, holott ami tárgyilagosan igaz, az igaz személyemben is; és ez olyan mértékben történik meg, amilyen mértékben Szellemben élek.

Nemcsak én vagyok Krisztusban, de Krisztus is bennem van, amint hogy fizikailag az ember csak a levegőben élhet és dolgozhat, nem pedig a vízben, ugyanúgy szellemileg Krisztus nem a hústestben lakik és nyilvánul meg, hanem Szellemben. Ezért, ha én „hústest” szerint élek, azt veszem észre, hogy minden, ami enyém Krisztusban, függőben van bennem. Jóllehet, én ténylegesen *Krisztusban* vagyok, ha hústestben élek, vagyis saját erőben és akaratom szerint – megdöbbenéssel veszem észre, hogy a *tapasztalatban* az nyilvánul meg bennem, ami Ádámból való. Ha meg akarom tapasztalni mindazt, ami Krisztusban van, meg kell tanulnom Szellemben élni.

Szellemben élni azt jelenti: rábízom magam a Szentlélekre, hogy Ő vigye bennem véghez mindazt, amit én magam nem tudok megtenni. Ez az élet teljesen különbözik attól, amit természet szerint élnek, önmagamtól. Mindannyiszor, amikor az Úrnak egy új kívánsága előtt állok, Reá tekintek, hogy Ő vigye véghez, amit tőlem vár. *Nekem nem próbálkoznom kell, hanem Reá bízni magam; nem harcolnom kell, hanem Benne nyugodnom.* Ha ingerlékeny a jellemem, gondolataim tisztátalanok, nagyon csípős a nyelvem, vagy kritizáló szellemem van, nem igyekszem majd elszánt erőlködéssel megváltoztatni magamat, hanem úgy tekintem magamat, mint aki meghalt Krisztusban mindezekre nézve és Isten Szellemére nézek, hogy Ő teremtsen meg bennem a tisztaságot, az alázatosságot vagy a szelidséget, amire szükségem van. Ezt jelentik ezek az Igék: „Maradjatok vesztég és lássátok meg a szabeditást, amelyet az Úr ad nektek” (2.Móz.14,13).

Közülünk kétségtelenül többen tapasztalták már ezt: Megkérték, hogy látogass meg egy barátot és tudtad, hogy ez a barát nem nagyon szeretetreméltó, rábíztad magad az Úrra, hogy segítsen neked ebben a feladatban. Azt mondtad az Úrnak, mielőtt elindultál, hogy önmagadtól elkerülhetetlenül elbuzsz, de kérted Tőle mindazt, amire szükséged volt. S akkor meglepődtél, mert nem érezted magad ingerültnek, bár barátod minden volt, csak nem szeretetreméltó. Hazafelémenet visszaemlékeztél tapasztalatodra; örültél, hogy olyan nyugodt maradtál, és azt kérted magadtól, vajon ilyen maradsz-e legközelebb is. Meglepődtél önmagadon és magyarázatot kerestél. Ime a magyarázat: a Szentlélek őrzött meg, hordozott és megerősített téged.

Sajnos, nekünk csak hébe-hóba vannak ilyen tapasztalataink, pedig állandóan lehetnének. Mikor a Szentlélek kézbeveszi a dolgokat, egyáltalán nincs szükségünk arra, hogy erőszakoskodjunk önmagunkkal. Nem arról van szó, hogy összeszorítsuk fogunkat, hogy így ellenőrizzük magatartásunkat és kivívjuk a győzelmet. Nem, ahol valódi győzelem van, ott nincs hústesti erőlködés. Az Úr az, Aki dicsőségesen átvizs minket a nehézségeken.

A kísértésnek mindig az a célja, hogy valaminek a megtevésére hajtson bennünket. A kínai-japán háború első hónapja alatt sok harckocsit veszítettünk, olyannyira, hogy képtelenek voltunk szembezállni a japán harckocsikkal, míg a következő haditervet nem találták ki: A leshelyen egyik legjobb lövésznök egyetlen puskalövést adott le egy japán harckocsira. Bizonyos idő eltelte után ezt az első lövést a második követte, további csend után újabb lövés következett mindaddig, míg a harckocsi parancsnoka kidugta a fejét, hogy megnézzze, mi történt és egy pillantást vessen maga körül. A következő jól irányzott lövés végzett vele.

Addig, amíg a fedezékben maradt, tökéletes biztonságban volt. Az egész tervnek az volt a célja, hogy kicsalogassa onnan. Ugyanilyen módon a Sátán kísértéseinek sem az az elsődleges célja, hogy valami különleges bűnt követtessen el velünk, hanem egyszerűen az, hogy saját erőnkől cselekedjünk; és mihelyt kilépünk menedékhelyünkől, hogy ezen az alapon tegyünk valamit, már győzelmet aratott felettünk. Amíg nem mozdulunk, amíg nem lépünk ki a Krisztus rejtekéből, hogy visszatérjünk a hústest területére, a Sátán nem tud elérni minket.

A győzel m útja Isten szerint kizár mindent, amit önmagunktól akarnánk tenni, vagyis mindent, ami Krisztuson kívül van. Azért, mert ha egy lépést teszünk, természeti hajlamaink miatt veszélybe kerülünk. Hajlamaink hamis irányba terelnek bennünket. Hol kell keresnünk a segítséget? Vegyük elő most a Gal. 5,17-et: „a hústest a Szellem ellen törekszik és a Szellem a hústest ellen”. Más szavakkal: a hústest nem miellenünk harcol, hanem a Szellem ellen, mert „közöttünk ilyen szembenállás van” és a Szellem az, nem pedig mi, aki összeütközik a hústesttel és legyőzi azt. Mi az eredmény? „Nem azt teszitek, amit akarnátok.”

Azt hiszem, mi gyakran rosszul értettük a fejezetnek az

utolsó mondatát. Figyeljük meg jól, mit jelent: Mit „tennénk” mi természet szerint? Belevetnénk magunkat egy olyan cselekvésvonalba, amelyet saját ösztöneink diktálnak és kívül esik Isten akaratán. Az önmagunktól való cselekvés megtagadása azt eredményezi, hogy a Szentlélek szabadon munkálkodhatik és uralkodhatik hústestünkön, amely bennünk van és félreteheti azt úgy, hogy nem az tesszük, amit hajlamosak lennénk megtenni természet szerint, vagyis nem cselekszünk természeti hajlamaink szerint: nem követünk magunkválasztotta irányvonalat vagy tervet: de kielégülést találunk abban, hogy az Ő tökéletes tervében maradunk. Ezért ez a vezérelvünk: *„Járatok Szellem szerint és a hústest kívánságát nem fogjátok véghezvinni”* (Gal. 5,16). Ha Szellem szerint élünk, ha a feltámadt Krisztusban való hitben járunk, valószínűleg veszteg maradhatunk, mialatt a Szellem minden nap új győzelmet arat hústestünkön. A Szellem azért adatott nekünk, hogy vállalja ezt a felelősséget. Győzelmünk abban van, hogy Krisztusban elrejtőzünk és egyszerű bizakodással Reá bízunk magunkat Isten Szentlelkére, aki győzedelmeskedik bennünk, hústesti szenvedélyeinken az Ő új kívánságaival. A kereszttel azért adatott nekünk, hogy véghezvigye az üdvösséget értünk: a Szellem azért adatott nekünk, hogy véghezvigye az üdvösséget bennünk. A feltámadott és mennybement Krisztus a mi megtartásunk fundamentuma: Krisztus erejét a Szentlélek munkálja szívünkben.

KRISZTUS A MI ÉLETÜNK

„Hála legyen Istennek Jézus Krisztus által!” Pálnak ez a felkiáltása alapvetően ugyanaz, mint amelyet tanulmányoztunk: ha élek, az többé nem én vagyok, hanem Krisztus az. Láttuk, hogy az „én” szó mennyire kiemelkedik a Róma 7. egész fejezetén át, amely a szorongásnak ebben a kiáltásában csúcspontot ér el: „Én nyomorult ember!” Azután jön a felszabadulás kiáltása: „Hála legyen Istennek... Jézus Krisztus!” Világos, hogy Pál felfedezte: *ez az élet, amelyet élünk, magának Krisztusnak az élete*. Mi úgy gondolunk a keresztyén életre, mint „megváltozott életre”, pedig nem az. Isten nekünk egy „kicsérélt életet” kínál, egy „behelyettesített életet” és Krisztus mibennünk a mi helyettesünk. „Ha élek, nem

én vagyok többé, hanem Krisztus az, Aki él bennem." Ez az élet nem olyasvalami, amit nekünk kell megteremtteni önmagunkban. Ez magának Krisztusnak az élete, amely újra létrejön bennünk.

Hány keresztyén hisz az újrateremtésben ilyen értelemben, mint amely az újonnan fogantatásnak mélyebb tapasztalata? Az újonnan fogantatás azt jelenti, hogy Krisztus élete beléknplántálódott a Szentlélekkel a mi újjászületésünkre. Az „újrateremtés” tovább megy: azt jelenti, hogy ez az új élet növekszik, fejlődik és fokozatosan megnyilvánul bennünk, amíg csak magának Krisztusnak hasonlatossága kezd újrateremtődni az életünkben. Ezt akarja mondani Pál, mikor szülési fájdalmak elszünetéről beszél, „míg csak Krisztus ki nem formáltatik bennetek” (Gal.4,19).

Hadd világosítsam meg egy másik történettel. Egy napon megérkeztem valahová, egy keresztyén házaspár otthonába, akik arra kértek, hogy imádkozzam értük. Érdeklődtem, mi okozza nehézségeiket. „Ó, Nee úr, nagyon rossz perceket éltünk át” – vallották be. – Olyan könnyen felingerlődnék a gyerekek miatt és az utóbbi hetekben naponta többször haragra gerjedtünk. Valósággal gyalázzuk az Urat. Legyen szíves és kérje Istent, adjon türelmet nekünk?” – „Ez az egyetlen dolog, amit nem tehetek meg” – feleltem. – „Mit akar ezzel mondani?” – kiáltották. – „Azt akarom mondani, bizonyos vagyok benne, hogy Isten nem fog válaszolni az Önök imájára.” Elámulva mondták: „Valóban azt gondolja, hogy olyan messze jutottunk már, hogy Isten nem hajlandó meghallgatni minket, mikor arra kérjük, tegyen minket türelmesekké?”

„Nem, nem egészen erről van szó; de szeretném tudni, hogy imádság tárgyává tették-e már valamikor ezt?” – „Megtettük.” – És Isten felelt rá?” – „Nem!” – „Tudják, miért nem? Azért, mert Önöknek nincs szükségük türelemre.” Akkor az asszony szikrázó szemekkel felkiáltott: – „Azt mondja, hogy nincs szükségünk türelemre, mikor egész nap ingerültek vagyunk? Mit akar hát mondani valójában?” – „Önöknek nem türelemre van szükségük – feleltem –, hanem Krisztusra.”

Isten nem adja nekem az alázatosságot, vagy a türelmet, vagy a szentséget vagy a szeretetet, mint kegyelmének ajándékát elszigetelten. Ő nem aprózza el kegyelmét, hogy ada-

gonként kiosztogassa nekünk, egy mérce türelmet annak, aki türelmetlen, egy kis szeretet annak, aki nem szeret, egy kis alázatosságot annak, aki gőgös; amilyen mennyiségben el tudjuk fogadni és amelynek alapján úgy tudunk cselekedni, mintha valamilyen tőkénk lenne. Isten csak egyetlen ajándékot adott nekünk, Aki minden szükségünkre elég; az Ő Fiát, Jézus Krisztust. Amikor én ránézek, hogy Ő élje az életét énbennem, Ő alázatos és türelmes lesz, telve szeretettel és minden lesz, amire nekem szükségem van az én helyemen. Ő minden, amivé én nem tudok lenni és amivé lennem kell. Emlékezzünk János első levelének ezekre a szavaira: „Isten örök életet adott nekünk és ez az örök élet az Ő Fiában van. Akié a Fiú, azé az élet; akiben nincs meg az Isten Fia, annak nincs élete” (1. Ján. 5, 11–12). Isten élete az Ő Fiában adatott élet” (Róma 6, 23). A mi viszonyulásunk a Fiúhoz nem más, mint az élethez való viszonyulásunk.

Áldott tapasztalat, amikor felfedezzük a különbséget, ami a keresztyén ajándékok és Krisztus között van; felismerni a különbséget az alázatosság és Krisztus között;... a türelem és Krisztus között; a szeretet és Krisztus között. Idézzük még emlékezetünkbe amit az 1. Kor. 1, 30 mond: „Jézus Krisztus Istentől lett nekünk bölcsességül, igazságul, szentségül és váltáságul.” A megszentelődés közismert fogalma megkívánja, hogy az élet minden egyes pontja szentté tévessék. De nem ez a szentség, ez a szentségnek a gyümölcse. A szentség maga Krisztus. A mi Urunk Jézus lett bennünk ez a szentség. Ő mindent magába foglal: a szeretetet, az alázatosságot, az erőt, önmagunk ellenőrzését. Ma türelemre van szükségem: Ő a mi türelmünk. Holnap tisztaságra lesz szükségem, Ő a mi tisztaságunk! Ő a felelet minden szükségünkre. Ezért beszél Pál „a Szellem gyümölcseről” mint egyről, s nem beszél gyümölcsökről. Isten az Ő Szentlelkét adta nekünk és mikor szeretetre van szükségünk, a Szellem gyümölcse szeretet; mikor örömökre van szükségünk, a Szellem gyümölcse öröm. Ez mindig igaz. Nem sokat számítanak személyes szükségleteink, vagy az az ezer és egy dolog, ami hiányzik nekünk. Istennek mindenre egyetlen felelete van, de kielégítő felelete: Az Ő Fia, Jézus Krisztus, és Ő felelet minden embernek minden szükségére.

Hogyan ismerhetnénk meg többet a Krisztusból ezen az úton? Csak szükségünk egyre nagyobb megismerésével! Van-

nak keresztyének, akik félnek felfedni tökéletlenségeiket és nem is növekednek. A *kegyelemben* való növekedés az egyetlen mód, ahogy gyarapodhatunk és a kegyelem az – mint mondtuk –, hogy Isten cselekszik helyettünk. Mindegyikünkben ugyanaz a Krisztus lakozik. De egy új szükség feltárása önkéntelenül odavisz, rábizzuk magunkat azért, hogy élje az Ő életét bennünk azon a bizonyos ponton is. A nagyobb befogadóképesség Isten segélyforrásainak nagyobbfokú megismerését jelenti. Egy új terület meghódítása új átadást kíván és a Krisztusba vetett bizalom megújítását. „Krisztus az életem” – ez a növekedés titka.

Beszéltünk erőfeszítéseinkről és bizalmunkról és arról a különbségről, amely a két álláspont között van. Higgýétek el, ugyanaz a menny és a pokol közötti különbség is. Nemcsak szép gondolat, amelyről jólesik beszélni, ez szigorú valóság. – „Uram, én nem tudom ezt megtenni, nem fogom tehát többé megpróbálni, hogy megtegyem.” Ez az a pont, ahol közülünk a legtöbben csödbejutnak. – „Uram, én nem vagyok rá képes, ezért visszavonom kezemet; mostantól fogva Rád bízom magamat ebben a dologban.” Megtagadom a cselekvést; Ő Tőle függök, hogy Ő cselekedjék és azután teljességgel és örömmel belépek abba a cselekvésbe, amit Ő elkezdett. Ez nem passzivitás; ez a legtevékenyebb életek egyike. Rábízni magunkat az Úrra ilyen módon: Belőle venni az életet, úgy venni Őt, hogy Ő maga legyen az életem; engedni, hogy Ő élje az életet bennem, amint továbbmegyek az Ő nevében.

AZ ÉLET SZELLEMÉNEK TÖRVÉNYE

„Nincsen immár semmi kárhoztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak, akik nem hústest szerint járnak, hanem Szellemben szerint; mert a Jézus Krisztusban való élet Szellemeinek törvénye megszabadított engem a bűn és a halál törvényétől” (Róma 8,1–2).

Ebben a fejezetben (8) Pál a Szellemben való élet pozitív oldalának részleteit mutatja be nekünk. – „Nincs tehát többé semmi kárhoztatás” – jelenti ki és ez a kijelentés nem látszik helyénvalónak. Valóban a kárhoztatás elvétetett a vérrel, amivel Istennel békességre jutottunk és megmentettünk a haragtól (Róma 5,1 és 9). De kétféle kárhoztatás van: mégpedig

az Isten előtt való és az önmagam előtt való kárhoztatás. (Ugyanígy láttuk korábban, hogy kétfajta békesség van.) És ez a második kárhoztatás néha sokkal borzalmasabbnak tűnhetik az elsőnél. Amikor látom, hogy Krisztus vére kielégítette Istent, tudom, hogy bűneim meg vannak bocsátva és hogy nincs többé kárhoztatásom Isten előtt. Mégis megismerhetem még a leveretést és a belső kárhoztatás érzése nagyon valóságos lehet ebben a tekintetben, mint ezt a Róma 7. fejezete mutatja. De ha megtanultam Krisztus által élni, Aki az én életem, akkor felfedezem a győzelem titkát és áldott legyen Isten! – „Nincs tehát többé kárhoztatás.” – „A Szellem gondolata élet és békesség” (Róma 8,6). Ezt olyan mértékben tapasztalhatom meg, amilyen mértékben megtanulok Szellem szerint járni. Ha békesség uralkodik a szívemben, nincs arra időm, hogy elítéltnek érezzem magam, hanem csak dicsérem azt, Aki győzelemről győzelemre vezet engem.

De honnan jön a kárhoztatásnak ez az érzése? Nem a vere-ség megtapasztalásából és abból, hogy semmit sem tehetek el-lene? Mielőtt megláttam, hogy Krisztus az életem, állandóan a leverettetés érzésével birkóztam; korlátoltságaim akadályoz-ták lépéseimet: minden pillanatban tanácstalannak éreztem magamat. Szüntelenül azt kiáltottam: „Én nem tudom ezt megtenni!” „Én nem tudom ezt megtenni!” Minden erőlködésem ellenére megláttam, hogy nem tudok „Istennek tet-szeni” (Róma 8,8). De Krisztusban nincs többé: „én nem tu-dok”, hanem: most már „mindenre képes vagyok azáltal, aki engem megerősít” (Fil.4,13).

Hogyan lehet Pál ilyen merész? Milyen alapra támaszkodik, mikor kijelenti, hogy „mindenre képes”? Íme az ő felelete: „Mert a Jézus Krisztusban való élet szellemének törvénye megszabadított engem a bűn és halál törvényétől” (Róma 8,2). Miért nincs többé kárhoztatás? „Mert...” Nagyon fontos az, ami igazolja a bizonyítást: az „Élet Szellemének Törvénye”, amely erősebbnek bizonyult, mint a másik tör-vény – amit a bűn és halál törvényének neveznek. Hogyan működnek ezek? És mi a különbség a bűn és a bűn törvé-nye, valamint a halál és a halál törvénye között? Kérdezzük meg elsősorban, hogy mi a törvény? A törvény – szorosan véve – egy megvizsgált tény általánosítása egészen addig a pontig, ahol bebizonyosodik, hogy kivétel nélkül megismét-lődik. Egyszerűbben úgy határozhatnánk meg, hogy olyan

dolog, amely hasonló körülmények között mindig újból megismétlődik. Minden egyes alkalommal ismét megjelenik ugyanazon a módon. Két példával magyarázzuk ezt a meghatározást: az egyik az emberi törvényekből való, a másik a természeti törvényekből. Angliában ha az út jobb oldalán vezetem a kocsimat, megállít a közlekedési rendőr. Miért? Mert megsértettem ezzel az ország törvényét. *Ha ti* ugyanezt megteszitek, titeket is megállítanak. Miért? Ugyanazon okból, amiért engemet állítottak meg: az ország törvénye ellen cselekedtem és a törvény nem ismer kivételt. Ez olyasvalami, ami ismételtén és csálhatatlanul megtörténik. Vagy pedig: valamennyien tudjuk, mit jelent a nehézkes törvénye. Ha elejtem a zsebkendőmet Londonban, a földre esik, ha elejtem New Yorkban, vagy Honkongban, ugyanaz a tény újra megismétlődik. Nem számít, hogy hol ejtem le azt, a nehézkes érőnek ugyanaz a hatása a földgömb minden pontján. Mindenütt, ahol ugyanazok a feltételek megvannak, ugyanazon hatások következnek be. Így van tehát törvénye a tesztek nehézkesedésének.

Mi tehát akkor a bűn törvénye és a halál törvénye? Ha valaki kellemetlen megjegyzést tesz reám, azonnal megsértődöm. Ez nem törvény, ez bűn. De ha különböző személyek tesznek rám barátságtalan megjegyzéseket és azok mindig újból ugyanazt váltják ki belőlem, akkor felismerem magamban egy törvényt: a bűn törvényét. Éppen úgy, mint a nehézkes törvénye, ez is valami állandó dolog. Mindig ugyanazon módon ismétlődik meg. És ugyanez áll a halál törvényére. A halál a végső határig eljutott gyengeség, az, hogy „nem tudok”. Vagyis, ha én erőlködöm Istennek tetszeni, egy bizonyos esetben úgy találok, hogy nem tudok ide eljutni és ha egy másik esetben próbálok tetszeni Neki és rájövök, hogy képtelen vagyok erre, megállapítok egy törvényt, amely bennem működik. Tehát nem csupán a bűn van meg bennem, hanem a bűnnek törvénye is.

Sőt, mi több, a nehézkes törvénye nemcsak abban az értelemben törvény, hogy állandó és nem tűr kivételt, hanem – ellentétben a közlekedési törvénnyel – azáltal a tény által is, hogy természeti törvény és nem megvitatható, elhatározás tárgya. A törvény fennáll és a zsebkendő „természetesen” leesik a földre magától, minden segítség nélkül. A Róma 7,23 emberéről felfedezett törvény pontosan ugyanilyen termé-

szetű. – Ez a bűn és a halál törvénye, szemben azzal, ami jó. Ez megbénítja az embert, aki a jót szeretné cselekedni. Az ember „természetesen” bűnözik a „bűn törvénye” szerint, amely a tagjaiban van. Szeretne más lenni, de a benne levő törvény hajthatatlan és semmiféle emberi akarat nem tud ellentállni neki. Ez visz el ahhoz a kérdéshez: Hogyan lehetek szabad a bűn és halál törvényétől? Szükségem van erre, hogy megismerjem a büntől való szabadulást, és méginkább a haláltól való szabadulást, de mindenekfelett szükségem van arra, hogy megszabaduljak a bűn és a halál *törvényétől*. Hogyan lehetek szabad gyengeségeimnek és bukásaimnak megisméltetésétől? Hogy erre megfeleljek, figyeljünk meg két példát.

A legnagyobb terhek egyike, amely Kínában valaha is ráknehcedett, a „likin”-adó volt, egy olyan törvény, amely alól senki sem bújhatott ki. Ez a „Csin” uralkodóháztól származott, és egészen napjainkig érvényben maradt. Ez az adó az árucikkek belső szállítására vonatkozott és a birodalom minden tartományban alkalmazták; az adóbeszedést számos vámhivatal biztosította és az állami hivatalnokok széles körű hatalommal rendelkeztek. Az adók, amelyek megterhelték a több tartományon átment árucikkeket, így roppant megnövekedhettek. De néhány évvel ezelőtt egy másik törvényt hirdettek ki, ez hatálytalanította a „likin” törvényt. Elképzelhetitek, milyen megkönnyebbülést éreztek azok, akik a régi törvény alatt szenvedtek. Nem kellett többé okoskodnunk, reménykednünk vagy könyörögnünk, az új törvény itt volt és felszabadított minket a régítől. Nem kellett többé előre gondolkoznunk, mit kellene majd mondanunk, ha találkozunk holnap a „likin” egyik adószedőjével.

Ami az ország törvényére áll, ugyanaz áll a természeti törvényre is. Hogyan válhat érvénytelenné a nehézkes törvény? Ami a zsebkendőmet illeti, ez a törvény világosan működik, amikor az leesik a földre; de a kezemet kell csak a zsebkendő alá tennem és nem esik le. Miért? A törvény mindig van. És nem változtatok semmit a nehézkes törvényén; valójában semmit sem tehetek ellene. Miért nem esik hát le a zsebkendő a földre? Egy erő által, ami ebben megakadályozza. A törvény itt van, de egy másik törvény működik, amely magasabbrendű nála és legyőzi; ez az élet törvénye. A nehézkes egész hatalmát gyakorolhatja, de a

zsebkendő nem esik le, mert egy másik törvény működik a nehézkedés törvényével szemben, hogy azt a helyén tartsa. Valamennyien láttunk már olyan fát, amely valaha két kötémb közé esett kis magból nőtt fel és a benne levő élet erejével felemelte ezeket a tömböket. Ezt értjük azon, hogy egy törvény győzeledelmeskedik a másik törvény felett.

Egészen hasonló módon szabadít meg Isten egy törvénytől úgy, hogy bevezet egy másik törvényt. A bűn és halál törvénye mindenkor fennáll, de Isten működésbe helyezett egy másik törvényt, a Jézus Krisztusban való élet Szellemének törvényét, – és ez a törvény elég hatalmas ahhoz, hogy megszabadítson a bűn és a halál törvényétől. – Mert ez a *Krisztus Jézusban való élet* törvénye a feltámasztás élete, amely Őbenne van, találkozott a halállal minden formájában és győzeledelmeskedett rajta.

„Mi az Ő hatalmának végtelen nagysága irántunk, akik hiszünk, mely erejének felséges hatékonysága által működik. Ez az a hatalom, melyet Isten kifejlesztett Jézus Krisztusban, mikor feltámasztotta Őt a halottak közül és ültette a maga jobbjára a mennyekben” (Ef.1,20). Az Úr Jézus lakozást vett a szívünkben a Szentlélek személyében és ha engedjük Őt szabadon cselekedni és rábizzuk magunkat, világosan meglátjuk majd, hogy megőriz minket a régi törvénytől. Megtanuljuk majd: mit jelent megőrizve lenni, nem saját képességünk által, hanem Isten hatalma által (1.Pét.1,5).

AZ ÉLET TÖRVÉNYÉNEK MEGNYILVÁNULÁSA

Igyekezzünk megtalálni ezeknek a gyakorlati értelmét is. Megelőzőleg beszéltünk az akaratumk kérdéséről Isten dolgai-val kapcsolatban. A keresztyének, még a legidősebbek sem értik világosan, milyen fontos szerepet játszik életünkben az akarat hatalma. Ez volt Pál gyötrelmének egyik okozója a Róma 7-ben. Az ő akarata jó volt, de minden cselekedete ellentmondott annak, s minden döntése és szándéka, hogy Istennek tessen, csak azt eredményezte, mélyebb sötétségbe zuhant. „A jót akarom tenni, de én testi *vagyok*, eladva a bűnnek.” Itt van az a kényes pont. Egy benzín-nélküli kocsihoz hasonlóan, amit tolni kell, de megáll, amint magára hagyják, sok keresztyén állhatatosan kitart abban, hogy saját aka-

ratereje által haladjon előre, és úgy találja, semmi sem ki-
merítőbb vagy keservesebb, mint a keresztyén élet. Mások
erőlködnek és „halleluját” mondanak, mert mások is így
csinálják, de bevallják, hogy ez semmit nem jelent nekik.
Erőlködünk azzá lenni, amik nem vagyunk, és ez kínosabb,
mint mikor azt próbáljuk, hogy a víz felfelé folyjék a lejtőn.
Mert a legmagasabb pont, amit az akarat elérhet: a jószán-
dék. „A Szellem telve van jóakarattal, de a hústest erőtelen”
(Máté 26,41).

Ha ilyen sok erőfeszítést kell kifejtenuünk keresztyén éle-
tünkben, az egyszerűen csak azt jelenti, nem vagyunk „ter-
mészetes módon” keresztyének. Semmit nem kell erőlköd-
nünk, hogy anyanyelvünkön beszéljünk. Valójában csak azok-
ban a dolgokban kell igénybevennünk akaratérőnket, ame-
lyeket nem teszünk természetesen. Bizonyos ideig sikerülhet
nekünk ez, de a bűn és halál törvénye végül is felülkerekedik.
Elmondhatjuk: „Van akaratom és a jót fogom tenni két
héten át”, de nemsokára be kell vallanunk: „Nem tudom,
hogyan vigyem véghez!” Nem szükséges igyekezni, hogy
azzá legyek, ami nem vagyok. Ha szeretnék az lenni, ez azért
van, mert nem vagyok az.

Kérdezhetjük: miért használják fel az emberek akaratere-
jüket arra, hogy megpróbáljanak Istennek tetszeni? Ennek
két oka lehet. – Vagy soha nem tapasztalták meg az újjá-
születést és ebben az esetben nincsen új életük, amely tevé-
kenykedhetne bennük, vagy pedig, ha újonnan születtek és
bennük van ez az élet, nem tanulták meg, hogy erre az életre
rábízzák magukat. A megértésnek ez a hiánya juttatja őket
mindig csődbe és viszi a megszokott bűnbe, úgyanynira, hogy
kétkelkedni kezdenek egy jobb élet lehetőségében.

De ha hitünk megfogyatkozott, ez nem jelenti azt, hogy az
a gyenge élet, amelyet olykor megtapasztalunk, képviseli
mindazt, amit Isten nekünk adott. A Róma 6,23 megállapítja,
hogy „Isten kegyelmi ajándéka az örök élet a mi Urunk Jé-
zus Krisztusban” és a Róma 8,2 arra tanít, hogy a „Jézus
Krisztusban való élet Szellemének törvénye” segítségünkre
jött. Így a Róma 8,2 nem új ajándékról beszél, hanem a Róma
6,23-ban már bemutatott életről. Más szavakkal: *Itt annak
az új kijelentéséről van szó, ami már a mienk.*

Úgy érzem, nem lehet eléggé hangsúlyozni ezt az igazságot.
Ez nem valami új dolog, amit várnunk kell Isten kezéből, ha-

nem új felfedezése a Krisztusban már befejezett műnek; mert ezek a szavak; „megszabadított engem” múlt időben vannak. Ha valóban látom ezt és hitemet Óbelé helyezem, egyáltalán nem szükséges átmennem a Róma 7. tapasztalatán sem szó szerint, sem elvileg és semmi esetre sem az akaraterő kimerítő és gyümölcstelen próbálkozásában.

Ha feladjuk saját akaratunkat és Reá bizzuk magunkat, nem esünk el és törünk össze, hanem egy *más törvénynek* leszünk alávetve, az élet Szelleme törvényének. Mert Isten nemcsak az életet adta nekünk, hanem az életnek egy törvényét. És éppen úgy, ahogy a nehézkedés törvénye természeti törvény és nem az emberi törvényhozás terméke, úgy az élet törvénye is „természeti” törvény, alapelveiben hasonló ahhoz a törvényhez, amely szabályozza szívünk dobogását, vagy szempillánk megmozdulását. Nem kell gondolnunk a szemünkre, sem meghatározni pislogásának gyakoriságát, hogy tisztán tartsuk és kevésbé kell közbelépni akaratunkkal szívünk működésébe. Valójában csak bonyodalmakat okoznánk vele. Nem, amíg az élet itt van, magától működik. A mi akaratunk csak akadályozná az élet törvényét. Ezt az igazságot a következőképpen fedeztem fel:

Gyakran szenvedtem álmatlanságban. Egy napon, több álmatlan éjszaka után, amikor már sokat imádkoztam ezért és minden segélyforrásomat kimerítettem már, bevallottam végül Istennek, hogy a hiba nálam van, de kértem, mutassa meg, hogy hol van az. Azt mondottam Istennek: „Magyarázatot kérek.” Felelete ez volt: „Higgy a természet törvényeiben.” Az álom egy törvény, éppannyira, mint az éhség és rájöttem, hogy soha nem nyugtalankodtam még azért, hogy éhes vagyok-e, vagy sem, de most nyugtalankodom az alvás miatt. Megpróbáltam segíteni a természetnek és itt van az a kelepce, amelybe az álmatlanságban szenvedők legtöbbje beleesik. De akkor a bizalmamat nemcsak Istenbe vettem, hanem Isten természeti törvényeibe is és hamarosan jól aludtam.

Nem kell olvasnunk a Bibliát? Természetesen olvasnunk kell, mert ellenkező esetben szellemi életünk megszenvedí ezt. De ez nem azt jelenti, hogy erőltetnünk kellene olvasását. Van bennünk egy új törvény, amely éhséget ad nekünk az Ige után. Akkor egy félóra hasznosabb lesz számunkra, mint öt-órai erőltetett olvasás. És ugyanez áll az adakozásra, az ige-

hirdetésre és a bizonyágtételre is. Az erőltetett igehirdetés azt jelenti, hogy egy meleg evangéliumot hideg szívvel hirdünk; és mindannyian tudjuk, mit értenek „hideg jótékony-ság” alatt.

Ha engedjük élni magunkban az új törvényt, kevésbé leszünk tudatában a réginek. AZ MEGVAN, DE NEM KOR-MÁNYOZ többé bennünket és nem uralkodik rajtunk. Ezért mondta az Úr a Máté 6-ban: „Tekintetek az égi madarak-ra... tanuljatok a mezők liliomaitól”. Ha meg lehetne kér-dezni a madarakat, hogy nem félnek-e a nehézkedés törvé-nyétől, vajon mit felelnének? Egyszerűen azt mondanák: „Soha nem is hallottuk Newton nevét. Nem ismerjük az ő törvényét. Mi repülünk, mert ez az élet törvénye, a repülés.” Nemcsak olyan élet van bennünk, amely repülni tud, de en-nek az életnek a törvénye képessé teszi ezeket az élőlényeket, hogy önként és folyamatosan legyőzzék a nehézkedés törvé-nyét. A nehézkedés, attól még nem kevésbé létezik. Ha egy reggel korán felkelsz, mikor erős hideg van és vastag hóréteg takarja a földet és egy élettelen verebet találsz az udvaron, mindjárt emlékezni fogsz ennek a törvénynek állandó érvé-nyességére. Amíg a madarak élnek, győzedelmeskednek rajta és az életnek törvénye uralkodik tudatuk fölött.

Isten valójában jó volt hozzánk. Nekünk adta a Szellem új törvényét és „repülni” nem saját akaratunk kérdése többé, hanem az Ő életéé. Megfigyeltétek, milyen próba lenne, ha egy kissé türelmessé akarnánk tenni egy türelmetlen keresz-tyént? Elég lenne egy kis türelmet kérni tőle, hogy depressz-iós beteggé tegyük. De Isten sohasem kérte tőlünk, hogy erőlködjünk azok lenni, amik nem vagyunk természet szerint, hogy az aggodalmaskodással próbáljuk megnövelni szellemi termetünket. A gondok csak kisebbé tehetik az ember szel-lemi vonalának magasságát, de meg nem növelhetik soha. „Egyáltalán ne aggodalmaskodjatok” – mondja nekünk Urunk. „Tanuljatok a liliomoktól... *ők növekednek.*” Az Úr figyelmünket a bennünk levő új életre irányítja. Ó, ha egészen újból tudnánk értékelni ezt az életet, amely a mienk!

Milyen csodálatos felfedezés! Egészen új emberekké tehet minket, mert a legkisebb dologban éppúgy, mint a legnagyobb-ban megállít bennünket; ha kinyújtjuk pl. a kezünket, hogy megnézzünk egy könyvet a más ember szobájában, arra emlékeztet, hogy nincs jogunk ezt megtenni, mert nem kér-

tünk engedélyt rá. Nem nyúlhatunk a mások jogaihoz, mondja nekünk a Szentlélek.

Beszélgettem egyszer egy hívő barátommal; felém fordult és azt mondta nekem: „Látja, én hiszem, hogyha az ember az Élet Szellemének Törvénye szerint él, valóban műveltté válik.” „Mit akar ezzel mondani?” – kérdeztem. Azt felelte: „Ennek a törvénynek hatalma van arra, hogy igazi úriemberré tegyen.” Némelyek megvetéssel mondják majd: Ön nem ócsárolhatja ezeket az embereket viselkedésükért; ők vidékről jönnek és nem tudtak szert tenni a jó nevelés előnyeire. – De az igazi kérdés ez: „Megvan-e bennünk az Úr élete? Mert állítom, hogy ez az élet tud így szólni hozzájuk: „A hangod túl erős”, vagy pedig: „Ez a nevetés nem helyénvaló”, vagy: „Az ok, amiért ezt a megjegyzést tetted, nem volt jó”. Minden apró részletében megmutathatja nekik az Élet Szellemé, hogyan viselkedjenek és hogyan jussanak el magukban a helyes különbségtételhez. A nevelésben nincs ilyen erő. Ez az én barátom maga is nevelő volt.

És ez így igaz. Vegyük pl. a fecsegést. Olyan valaki vagy, aki sokat beszél? Mondod magadnak, amikor társaságban vagy: „Mit csináljak? Hívő ember vagyok, de ha dicsőíteni akarom az Úr nevét, egész egyszerűen sokkal kevesebbet *kell* beszélnem. Gondom lesz rá, hogy ebben a tekintetben ellenőrizsem magamat.” És ha egy vagy két órán át sikerül is neked, – aztán egyik vagy másik ürügy alatt elveszítesz minden ellenőrzést és mielőtt még tudnád, hol vagy, a nyelved miatt ismét nehézségbe jutottál. Igen, legyünk bizonyosak, hogy akaratunk itt hiábavaló. Ha erre intenélek téged, hogy e tekintetben gyakorold az akaratodat, a világ leghiábavalóbb vallásosságát ajánlanám neked és nem a Jézus Krisztusban való életet. – Mert jegyezzük meg: egy fecsegő ember mindig az marad, még ha sikerül is neki nyugodtan maradni egy egész napon át, mert egy „természeti” törvény kormányozza és hajtja a beszédre. Egy barackfa, akár terem barackot, akár nem, mindig barackfa. De mi, mint hívők, felfedezünk magunkban egy új törvényt, az Élet Szellemének Törvényét, amely minden más dolgon győzedelmeskedik és már megszabadított minket fecsegésünk törvényétől. Ha hiszünk Isten Igéjének és engedelmessékedünk az új törvénynek, *az* megmondja majd nekünk, mikor kell megállnunk, – vagy el sem kezdünk! És az adja az erőt, hogy megtegyük. Ezen az

alapon elmehetsz majd barátodhoz és ott maradhatsz két vagy három óráig, vagy akár két-három napig anélkül, hogy valamilyen nehézséged lenne. Visszatértekor hálát adhatsz Istennek az Ő új élet-törvényéért.

Ez a kényszer nélküli élet a keresztyén élet. Megnyilatkozik ez azok iránti szeretetben, akik nem szeretetreméltók, afelé a testvér felé, akit nem szeretnél természet szerint és akit bizonyosan nem tudsz szeretni. Mert ez a törvény azoknak a lehetőségeknek az alapján működik, amelyeket az Úr lát abban a testvérben. „Uram, Te látod, hogy lehet őt szeretni és Te szereted őt. Szeresd őt bennem.” Ez a törvény egy igazi életet teremt, egy őszinte és valóságos erkölcsi jellemet. Semmi sem rabolja el annyira a keresztyén bizonyágtétel hatásosságát, mint a nagyravágyás Isten gyermekeinél, hogy nagyobbak lássanak, mint amilyenek a valóságban vagyunk; mert a kívülálló végül is az álarc mögé lát és olyanoknak értékeli minket, amilyenek vagyunk. A színlelés helyet ad a valóságnak, amikor rábizzuk magunkat az Élet Törvényére.

A NEGYEDIK LÉPÉS: JÁRNI SZELLEM SZERINT

„Mert ami a törvénynek lehetetlen volt, minthogy a hústest erőtlenné tette, Isten elküldte a bűn miatt az Ő tulajdon Fiát a mi bűntestünkhöz hasonló hústestben, megítélte a bűnt a hústestben, hogy a törvény által elrendelt igazság beteljesüljön bennünk, akik nem hústest szerint járunk, hanem Szellem szerint” (Róma 8,3-4).

Aki figyelmesen olvassa el ezt a két verset, meglátja majd, hogy két dologról beszél. Először arról, amit az Úr Jézus tett, értünk, és másodsor, amit a Szellem akar *bennünk* tenni. A „hústest erőtelen”, ezért tehát hústest szerint nem tudjuk betölteni a törvény igazságát. Emlékezzünk rá, hogy itt nem a megváltásunkról van szó, hanem arról hogyan lehetünk kedvesek Isten előtt. Nos, a mi tehetetlenségünk miatt tett Isten két dolgot: elsősorban közbelépett, hogy rátapintson problémáink középpontjára. Elküldte Fiát a hústestben, Aki meghalt a bűnért és ezáltal elítélte a bűnt a hústestben. Ez azt jelenti, hogy Személyében halálra vitte mindazt, ami bennünk a régi teremtéshez tartozott, amit mi „ó-emberünk-

nek”, vagy a „hústestnek”, vagy a testi „én”-nek nevezhetünk. Isten így a gonosznak a gyökerére sujtott, gyengeségünknek az alapját törölte el ezzel. Ez az első isten: közbelépés.

A törvényben elrendelt igazságnak azonban még be kellett teljesülnie, „mibennünk”. Hogy történhetett ez? Isten második közbelépése szükséges, hogy a Szentlélek lakozást vegyen bennünk. Ő azért küldetett, hogy magára vállalja ennek a problémának belső oldalát és azt meg is tudja tenni, ha „Szellem szerint járunk”.

Mit jelent Szellem szerint járni? Két dolgot jelent. Mindenekelőtt ez nem cselekedet, hanem járás. Magasztaltassék Isten! Azok a kétségbeesett és gyümölcstelen erőlködések, amelyekkel ámitottam magamat, amikor igyekeztem a hústestben tetszeni Istennek, helyet adtak a megnyugvásnak és az örömelek, „az Ő szent erejétől függően, amely hatalmasan munkálkodik bennem” (Kol.1,29). Ezért állítja szembe egymással Pál a hústest „cselekedeteit” a Szellem „gyümölcseivel” (Gal.5,19-22).

„Szellem szerint járni” másodsor magába foglalja az alárendeltséget. Hústest szerint járni azt jelenti, hogy engedek a hústest követeléseinek és az utána következő versek – Róma 8,5-8 – világosan mutatják, hogy ez hová vezet. Csak összeközésbe vihet engem Istennel. Egy valamit nem tehet az az ember, aki Szellem szerint jár: nem függetlenítheti magát Tőle. Kell, hogy alárendelve legyek a Szentléleknek. Életem kezdeményezése csak az Ő kezében lehet. Amilyen mértékben átadom magam Neki, láthatom meg magamban szabadon működni „az Élet Szellemének Törvényét” és „a törvényben elrendelt igazságot” (mindazt, amit erőfeszítésekkel akartam Isten tetszésére megtenni) beteljesülni, többé nem belőlem, hanem *bennem*. Mert mindazok, akiket Isten Szelleme vezet, Isten fiai (Róma 8,14).

Valamennyien ismerjük a 2.Kor.13,13 áldó szavait: „A mi Urunk Jézus Krisztus kegyelme, Isten szeretete, és a Szentlélek közössége legyen mindannyiótokkal.” Isten szeretete a forrása minden szellemi áldásnak; az Úr Jézus kegyelme ezt a szellemi gazdagságot rendelkezésünkre bocsátotta és a Szentlélek közösségével részesülünk benne. – A szeretet mintegy Isten szívében van elrejtve, a kegyelem ennek a szeretetnek a kifejezésre juttatása és felajánlása a Fiúban; a közös-

ség pedig a kegyelem szétoosztása a Szellettől. Amit az Atya elgondolt reánk nézve, a Fiú beteljesítette és most a Szentlélek közli velünk. Így mikor mi felfedezünk valamit, amit az Úr Jézus keresztyén megszerzett nekünk, hogy a miénk legyen. Nézzünk arra, amit Isten mutatott nekünk, engedelmeskedjünk a Szentléleknek, szélesen tárjuk ki előtte szívünket és Ő nekünk adja azt. Ez a Szentlélek szolgálata. Ő éppen abból a célból jött, hogy megvalósítsa bennünk azt, ami a miénk Krisztusban.

Megtanultuk, mennyire szükséges, ha az ember egy lelket Krisztushoz akar vezetni, hogy nagyon világosan a dolgok mélyére hatoljunk, mert nem biztos, hogy az illető más keresztyének segítségéhez is hozzájuthat. Az új hívővel igyekezzünk mindig jól megértetni; amikor arra kérte az Urat, hogy bűneit megbocsássa és lépjen be az életébe, szíve egy élő Személy lakhelyévé vált. Isten Szentlelke ettől kezdve benne van, hogy megnyissa neki az Írásokat, és megtalálja Jézus Krisztust abban; hogy vezesse imádságát, kormányozza életét és újra kialakítsa benne Urának jellemét.

Egyszer, nyár vége felé egy hegyi gyógyfürdőbe mentem egy kis meghosszabbított pihenésre; nehezen találtam teljes ellátást, kénytelen voltam egyik házban megszállni és egy másikban étkezni, ahol egy munkásházaspár lakott. Otlétem első két hete alatt minden étkezésnél kértem az Úr áldását, de nem beszéltem az evangéliumról vendéglátó gazdáimmal. Végül egy napon alkalmam volt beszélni nekik az Úr Jézusról. Készek voltak meghallgatni és egyszerű hittel Hozzá mentek, hogy elnyerjék bűneik bocsánatát. Újonnan születtek és új világosság, új öröm lépett az életükbe, mert megtérésük kétségtelenül valódi volt. Nagyon vigyáztam arra, hogy világosan rámutassak; mi történt velük. Azután az idő hidegebbre fordult, elbúcsúztam tőlük és hazatértem.

A hideg téli hónapokban a férfi étkezéskor rászokott a borivásra és hajlamos volt túlzásokra is. Elutazásom után, amikor újra beköszöntött a hideg idő, a bor újból megjelent az asztalon: azon a napon, mint ahogy mostanában tenni szokták, a férfi meghajtotta fejét, hogy hálát adjon az ételért, de a szavak nem jöttek ajkára. Egy vagy két hiábavaló kísérlet után a felesége felé fordult: „Mi ez, hogy nem megy?” – kérdezte őt. Miért nem tudunk ma imádkozni? „Vedd elő a Bibliát és keressed meg, mit mond az italról?” Náluk hagytam a

Szentírás egy példányát és bár az asszony tudott olvasni, de az Igében még járatlan volt és forgatta a lapokat anélkül, hogy a tárgyra vonatkozólag világosságot talált volna. Nem tudták, hogyan kérjenek felvilágosítást Isten könyvétől és lehetetlen volt számukra tanácsot kérni Isten követétől, mert én jó messze voltam tőlük, sok kilométerre és hónapok múlhattak el, míg újra találkozhattunk. „Igyad megy egyszerűen a borodat” – mondotta a felesége. – „Majd beszélünk erről a kérdéstről Nee testvérral a legközelebbi alkalommal.” De a férj megállapította, hogy egyszerűen nem tud hálát adni Istennek ezért a borért. „Vigyed innen” – mondotta végül; és mikor ez megtörtént, együtt kértek áldást az étkezésükre.

Amidőn később a férfi meglátogatott engem otthonomban, elbeszélte tapasztalatát. Kínai nyelven kedvelt kifejezést használt és azt mondotta nekem: „Nee testvér, a »Helytartó Főnök« nem engedte meg nekem az ivást”. – „Nagyon helyes, testvér – feleltem –, engedelmeskedj csak mindig a »Helytartó Főnöknek“”.

A legtöbben közülünk tudjuk, hogy Krisztus a mi életünk. Hisszük, hogy Isten Szelleme bennünk lakozik, de ez a tény kevés hatással van egész magatartásunkra. A fontos kérdés tehát ez: Ismerjük-e Őt, mint élő Személyt és ismerjük-e Őt, mint „Főnökünket”?

II. fejezet

Egy test a Krisztusban

Mielőtt annyira fontos utolsó tárgyunkat érintenők, álljunk meg gondolatban a befutott úton, hogy összefoglaljuk a megtett útszakaszokat. Igyekeztünk egyszerűen megmutatni és megmagyarázni néhány olyan tapasztalatot, amelyeken rendszerint csak úgy átlépnek a keresztyének. De bizonyos, hogy nagy száma van új felfedezéseinknek is, aszerint, amint Urunkkal előrehaladunk; ügyelnünk kell, hogy elkerüljük a kísértést és túlságosan le ne egyszerűsítsük Isten munkáját. Ez igen nagy zűrzavarba taszítana bennünket.

Vannak Istennek olyan gyermekei, akik azt hiszik, hogy

megtartatásuk, s ebbe beleértik a szentté válást is, egészen a drága vér értékének felbecsülésében van. Igazuk van, amikor sürgetik a vigyázás szükségességét, hogy rendben legyünk Istennel bizonyos ismert bűnökre nézve éppúgy, mint a Vér állandó hatékonyságára nézve, amely eltörli az elkövetett bűneinket, de nem helyes azt gondolni: a Vér mindent elvégez. Ők hisznek a szentségben, amely valójában egyszerűen az embernek múltjától való elkülönülését jelenti. Azt hiszik, ha a kiontott Vér alapján eltöröltetnek az ember elkövetett bűnei, Isten ezt az embert elkülöníti a világ kötelékeiből, hogy az Ővé legyen; szerintük ez a szentség és itt megállnak. Így mellőzik Istennek alapvető követelményeit és következképpen bőséges segélyforrásait, amelyekről Ő maga gondoskodott. Remélem, tanulmányunknak ennél a pontjánál világosan meglátjuk, mennyire tökéletlen ez a látásmód.

Mások messzebb mennek: felismerték, hogy Isten befejezte őket Fiának halálába a kereszten, hogy ó-emberük megfeszítették Krisztusban, hogy megszabaduljanak a bűntől és a törvénytől. Ezek azok, akiknek valóságos hitük van az Ūrban, mert Jézus Krisztusban dicsekednek és nem vetik többé bizalmukat a hústestbe (Fil.3,3). Istennek világos alapja van bennük, amelyre Ő építhet. És ebből a helyzetből, amely kiindulási pont, többen még tovább mentek és felismerték, hogy az odaszentalódás – a szót valódi értelmében használom – azt jelenti, hogy fenntartás nélkül kiszolgáltatják magukat az Ūr kezébe, hogy kövessék Őt. Mindezek csak az első lépések, amelyekből kiindulva már elértünk a tapasztalat egyéb fokozataihoz, más mozzanatait, amelyeket Isten elének helyezett, és amelyeket sokan megismertek. Fődolog, hogy minden lépésünknel emlékezzünk arra, hogy habár ez a valóságnak csak egy drága töredéke, mert önmagában egyik sem teljes valóság. Megtapasztaljuk valamennyit, mint Krisztus a kereszten értünk elvégzett művének gyümölcsét és egyet sem hagyhatunk tudomásvétel nélkül.

EGY KAPU ÉS EGY ŪT

Miután megismertünk a hívő ember életében és tapasztalataiban bizonyos számban előforduló ilyen mozzanatokot, most egy másik tényre hívjuk fel a figyelmet éspedig arra, hogy

bár ezeket a mozzanatokot nem mindig tapasztaljuk meg szükségszerűen rögzített és pontos rendben, mégis hordoznak bizonyos vonásokat és bizonyos alapelveknek engedelmeknek. Melyek ezek az alapelvek? Itt van elsősorban a kijelentés. Amint láttuk, a kijelentés mindig megelőzi a hitet és a tapasztalatot. Isten az Ő beszédével megnyitja szemünket egy tény valóságára az Ő Fiára vonatkozóan és azután ha ezt aényt hit által elfogadjuk, az életünk tapasztalatában is valóra válik. A miénk lett:

1. a kijelentés, amely tárgyi;
2. a tapasztalat, amely személyi.

Felhívjuk most a figyelmet arra, hogy egy ilyen tapasztalat rendszerint egy válság és az ezt követő folyamatos előrehaladás kettős formájában jelentkezik. Nagyon jó, ha gondolkozunk ezen a tapasztalaton, és emlékezetünkbe idézzük Bunyan János képes beszédének kifejezéseit: a „szoros kaput”, amelyen át kellett Keresztynnek a „keskeny útra” belépnie. A mi Urunk Jézus Krisztus beszélt erről a kapuról és erről az útról, amely az életre visz. A szoros kapu és a beszűkített út visz az életre és kevesen vannak, akik megtalálják ezt (Máté 7,14). És a tapasztalat egyezik az Ő szavaival. Miénk tehát:

1. a kijelentés,
2. a tapasztalat:
  - a) a szoros kapu (a válság),
  - b) a keskeny út (az előrehaladás).

Vegyünk elő most néhányat a kifejtett tárgyak közül és nézzük meg, hogyan segítenek bennünket a megértésben. Kezdjük mindjárt a *megigazulásunkkal és újonnszületésünkkel*. Ez a tapasztalat egy kijelentéssel kezdődik a mi Urunk Jézusról az Ő engesztelő művében bűneinkért a kereszten; ezt a kijelentést követi a megtérés és a hit válsága (szoros kapu), amely által első lépésként mindjárt közelvalókká leszünk Istenhez. „Jézus Krisztusban ti, akik távolvalók voltatok, közelvalókká lettetek a Krisztus Vére által” (Ef. 2,13). És ez az első lépés Isten felé a Vele való közösségben történő állandó járásra visz el bennünket (a keskeny út) s ehhez a bemenetelhez minden nap a drága vér alapján juthatunk el. „Így tehát testvérek, mivel szabad bemenetelünk

van a szentek szentjébe, hála Jézus vérének . . . közeledjünk őszinte szívvel, egész és teljes hittel, megtisztítva szívünket a gonosz lelkiismeret szennyétől". (Zsid.10,19 és 22). Amikor eljutunk *a büntől való szabadulás*hoz, ezt a három lépést találjuk meg újra: a kijelentés munkáját a Szentlélekben, vagyis „tudni” (Róma 6,6), a hit valóságát, vagyis „úgy számolni magunkkal” (Róma 6,11) és végül az odaszentalódás állandó folyamatát, vagyis „odaadni magunkat Istennek” (Róma 6,13) az élet megújultságában való eljárás alapján. Nézzük meg azután a *Szentlélek ajándékát*. Ez megint a trónra emelt Jézus Krisztus új „meglátásával” kezdődik, amely a reánk kitöltött és a bennünk lakozó Szellem kettős tapasztalatához vezet. És végül eljutván ehhez a másik kérdéshez, *az Istennek való tetszés* kérdéséhez, újra felismerjük a szellemi megvilágosodás szükségességét, hogy megértsük a keresztség művének értékét a „hústestre” – az ember „én”-jének egész életére vonatkozóan. Mihelyt a keresztség személyes munkáját elfogadjuk, belépünk a „szoros kapu” tapasztalatába. „A mi Urunk Jézus odaadott a mi bűneinkért és feltámadott a mi megigazulásunkért” (Róma 4,25). Elkezdünk felhagyni a „cselekvéssel” és hit által elfogadjuk Krisztus életének hatalmas cselekedetét, amely kielégíti bennünk Isten gyakorlati követelményeit. Ezzel rálépünk a Szellemnek való engedelmességben járás „keskeny út”-jára. „Nem járunk test szerint, hanem Szellem szerint” (Róma 8,4).

A kép nem minden esetben azonos és ügyelnünk kell, hogy rá ne erőltessünk a Szentlélek munkájára valamilyen merev formát; talán új tapasztalatban lesz részünk majd, amely többé vagy kevésbé követi az említett irányvonalakat. Mindenesetre előbb szemünknek kell megnyílnia Krisztusnak és az Ő bevégzett művének új szemléletére és azután a hit fogja majd megnyitni azt az egy kaput, hogy új úton haladhassunk. Emlékezzünk arra is, hogy mikor a keresztyén tapasztalatot különböző szakaszokra bontjuk: a megigazulás, az újonnan születés, a Szellem ajándéka, a megszabadítás, a megszentelődés tapasztalatára stb. ezt csak a világosabb megértés kedvéért tesszük. Ez semmi esetre sem jelenti azt, hogy ezeknek a szakaszoknak mindig bizonyos előírt sorrendben kell következniük, vagy mindig így váltják egymást. Ha mindjárt kezdetben Krisztus és keresztsége gazdagon tárul elénk, nagyon gazdag tapasztalatokat nyerünk keresztyén életünk első

napjától kezdve, még akkor is, ha azok teljes kifejtése csak később történik meg. Bár az evangélium minden hirdetése ilyen természetű lenne!

Egy dolog bizonyos, a kijelentés mindig megelőzi a hitet. Mikor meglátunk valamit, amit Isten *beteljesített* Krisztusban, magától értetődően ezt feleljük: „Köszönöm, Uram” és a hit önkéntlenül követni fogja azt. A kijelentés mindig a Szentlélek munkája. Aki adatott nekünk és kézenfog bennünket, hogy megnyitván az Írásokat, elvezessen bennünket minden valóságra. „Mikor eljön Ő, a Szellem, elvezet titeket minden valóságra” (Ján.16,13). Számítsunk Reá, mert hiszen Ő azért van itt; és amikor nehézségek előtt állunk, akár megértés hiánya, akár a hit hiánya miatt, vigyük ezeket a nehézségeket közvetlenül az Úrhoz: „Uram, nyisd meg szememet, Uram, értesd meg velem ezt világosan. Uram légy segítségemre az én hitetlenségemben!” – Ő soha sem fog cserbenhagyni minket!

KRISZTUS KERESZTEN ELVÉGZETT MŰVÉNEK NÉGY MEGVILÁGÍTÁSA

Most módunkban van egy lépést előrelépni, hogy szemléljük az Úr Jézus keresztyén művének végtelen nagyságát és mélységét. A keresztyén tapasztalat fényében és tiszta elemzése céljából hasznos lesz nekünk, ha Isten megváltó művének ezt a négy oldalát felismerjük. De mindezek megtevése közben fődolog marad, hogy szellemünkben megőrizzük azt a tényt, hogy Krisztus keresztyén *egyetlen isteni mű* és nem egymásután következő művek sorozata. Egy napon Judeában kétezer évvel ezelőtt „az Úr Jézus meghalt és feltámadott és *most Isten jobbára emeltetett*” (Csel.2,33). A mű bevégeztetett: soha nem lesz szükség a megismétlésére, sem hozzátenni nem lehet semmit.

A keresztyén négy megvilágításából, amelyeket most megemlítünk, hármát már bizonyos részletességgel tanulmányoztunk. Az utolsót tanulmányunk két következő fejezetében szemléljük. Röviden így foglaljuk össze:

1. *Krisztus vére*, amely rendezzi a bűnök és bűnösség problémáját.

2. *Krisztus keresztje*, amely rendezzi a bűn, a hústest és a természeti ember problémáját.
3. *Krisztus élete*, amit nyújt az embernek, hogy benne lakozzék, újrateremtse és megerősítse őt.
4. *A halál munkálkodása* a természeti emberben azért, hogy a benne lakozó Élet fokozatosan megnyilvánulhasson.

E megvilágítások közül az első kettőnek helyreállító jellege van, ezek az ördög munkájának lerontásához és az ember bűnének lerontásához vannak hozzákötve. A két utóbbi azonban nem helyreállító jellegű, hanem pozitív (előrevívő) és közvetlenül Isten tervének beteljesítéséhez kapcsolódik. A két első szükséges ahhoz, hogy visszaszerezzük, amit Ádám elvesztett bukásával; a két utóbbinak pedig bele kell vinni minket valamibe és belénk kell hozni valamit, ami Ádámé soha nem volt. Meglátjuk így, hogy minden, amit az Úr Jézus halálában és feltámadásában elvégezett, olyan mű, amely lehetővé teszi tervének megvalósítását.

Az előző fejezetekben eléggé hosszasan időztünk Krisztus halálának ennél a két megvilágításánál, amit a Vér képvisel bűneinkre és bűnösségünkre nézve és amit a Kereszt képvisel a bűnre és a hústestre nézve: Isten tervére vonatkozó tanulmányunkban röviden szemléltük a harmadik megvilágítást – amit Krisztus mint gabonamag képvisel –, és utolsó fejezetünkben, ahol megláttuk Krisztust, mint életünket, eljutottunk oda, hogy annak gyakorlati megvalósulásából megérintettünk valamit. Mégis, mielőtt rátérnénk a negyedik megvilágításra, amit így nevezünk: „hordozni a keresztet”, mondanunk kell még valamit erről a harmadik pontról, tudniillik a Krisztus feltámadt életének a kibocsátásáról, amely élet az emberben lakozik és ereje az Isten szolgálatában van.

Beszéltünk már Isten tervéről a teremtésben és mondtuk, hogy az sokkal nagyobb dolgot foglal magában, mint amit Ádám valaha élvezett. Mi volt ez a terv? Isten egy olyan emberfajta akart, amelynek minden egyes tagja szellemmel legyen felruházva, hogy lehetségessé váljék közössége Ővele Magóval, aki Szellem. Ennek az emberfajtának – magának Istennek életét birtokolva – együtt kellett volna működni Vele az Ő örök tervének megvalósításában, legyőzve az el-lenség minden lehetséges támadását és lerontván gonosz mun-

káit. Ez volt Istennek nagy terve. Hogyan lehetne ez mostantól fogva megvalósítható? A felelet ismét az Úr Jézus halálában van. Hatalmas halál az. Valami pozitív dolog; határozott célja van, amely messze túlnő az elveszett helyzet visszaszerzésén. Mert ezáltal a halál által nemcsak a bűn és az ó-ember vétetett félre és semmisített meg hatásuk, hanem valami több, valami végtelenül nagyobb következett be.

A KRISZTUS SZERETETE

Isten beszédéből két fejezetet kell most szemügyre vennünk; egyiket az 1. Mózes 2-ből, a másikat az Efézus 5-ből: mindkettőnek nagy jelentősége van ebből a szempontból.

„Bocsájtott tehát az Úr Isten mély álmott az emberre, aki elaludt. Akkor kivett egyet az oldalbordáiból Isten, asszonyt formált belőle és az emberhez vitte. És mondta az ember: Ez már csontomból való csont és húsból való hús!... ez asszonyembernek neveztessek (héberül: Isah), mert az emberből vétetett (héberül Is) (1.Móz.2,21-23).

„Ti férjek, szeressétek feleségeteket, mint Krisztus is szereti az Ekléziát* és önmagát adta érte, hogy megszentelje, minekutána megtisztította azt a vízfürdőjében az Ige által, hogy majd megjelentesse önmaga előtt ezt az Ekléziát dicsőséggel telve, szeplő, sömörgözés, vagy valami más afféle nélkül, hogy szent és feddhetetlen legyen” (Ef.5,25-27).

Az Efézus 5. az egyetlen hely a Bibliában, amely megmagyarázza az 1.Mózes 2-t. Ami az Efézusi levélben a szemünk elé tárul, bizonyára nagyon figyelemreméltó, ha elmélyedünk benne. Arra gondolok, amit e szavak jelentenek: „Krisztus szereti az Ekléziát”.

Arra tanítottak minket, hogy „úgy számoljunk magunkal”, mint akik megváltásra való bűnösök vagyunk. Ez a tanítás nemzedékek óta átította szellemünket és hálát adunk ezért az Úrnak, mert ez a mi kezdetünk; de *nem a végső célja Istennek*. Isten itt inkább egy „dicsőséges Gyülekezetről” beszél, amelyen nincs sem folt, sem szeplő, vagy valami ahhoz hasonló, hanem szent és feddhetetlen. Mi túl gyakran gondolunk az Ekléziára, úgy, mint csupán a „megmentett

* Eklézia = az eredeti görög nyelven: „ekklésia” = a kibívt gyülekezet (az igazi „Egyház”).

bűnösök összességére". Tényleg az, de mi már ezt a két kifejezést majdnem azonosítottuk, mintha nem lenne más, csak az; pedig az Eklézsia több ennél. Megmentett bűnösök – ebben a gondolatban ránk nézve a bűnnek és a bukásnak egész háttere van; de Isten szemében az *Eklézsia isteni teremtés az Ő Fiában*.

Az első gondolat főként az egyént, a második pedig a megformált testet látja. Az első negatív, a múlthoz tartozik; a második pozitív és a jövő felé irányul. Az „örök terv”, amely Isten gondolatában ott van öröktől fogva, az Ő Fiára vonatkozik; és Istennek ez a terve az, hogy a Fiúnak Teste legyen, amely kifejezi az Ő életét. Ebből a szempontból nézve – amely Isten szívének szempontja –, az Eklézsia olyasvalami, amely a bűnön kívül van és amelyet a bűn soha nem érintett.

Az Efézusi levélben tehát az Úr Jézus halálának olyan megvilágítása áll előttünk, amit ilyen világosan egyetlen más igehelyen sem találunk meg. A Római levél az ember és bukása szempontjából szemléli a dolgokat és azzal kezdi, hogy „Krisztus meghalt az istentelenekért... a bűnösökért... az ellenségekért” (Róma 5,6–10) és fokozatosan vezet minket a „Krisztus szeretetéhez” (Róma 8,35). Ezzel ellentétben az efézusi levélben a szempont Isten szempontja „a világ teremtése (ledobása) előtt” (Ef.1,4) és az Evangélium középpontja ez: „Krisztus szereti az Ekléziát és Önmagát adta érte” (Ef.5,25). Így a Római levélben elhangzó felkiáltásra: „vétkedtünk”, Isten szeretetének üzenete felel a bűnösöknek (Róma 5,8); míg az Efézusi levélben azt kapjuk, hogy „Krisztus szereti”, – és a szeretet, amivel itt találkozunk, a férj szeretete a feleség iránt. Ennek a szeretetnek alapjában véve mint olyanhoz nincs köze a bűnhöz. Ami ebben a fejezetben szemünk elé tárul, az nem a bűnért való engesztelés, hanem az Eklézsia megalkotása; és ez a cél – mondja az Ige –, amiért Ő Magát odaadja.

Az Úr Jézus halálában így egészen pozitív szempont van, ahol különösen láthatjuk szeretetét az Ő Ekléziája iránt, és ahol közvetlenül nem tűnik elő a bűnnek és a bűnösnek a kérdése. És hogy jól kiemelje a tény, Pál magyarázatként az 1.Mózes 2. fejezetében leírt esetet veszi elő. Ez az Írásnak egyik legcsodálatosabb helye és ha szemünk megnyílt annak meglátására, bizonyára imádatra fog bennünket indítani.

Az 1.Mózes 3. fejezetétől kezdve, a bőrruháktól az Ábel

áldozatáig és inentől az Ószövetségen végig számos jelképpel találkozunk majd, amelyek előkép gyanánt mutatják be az Úr Jézus halálát a bűnért való engesztelés szempontjából, és mégis az apostol az Úr Jézus halálának jelképei közül egyikre sem támaszkodik, egyedül csak az 1.Mózes 2-ben említettre. Jegyezzük meg jól ezt és azután emlékezzünk arra, hogy a bűn nem jelent meg előbb, csak az 1.Mózes 3. fejezetében. Van tehát az Ószövetségben Krisztus haláláról egy jelképünk, amelynek semmi köze nincs a bűnhöz, miután nem követte a bukást, hanem megelőzte és ez a jelkép az 1.Mózes 2. fejezetében van. Álljunk meg itt egy pillanatra.

Mondhatnánk, hogy Isten azért bocsátott mély álmot Ádámra, mert Éva súlyos bűnt követett el? Ezt találjuk ott? Bizonyára nem, mert Éva maga akkor még meg sem volt teremtvé. Még nem létezett egyetlen erkölcsi kérdés sem, egyetlen probléma sem. Isten azzal a határozott szándékkal bocsátott mély álmot Ádámra, hogy valamit kivegyen belőle, és abból valami mást formáljon, mint ő. Ennek az álomnak az oka nem az Éva bűne volt, hanem az ő *létezése*. Erre tanítanak minket ezek a versek. Ádám e tapasztalatának tárgya Éva teremtése, mint ami egy isteni tanácsban elhatározott dolog volt. Isten egy *isabot* akart. A férfiúra (is) álmot bocsátott, kivett egyet oldalbordájából, *isab*-ot (asszonyt) formált belőle és átnyújtotta a férfiúnak. Ezt a képet adja nekünk Isten; előkép gyanánt bemutatja az Úr Jézus halálának egyik megvilágosítását, amely elsősorban nem a bűn kiengesztelésével kapcsolatos, hanem Ádám álmával van összhangban.

Isten őrizzen meg bennünket attól a vélekedéstől, hogy az Úr Jézus nem halt meg az engesztelés céljából. Áldott legyen Isten, Krisztus meghalt, hogy megváltson minket. Emlékezzünk arra, hogy mi ténylegesen az Efézusi levelet a bukás *után* írták olyan emberekhez, akik szenvedtek annak következményeitől; és megtaláljuk benne nemcsak Isten tervét a teremtésben, hanem a bukás sebhelyeit is, különben nem lenne szükség megemlíteni a „szepelőket” és a „sömörgöket”. Mert még ezen a földön vagyunk és mert a bukás történelmi tény, szükségünk van megváltásra (Ef.1,7).

De a megváltásra mindig úgy kell tekintenünk, mint egy közbevetésre, mint egy „sürgősségi” intézkedésre, amelyet az

Isten tervének egyenes vonalában történt katasztrófális törést szükségessé. A megváltás elég nagy, elég csodálatos ahhoz, hogy hatalmas helyet foglaljon el látásunkban, de Isten azt mondja, hogy ne tegyük „mindenné” a megváltást; *mint-ha az ember azért teremtett volna, hogy megválttassék*. A bukás valóban tragikus szakadás volt az isteni tervnek abban a vonalában és a kiengesztelés áldott helyreállítás, amely által eltöröltetnek bűneink és amely ismét a régi helyzetbe állít vissza minket Isten előtt. De amikor ez „elvégeztetett”, marad még egy tennivaló, amelynek oda kell vinnie minket, hogy birtokba vegyük, amit Ádám soha nem ismert és megadjuk Istennek, amire az Ő szíve vágyódik. Mert Isten soha nem adta fel a tervet, amelyet ez az egyenes vonal jelent. Ádám soha nem jutott birtokába Isten életének, amit akkor az Élet fája képviselt. – De az Úr Jézus az Ő halálában és feltámadásában elvégzett egyetlen művével (és hangsúlyoznom kell, hogy ez csak egyetlen mű) az Ő isteni életét reánk ruházta, hogy a hit által a miénk legyen; és mi többet kapunk, mint ami valaha is Ádámé volt. Isten terve valósul meg, amikor Krisztust, mint az életünket fogadjuk be.

Isten mély álmot bocsátott Ádámra. Emlékeznünk, hogy az mondatott a hívőkről: inkább elaludnak, mint meghalnak. Miért? Mert ahol a halálról történik említés, a bűn mindig ott van a háttérben. Megmondatott nekünk az 1.Móz.3-ban, hogy a bűn belépett a világba és a bűn által belépett a halál, de Ádám alvása megelőzte azt. Így a kép, amely itt az Úr Jézusról előttünk áll, az Ószövetség minden más képétől különbözik. Amikor a bűnről és az engesztelésről van szó, egy báránynak vagy egy birkának kell feláldoztatnia; de itt Ádám nem adatott halálra; egyszerűen elaludt, hogy újból felébredjen. Olyan halált jelképez ez, amely semmiképpen sem tulajdonítható a bűnnek, de amelynek célja növekedés a feltámadásban. Meg kell még jegyeznünk azután, hogy Éva teremtett Ádamból. Ez az Isten módszere az Eklézsiával. Isten „második embere” felébredt „álmából” és az Ő Eklézsiája Benne és Belőle teremtett, hogy Belőle vegye az életét és a feltámadásnak ezt az életet kifejezésre juttassa.

Istennek van egy Fia, Akit úgy ismerünk, mint egyetlen Fiút, és Isten azt kívánja, hogy az egyetlen Fiúnak testvérei legyenek. Egyetlen fiú-i helyzetéből elsőszülötté lesz és Egyetlen Fia helyett Istennek sok fia lesz. Az egyetlen gabona-

szem, mag, elhal és sok mag sarjad ki belőle. Az első mag egyszer az egyetlen mag volt; most sok mag közül az elsővé lett. Az Úr Jézus az Ő életét adta és ez az élet sok más életben tört elő. Ezek azok a bibliai képek, amelyeket eddigi tanulmányunkban felhasználtunk a valóság kifejezésére. – Éva képében, amelyet most megtekintettünk, az egyes szám foglalja el a többes szám helyét. A Kereszt gyümölcse egyetlen Személy: Feleség a férj részére. „Krisztus szereti az Eklézsiát és odaadja önmagát érte”.

EGYETLEN ÉLŐ ÁLDOZAT

Azt mondtuk, hogy az Efézus 5. a Krisztus halálának azt a megvilágosítását mutatja be nekünk, amely bizonyos mértékben különbözik attól, amit a Római levélben tanulmányoztunk. És mégis ennek a megvilágításnak a valóságban az a célja, amelyhez a Római levél tanulmányozása vezetett bennünket. Éppen ehhez a célhoz vezetett a Római levél, amint látni fogjuk, mert a megváltás visszavisz bennünket Isten tervének első vonalába.

A Római levél 8. fejezetében Pál úgy beszél Krisztusról, mint elsőszülött Fiúról, Istennek sok „fia” között, akiket Isten Szelleme vezérel (Róma 8,14). „Mert akiket Isten eleve ismert, azokat el is rendelte, hogy az Ő Fiához hasonlatosak legyenek, hogy Ő legyen az elsőszülött, több testvér között. És akiket eleve elrendelt, azokat el is hívta; akiket elhívott, azokat meg is igazította és akiket megigazított, azokat meg is dicsőítette” (Róma 8,29–30). Látjuk itt, hogy a megigazítás a dicsőséghez vezet: nem ahhoz a dicsőséghez: amely egy, vagy néhány kiválasztott edényben jut kifejezésre, hanem egyszerre sokakban, egy egész testületben, akikben az Egyetlennek a képe nyilvánul meg. És megváltásunknak ez a célja azután, mint láttuk: „Krisztusnak az Ővéi iránt való szeretetében” adatott át nekünk s ez a tárgya e fejezet utolsó verseinek (Róma 8,35–39).

„Micsoda választ el minket Isten szeretetétől, amely Jézus Krisztusban van? Nyomorúság, vagy szorongatás, vagy üldözés, vagy éhség, vagy mezítelenség, vagy veszedelem, vagy fegyver-é? Meg van írva valóban: miattad vagyunk kiszolgáltatva egész napon át a halálnak; úgy tekintenek bennün-

ket, mint vágó juhokat; de mégis mindezekben győzőknél is többek vagyunk azáltal, aki minket szeret. Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok, sem jelenvalók, sem következendők, sem magasság, sem mélység, sem semmi más teremtmény nem szakaszthat el minket az Istennek szeretetétől, amely van a mi Urunk Jézus Krisztusban.”

De ami ebben a 8. fejezetben benne rejlik, az határozottan kifejezésre jut a 12. fejezetben, amelynek tárgya éppen a Krisztus Teste.

A Római levél első nyolc fejezete után, amelyet tanulmányoztunk, egy kitérés következik, amelyben Pál újra előveszi és tárgyalja Istennek teljhatalmú bánásmódját Izraelre vonatkozóan, mielőtt az előző fejezetek tárgyát folytatná. – Így a minket foglalkoztató tárgyra vonatkozóan a 8. fejezet a 12. fejezetben folytatódik logikusan és nem a 11. fejezetben. Nagyon egyszerűen foglalhatjuk össze ezeknek a fejezeteknek üzenetét:

bűneink megbocsáttattak (5. fejezet),
Krisztussal együtt meghaltunk (6. fejezet),
természet szerint teljességgel tehetetlenek vagyunk (7. fejezet),
ezért a bennünk lakozó Szellemre bízunk magunkat (8. fejezet).
Ezután és következésképpen egy testet alkotunk Krisztusban (12. fejezet).

Ez a logikus végeredménye mindannak, ami ezt megelőzte és az a pont, amely felé az egész irányult.

A Római levélnek ez a 12. fejezete – éppen úgy, mint a következők – gyakorlati utasításokat tartalmaz életünkre és járásunkra. De Pál a megszentelődésre való új felhívással vezeti be ezeket. A 6. fejezet 13. versében azt mondja: „Adjátok oda magatokat Istennek, mint akik a halálból életre keltetek és szánjátok oda a ti tagjaitokat, mint az igazságosságnak eszközeit Istennek.” De itt a 12. fejezet 1. versében a hangsúly kissé különbözik: „Intelek titeket, testvérek, az Isten irgalmassága által, szánjátok oda testeteket élő szent és Istennek kedves áldozatul, mint a ti értelmes szolgálatotokat.” Ez az új felhívás a megszentelődésre hozzánk, mint

testvérekhez van intézve, amely gondolatban újra összekapcsol minket a Róma 8,29-ben említett „sok testvérrel”. Ez a felhívás együttes lépés megtételét kívánja tőlünk hitben, hogy adjuk oda együttesen testünket, mint egyetlen „élő áldozatot” Istennek.

Ez a dolog túllépi azt, ami csupán egyéni, és az egész együttes hozzájárulását foglalja magában. – Az odaadás személyes kérdés, de az áldozat a Test együtteséhez van hozzákötve; ez egyetlen áldozat. Istennek az értelmes szolgálata: egyetlen szolgálat. Sohasem kell azt hinnünk, hogy a mi hozzájárulásunkra nincs szükség, mert ha a mi részünket hozzáadjuk a szolgálathoz, Isten megelégszik. És az ilyen szolgálat által ismerjük fel, hogy „mi Istennek az akarata, amely jó, kedves és tökéletes” (Róma 12,2), vagy más szavakkal: hogy összhangban vagyunk Isten örök tervével Jézus Krisztusban. Azt a felszólítást is, amit Pál intéz „közületek minden egyeshez” (12,3) úgy kell értelmeznünk, ennek az új isteni valóságnak a világosságánál, hogy „mi, akik sokan vagyunk, egy testet alkotunk a Krisztusban és valamennyien pedig egymásnak tagjai vagyunk” (12,5). Ezen az alapon folytak tovább azután a gyakorlati utasítások.

Az eszköz, amellyel az Úr Jézus kijelentheti magát ennek a nemzetségnek, nem az egyén, hanem a Test, Igaz, hogy a „hit mértéke szerint, amint azt az Isten kinek-kinek adta” (12,3); de egyedül és elszigetelve az ember sohasem lesz képes betölteni Isten tervét. Az egész Testre szükség van, hogy elérje Krisztus tökéletes alakját és az Ő dicsőségét kifejezésre juttassa. Ő, bár valóban megláthatnánk ezt!

A Róma 12,3–6-ban Pál az emberi test képéből vetíti az egymástól való függésünkről szóló tanítást. Az egyes keresztyének egyénenként nem képezik a Testet, de tagjai a Testnek és az emberi testben „nem ugyanazon működése van minden tagnak”. A fül nem képzelheti be, hogy ő a szem. Az imádság, bármilyen buzgó legyen is, soha nem ad látást a fülnek, de az egész test képes látni, hála a szemnek. Így, képletesen szólva, ha csak a hallás az enyém, mégis láthatok mások által, akiknek látási adományuk van; vagy pl. tudok járni, de dolgozni nem; akkor elfogadom más kezek segítségét. Az Úr dolgaival kapcsolatban gyakran találkozunk ilyenféle magatartással: „Én tudom, amit tudok, és amit nem tudok, azt nem tudom, jól megélek nélküle.” De Krisztusban

azokat a dolgokat, amiket mi nem tudunk, mások ismerik és mi általuk tudjuk azokat megismerni és élvezni.

Hadd húzzam alá azt a tényt, hogy itt nemcsak egy vizsgáló gondolatról van szó; életbevágó tényező ez Isten gyermekeinek életében. Nem tudunk megélni egymás nélkül. Ezért olyan fontos az imában való közösség. A hívők együttes imája magával hozza a Test segítségét, ami világosan kitűnik a Máté 18,19–20-ból: „Bizony mondom nektek, ha ketten közületek a földön egy akaraton lesznek bármilyen kérdésben, megnyerik azt az én mennyei Atyámtól. Mert ahol ketten vagy hárman egybegyűlnek a földön egy akarattal az én nevemben, én közöttük vagyok.” Lehet, hogy nem elegendő rábízni magamat az Úrra egymagamban. Kell, hogy másokkal együtt bizzam Reá magam. Meg kell tanulnom így imádkozni: „Mi Atyánk...” a Test egységének alapján, mert a Test segítése nélkül semmire sem jutok. Még szembezőköbb ez a szolgálat területén. Egyedül nem tudom hatáson szolgálni az Urat és Ő nem kimél meg egyetlen nehézségtől sem, hogy megtanítsa erre. Ő mindennek véget vet, megengedi, hogy a kapuk becsukódjanak, hogy falakba ütközzem, amíg csak tudatára nem ébredek, szükségem van a Test segítségére, éppúgy, mint az Úréra. Mert a Krisztus élete a Test élete és Ő adományait olyan munkára adta nekünk, amely építi a Testet.

A Test nem valami kép, hanem egy tény. A Biblia nem egyszerűen azt mondja, hogy az Eklézsia *basonlatos* lenne egy testhez; a Krisztus Teste az. „Mi, akik sokan vagyunk, egy testet alkotunk Krisztusban; és valamennyien egymásnak tagjai vagyunk.” Valamennyi tag egyesülve egy Testet alkot, mert mindnyájan részesei vagyunk az Ő életének és Ő mintegy szét van osztva a tagok között. Egyszer együtt voltam egy csoport hívővel, akik csak nagynehezen értették meg, hogyan lehet a Test egy, mikor akik alkotják, valamennyien különálló egyének. Egy vasárnap, amikor az Úr asztalához járultunk kenyéret törni, felhívtam figyelmüket arra a kenyérré, amelyet megtörtünk. Azután, miután szétosztottuk és megettük, megérttettem velük, hogy bár most az szétosztatot közöttük, mégis egyetlen kenyér és nem több. A kenyér szétosztott, de Krisztus nem osztott szét abban az értelemben, mint a kenyér. Ő egyedülvaló Szellem bennünk, és mi valamennyien egyek vagyunk Őbenne.

Ez éppen ellentéte a természeti ember állapotának. Ádám-ban az Ádám élete az enyém, de ez az élet lényegében egyéni. A bűnben nincs sem egység, sem közösség, hanem kizárólag egyéni érdek és bizalmatlanság mások felé. Aszerint, amint előrehaladok az Úrral, csakhamar felfedezem, hogy az én bűnöm és természetes erőm problémája nem az egyedüli, amelynek meg kell oldódnia, hanem van még egy másik probléma, amit egyéni életem okoz, ez az élet, amely azt hiszi, hogy önmagában is megáll és nem ismeri fel a Testtel való egységének szükségességét. Lehet, hogy megtaláltam a bűn és a hústest problémájának megoldását, de ez nem gátol abban, hogy megrogzottem „egyéniesség” maradjak. Vágyom arra, hogy szent legyek, hogy győzelmet arassak, gyümölcsöt teremjek személy szerint magamnak, tekintet nélkül másokra, még ha a legtisztább indítóokból is. De az ilyen magatartás nem veszi tudomásul a Testet és nem tudja Istent kielégíteni. Istennek tehát belém kell nyúlnia, hogy rávezessen annak megértésére, hogy az Ő szándékával összeütközésbe kerültem. Isten nem fedd meg egyéni voltomért, de szemrehányást tesz nekem – *egyéniességem érvényesítéséért*. A legnagyobb problémát Istennek nem a külső megosztottságok és elnevezések jelentik, amelyek szétagolják az Ő Eklézsiáját, hanem a mi saját egyénieskedő szívünk.

A Keresztnek itt el kell végeznie munkáját; emlékeztetnie kell, hogy Krisztusban meghaltam a függetlenségem eme régi életének, amit Ádám-tól örököltem és hogy a feltámadásban nemcsak egyéni hívő lettem Krisztusban, hanem az Ő Testének egy tagja. Óriási különbség van e két dolog között. Amikor ezt meglátom, mindjárt felhagyok függetlenségemmel és keresem a közösséget. A Krisztus élete bennem Krisztusnak másokban való élete felé vonz engem. Nem tudok többé egyéni úton haladni. A féltékenység eltűnik; a versengés elvész; megszűnik minden magán-tevékenység. Az én érdekem, az én nagyravágásaim, az én kivételezésem mind-mind eltűnnek. Mindegy, hogy közülünk ki viszi véghez a művet. Csak az a fontos, hogy a Test növekedjék. Azt mondtuk: „Amikor ezt meglátom...” Pontosan erre van szükség: látni a Krisztus Testét, mint egy másik nagy isteni valóságot; átítatódni szellemünkben a mennyei kijelentés által, hogy „mi, akik sokan vagyunk, egy testet alkotunk Krisztusban”. Mi

egy test *vagyunk*. Csak a Szentlélek tudja megértetni velünk ezt teljes jelentésében, de amikor Ő ezt megteszi, az forradalmasítja életünket és munkánkat.

TÖBB, MINT GYÓZTES

Mi a történelmet csak a bukás óta ismerjük. Isten kezdetől fogva látja azt. Isten gondolatában volt valami a bukás *előtt* és az eljövendő korszakokban ez teljesen megvalósul majd. Isten mindent ismert a bűnről és a megváltásról és mégis az Eklézsiára vonatkozó nagy tervében, amint azt az 1. Mózes 2-ben látjuk, mintha gondolatában átlépett volna a megváltás egész története fölött – és látná az Ekléziát az eljövendő örökkévalóságban, mint amelynek egy szolgálata és egy jövendő története van, amely teljességgel kívüláll a bűnön és egészen Istentől való. Ez Krisztus teste a dicsőségben, amelyben semmi sem jut kifejezésre az elbukott emberből, hanem egyedül csak a megdicsőült Ember Fiának az arca. Ez az Eklézia, amely kielégítette Isten szívét, és amely végre eljutott az uralkodásra.

Az Efézus 5-ben a megváltás történetében állunk, és mégis kegyelem által Isten ez örök terve is látszik meg, kifejezve abban az akaratban, hogy „ön maga elé állítson egy dicsőséges Ekléziát”. De megjegyezzük, hogy az Ekléziának, (ami jelenleg be van szennyezve a bukás által) fel kell készítenie az Élet vizéből és az Igéből, amely megtisztítja, hogy Krisztusnak dicsőségben bemutassák. Mert most vannak benne hibák, amelyek segíteni kell és sebek, amelyeknek gyógyulásra van szükségük. És mégis, milyen drága ez az ígélet és milyen kegyelemteljesek ezek a szavak, amelyek leírják: „folt nélkül” – a bűn forradásai, amelynek való története feledésbe ment; „ránc nélkül” – a kornak és az elveszett időnek a nyomai eltöröltettek; mostantól fogva minden helyre van hozva és minden új; „feddhetetlen” – úgyannyira, hogy sem a Sátán, sem a démonok, sem az emberek nem találhatnak semmi alapot a vádolásra.

Jelenleg tehát itt vagyunk. Az idők végük felé haladnak és a Sátán hatalma nagyobb, mint valaha. Mi fejedelemségek és hatalmasságok ellen küzdünk (Róma 8,38 és Ef.6,12),

akik el vannak szánva, hogy Isten bennünk való munkájának ellenálljanak, azt lerombolják, mindenféle módon igyekeznek vádolni Isten választottait. Mi magunk sohasem mérközhetnénk meg velük, de amit mi nem tudunk megtenni egyedül, azt az Eklézsia meg tudja tenni. A bűn, az önbizalom és az egyéniség érvényesítése a Sátán mesterfogásai voltak Istennek az emberre vonatkozó terve lényegére irányítva; és Isten a keresztben hatálytalanította ezeket. Amikor mi abba vetjük a hitünket, amit Ő elvégzett: „Istenbe, Aki megigazít” és „Jézus Krisztusba, Aki meghalt” (Róma 8,33-34), olyan falat állítunk fel, amely ellen a pokol kapui sem tudnak diadalmaskodni. Mi, az Ő Eklézsiája, több mint győztesek vagyunk Azáltal, Aki minket szeretett (Róma 8,37).

12. fejezet

A Kereszt és a lélek élete

Isten teljes mértékben gondoskodott megváltásunkról a Krisztus keresztjében, de nem állt meg ennél csupán. Ebben a Keresztben a bukás minden lehetőségével szemben is biztosította az örökkévaló tervet, amiről Pál azt írja, hogy „el volt rejtve öröktől fogva Istenben, mindenek Teremtőjében. Ezt a tervet adta hírül most azért, hogy Istennek végtelenül sokféle bölcsessége nyilvánvaló legyen az Eklézsia által a mennybéli fejedelemségek és hatalmasságok előtt, az Ő örök elvégzése szerint, amit megvalósított Jézus Krisztusban, a mi Urunkban” (Ef.3,9-11).

Mondottuk, hogy a kereszt művének két következménye van, amelyek közvetlenül kapcsolódnak ennek a tervnek bennünk való megvalósításához. Ezáltal a mű által egyrészt a Krisztus élete kibocsáttatott, hogy szétáradjon és kifejezésre jusson a bennünk lakozó Szellem által, másrészt ez a mű lehetővé tette azt, amit úgy nevezünk, hogy „hordozni a keresztet”, vagyis együttműködésünket az Ő halálának mélyreható és állandó működésben levő cselekményével, hogy az új élet megnyilvánulhasson bennünk, abban a mértékben, ahogy a természeti ember fokozatosan odajut igazi helyére,

a Szentléleknek való engedelmességbe. Világos, hogy ez a két következmény egy és ugyanazon műnek két oldala, pozitív és negatív oldala. Világos az is, hogy most behatóbban érintjük az Istennek élt életben való járás kérdését is. A keresztyén életet tanulmányozva eddig főleg a válsággal foglalkoztunk, amely ennek az életnek csak kezdete. Most a tanítvány járásával foglalkozunk behatóbban különösen szem előtt tartva neveltetését, mint Isten szolgálóját, Róla mondja az Úr Jézus: „aki nem hordozza az ő keresztyét és nem követ engem, nem lehet az én tanítványom” (Luk. 14, 27).

Vizsgáljuk meg, hogy mi a természeti ember és mit jelent „hordozni a keresztyét”. Hogy ezt megértsük, még egyszer visszatérünk Mózes első könyvére és látjuk, hogy mire törekedett Isten kezdetben az emberben és terve hogyan hiúsult meg. Ily módon megragadhatjuk azokat az alapelveket, amelyek elvezetnek minket ezzel a tervvel összhangban való élethez.

A BUKÁS IGAZI TERMÉSZETE

Még ha csak kevéssé nyílt is meg előttünk számunkra Isten tervéről szóló kijelentés, akkor is meg kellene döbennünk attól, milyen fontos ez a szó: „ember”. Azt mondjuk a zsol-táriróval: „micsoda az ember, hogy megemlékezel róla?” (Zsolt. 8, 5). A Biblia világosan megmutatja, hogy Isten mindenekfölött embert kíván, az Ő szíve szerint való embert.

Isten teremtett tehát egy embert. Az 1. Móz. 2, 7-ből megtudjuk, hogy Ádám *élő lélekké* teremtetett, hogy *szellem* volt benne, mely által közösségben lehetett Istennel és külsőleg *teste* volt, hogy az anyagi világgal érintkezésben lehessen. Az Újszövetségnek néhány részlete megerősíti az emberi lénynek ezt a hármas jellegét, pl. ezek a helyek: „hogyan a ti egész valótok, szellemetek, lelketek és testetek feddhetetlenül őrizteség meg a mi Urunk Jézus Krisztus eljövetelére” (1. Thess. 5, 23), „az Isten beszéde... elhat a lélek és a szellem, az ízék és a velők szétválasztásáig” (Zsid. 4, 12). Ádám az ő szelleme által kapcsolatban volt Isten szellemi világával, teste által pedig kapcsolatban volt az anyagi dolgok fizikai világával. Ő önmagában egyesítette Isten teremtő művének ezt a két oldalát, hogy személyiséggé váljék, való létezővé a

világban, aki önmagától cselekszik és *szabad választási képessége van*. Egészében szemlélve tehát öntudatos és önmaga kifejezésére képes lény, „élő lélek”.

Láttuk már előbb, hogy Ádám tökéletesnek teremtetett. Azt akarjuk ezzel mondani, hogy nem volt benne tökéletlenség, mert Istentől teremtetett, – de még nem volt kész és szüksége volt a befejező simításra; Isten még nem fejezett be mindent, amit Ádámban cselekedni akart. Valami több volt a szeme előtt, de ez még függőben maradt. Isten az ember megteremtésével előrehaladt terve beteljesülése felé, egy terv felé, amely túlment magán az emberen. Ennek az embernek, mint eszköznek biztosítania kellett Istennek minden jogát a világmindenségben. De hogyan lehetett az ember ennek a tervnek az eszköze? Csak az Istennel való élő egységből fakadó együttműködés által. Isten nemcsak egy vérből való emberfaját akart magának a földön, hanem egy emberfaját, amelynek minden tagjában az Ő élete lakozik. Az ilyen emberfajának végül győzedelmeskednie kellett volna a Sátán bukásán és mindannak beteljesüléséhez hozzájárulnia, ami kedves volt Isten szívének. Ez volt Isten szeme előtt az ember megteremtésével.

Láttuk azután, hogy az ember semlegesnek teremtetett. Volt szelleme, amely képessé tette, hogy Istennel közösségben legyen, de mint ember, nem volt még, hogy úgy mondjuk, véglegesen eligazítva; megvolt a képessége a választásra és – ha úgy kívánta – tudott az ellenkező oldalra fordulni. Isten célja az ember számára a „fiúság” volt, vagy más szavakkal, hogy emberi lényekben fejezze ki az Ő életét. Ezt az isteni életet a kertben az élet fája képviselte, amelynek gyümölcsét az ember megkaphatta, elfogadhatta és megehetette. Ha Ádám semlegesnek teremtve önként rátér erre az útra, szabadon választva az Istentől való függést, ha elfogadja az élet fájának gyümölcsét, amely magának Istennek az életét képviselte, Isten élete egységben lenne az emberekkel: fiai lennének Istennek. Ha azonban Ádám, ezzel ellentétben, a jó és gonosz tudásának fája felé fordul, ennek következtében szabaddá lett volna abban az értelemben, hogy önmagát kifejllessze a saját hajlamai szerint Istenen kívül. Mivel ez az utóbbi választás maga után vonta a Sátánnal való bűnrészességet, Ádám képtelenné vált a cél elérésére, amire Isten kijelölte őt.

A PROBLÉMA GYÖKERE: AZ EMBERI LÉLEK

Ismerjük az utat, amit Ádám választott. A két fa között állt, engedett a Sátánnak és szakított a tudás fájának gyümölcséből. Ez meghatározta fejlődése irányát. Ettől a pillanattól kezdve szabadon rendelkezett a tudással, „tudott”. De – és itt érkeztünk el a probléma mélyére – a tudás fájának gyümölcse az első embert *lelkében túlfejlődött* lényvé tette. Érzelme hatást kapott, mert a gyümölcs kedves volt a szemnek, érezte a „kívánságot”. A gondolat okoskodási erejével kifejlődött benne, „értelmessé tétetett” és akarata annyira megerősödött, hogy ezután mindig el tudná dönteni a követendő utat. Az egész gyümölcs a lélek kibontakozására és teljes kifejlődésére szolgált – úgyhogy az ember nem volt többé csupán élő lélek, hanem ettől fogva *lelke által él*. Nem csupán arról van szó többé, hogy az embernek egyszerűen lelke van, hanem ettől a naptól kezdve ez a lélek szabad választási független képességével a szellem helyét bitorolja, mint az ember éltető ereje.

Különbséget kell itt tennünk két dolog között, mert a különbség nagyon fontos. Isten nem helyezkedett szembe a ténynyel – hiszen a valóságban ez az Ő szándéka –, hogy nekünk lelkünk legyen, olyan lelkünk, mint amit Ádámnak adott. De a cél, amit Isten most magának kitűzött, az, hogy megfordítson valamit. Ma van valami az emberben, amely nem egyszerűen lelkének létezéséből ered, hanem abból a tényből, hogy lelke által él. Ezt végezte el a Sátán a bukás által. Odataszította az embert, hogy belemenjen egy útba, ahol a lelke kifejlődne, annyira, hogy az maga lenne életének a forrása.

Mégis, vigyáznunk kell. Hogy ezen segítsünk, nem kell megpróbálnunk mindent megsemmisíteni, ami lélekből van. Ezt nem tehetjük meg. Ha ma valóságosan munkálkodik bennünk a Kereszt, ezáltal nem válunk mi elernyedtekké, érzéketlenekké, jellemnélküliekké. Nem, nekünk van még lelkünk, és valahányszor kapunk valamit Istentől, abban a lélek is felhasználást nyer, de mint eszköz, mint képesség, amely Néki valóságosan alá van rendelve. – Fennmarad azonban még egy kérdés: ami a lelket illeti, megmaradunk-e az Ister által megszabott korlátokban, azokon a korlátokon belül, amelyeket Ő kezdetben a Kertben elmondott, vagy pedig kilépünk ezekből a korlátokból?

Amit Isten most cselekszik, az a vincellér nyeső munkája. Most fegyelmezetlen fejlődés van lelkünkben, szabálytalan növekedés, amelyet szabályozni kell és visszatarítani. Istennek meg kell metszenie azt. Szemünket nyitva kell tartanunk Isten bennünk való munkájának erre a két oldalára. Egyrésztől Isten igyekszik minket most arra a helyre elvezetni, ahol az Ő Fiának életében élünk. Másrésztől Ő közvetlenül működik a szívünkben, hogy elpusztítsa azt a másik természet szerinti forrást, amely a tudás fája gyümölcsének eredménye. Minden nap megtanuljuk ezt a két leckét: hogy az Ő Fiának élete növekedjék bennünk s hogy a léleknek ez a másik élete megállíttassék és halálba adassék. Ez a két folyamat szüntelenül folytatódik, mert Isten az Ő Fia életének tökéletes kifejlődését akarja elérni bennünk azért, hogy Önmagát kinyilváníthassa: és ebben a szándékában lelkünket illetőleg elvezet bennünket az Ádám elindulásának pontjára. Pál azt mondja: „Mi, akik élünk, szüntelenül ki vagyunk szolgáltatva a halálnak Jézusért, hogy a Jézus élete is nyilvánvalóvá legyen a mi halandó hústestünkben” (2.Kor.4,11).

Mit jelent ez? Egészen egyszerűen azt, hogy nem kezdek bele semmibe anélkül, hogy rá ne bíznam magamat Istenre. Önmagamban semmiféle képességet nem fogok találni. Egyetlen lépést sem fogok tenni, egyszerűen csak azért, mert megtehetném azt. Még ha örökölnék is ilyen képességet, nem alapítanék rá: önmagamba semmiféle bizalmat nem helyezek. Leszakítva a gyümölcsöt, Ádám egy benne levő cselekvési képességnek a birtokába jutott, de olyan képességnek, amely őt egyenesen a Sátán kezébe szolgáltatta ki, Istentől való függetlensége következtében. – Mi elveszítjük ezt a cselekvési képességet, amikor megismerjük az Urat. Az Úr elveszi azt tőlünk, és felfedezzük, hogy attól kezdve nem tudunk saját kezdeményezésünkre cselekedni. Valaki Másnak az ereje által élünk, mindent Tőle kell kapnunk.

Kedves Barátaim! Azt hiszem, ismerjük valamennyien önmagunkat bizonyos mértékben, de nagyon gyakran nem remegünk bele abba, amik mi magunk *vagyunk!* Elmondhatjuk udvariasan az Úr felé: „ha az Úr nem akarja, én nem tehetem azt”, de a valóságban tudatalatti gondolatunk azt bizonyítja, hogy nagyon is jól tudunk cselekedni önmagunktól, éppen akkor, amikor Isten nem kéri azt tőlünk és nem adja hozzá az erőt. Nagyon gyakran beledobjuk magunkat a cselekvésbe,

a gondokba, vagyis gondolkozásba, a döntésbe, erőnk megnyilvánításába, Tőle függetlenül. Sokan közülünk mai keresztyének olyan lények vagyunk, akiknek a lelkük túlfejlődött. Túl nagyok lettünk önmagunkban: a saját lelkünk uralkodik rajtunk. Amikor ebben az állapotban vagyunk, korlátozódik bennünk Isten Fiának élete és cselekvésében csaknem béklyóba szorul.

A TERMÉSZETES TETTERŐ ISTEN MŰVÉBEN

A tehetség, a lélek tettereje, mindannyunkban benne van. Akik az Úr iskolájában jártak, nem fogadják el ezt az alapelvet, mint az élet alapelvét; visszautasítják, hogy a lelkükben éljenek; nem akarják, hogy az uralkodjék és nem engedik, hogy az legyen erőforrásuk Isten munkájában. De akik nem Istentől tanítottak, azok arra támaszkodnak, felhasználják ezt és azt gondolják, hogy abban van az erő.

Vegyünk elő mindenekelőtt egy kézzelfogható példát. Sokan vannak közülünk, akik a múltban így okoskodtak: Íme itt van egy ember, aki természet szerint kedves és jó, világos értelemmel, biztos ítélőképességgel és kiváló szervezőképességgel rendelkezik. Azt mondjuk a szívünkben: „Ha ez az ember keresztyén volna, milyen meggazdagodást jelentene a Gyülekezet számára! Ha csak az Úrhoz tartoznék, milyen értéket jelentene az Ő ügyének!”

De gondolkozzunk egy pillanatig. Honnan vette ez az ember jó természetét? Honnan származik a vezetésre való kitűnő rátermettsége és ítélőképességének biztossága? Nem jöhetett az újonnszületésből, hiszen még nem született újonnan. Tudjuk, hogy mi mindannyian húsból születtünk; ezért kell újonnan születünk. De az Úr Jézusnak volt valami mondanivalója e tárgyban, a János 3,6-ban: „Ami hústesttől született, hústest az.” Minden, amit nem az újonnszületés által kaptam, hanem természetes születésem által örökölttem, csak az embernek hozhat dicsőséget és soha nem Istennek. Ez a kijelentés keserűnek tűnhetik nekünk, de igaz.

Beszéltünk a lélek természetes tetterejéről. Mi ez a természetes tetterő? Egyszerűen az, amit *én* meg tudok tenni, ami *én* vagyok önmagam által, amit *én* örökölttem természetes adományokból és segélyforrásokból. Egy sincs közöttünk, aki-

nek ne lenne birtokában a léleknek ez az ereje és elsőrendű szükségletünk, hogy felismerjük annak valóságos természetét.

Vegyük például az emberi értelmet. Lehet természet szerint világos látásom és helyes érvelésem. Újonnanszületésem előtt már az enyém volt természet szerint, mint valami, amely szabályosan fejlődött bennem születésem óta. De itt bukkan fel a nehézség. Megtértem, újonnanszülettem, mélyreható mű végződött el szellememben, lényegbeli egység alakult ki bennem szellemünk Atyjával. Most két dolog van bennem; egyesültem Istennel egy olyan kötelékben, amely szellememben jött létre, de ugyanakkor hordok magamban valamit, ami természetes születésemből származik. Mit tegyek ezzel?

A természetes irányzat ez: Azelőtt arra használtam értelmet, hogy érdeklődjem a történelem, a kémia, e világ problémái, dolgai, az irodalom, vagy a költészet iránt. Odaszenteltem világos gondolataimat, hogy kimerítsem mindazt, ami jó ezekben a tudományokban. Most megváltoztak vágyaim, és mostantól ugyanezt az értelmet Isten dolgaiban használok fel. *Megváltoztattam hát érdeklődésem tárgyát, de nem változtattam meg a munkamódszeremet.* Itt van a sarkpont. Érdekeim teljesen megváltoztak – magasztaltassék érte Isten! –, de ugyanazt az erőt használok fel most, hogy tanulmányozzam a „Korintusiakat” és az „Efézusbelieket”, amit az előtt a történelem és a földrajz tanulmányozására fordítottam. De ez az erő nem az új teremtés ereje, és Isten nem fogja ezt helybenhagyni. Sokunk számára ott van a nehézség, hogy megváltoztattuk az utat, amelyre tetterőnket irányoztuk, anélkül, hogy ezeknek az erőknek a forrását megváltoztattuk volna.

Látni fogjuk, hogy egész sereg dolog van, amelyeket a természeti területről átviszünk Isten szolgálatába. Nézzük például az ékesszólások kérdését. Vannak emberek, akik született szónokok: nagyon meggyőzően, meggyőző módon tudnak egy tárgyat előadni. Megtérnek és anélkül, hogy megkérdeznénk, hol állanak a szellemi dolgok tekintetében, odaállítjuk őket az emelvényre, hogy prédikáljanak. Biztatjuk őket, hogy használják fel természetes adományukat az evangélium hirdetésére. Ez még csak a tárgynak egyszerű megváltoztatása volna, de még mindig ugyanaz az erő. Elfelejtjük, hogy amikor azokról a segélyforrásokról van szó, amelyekre szükségünk van, amikor Isten dolgaihoz hozzányúlunk, ez többé már nem

értékkülönbség kérdése, hanem *eredet* kérdés, a forrása, hogy honnan fakadnak a mi erőink.

Nem annyira arról van szó, amit teszünk, hanem inkább arról, hogy milyen segélyforrásokat alkalmazunk. Mi nem gondolunk eléggé erőnk forrására és túlsokat gondolunk a célra, amely felé törekszünk, elfelejtvén, hogy Istennek a végeredmény sohasem igazolja az eszközöket.

Az alábbi elképzelt példa bizonyítja ennek igazságát: „A” úr kiváló szónok, könnyedséggel és meggyőző módon beszél minden tárgyról, de a gyakorlati dolgokhoz nincsen semmiféle természetes adománya. Ezzel szemben „B” úr gyenge szónok, még világosan kifejezni sem tudja magát, forgolódik a tárgy körül, anélkül, hogy valaha is eljutna a megoldáshoz; ennek ellenére leleményes szervező, szakértő minden gyakorlati dologban. Ez a két ember megtér és élő keresztyénné lesz. Tegyük fel, hogy megkérem mind a kettőt: tegyenek bizonyosságot összejövetelen, és ezt mind a kettő elfogadja.

Mi történik? Ugyanazt kértem mindkét embertől, de – véleményetek szerint – a kettő közül melyik fog felkészülni komolyabban arra imádkozással? Bizonyosan „B” úr. Miért? Mert ő nem szónok. Ami az ékesszólást illeti, nincs semmi segélyforrása, amire támaszkodhatna. Ő így imádkozik majd: „Uram, ha Te nem adsz erőt ennek a megtevésére, én nem leszek rá képes.” Kétségtelenül „A” úr is fog imádkozni, de talán nem olyan módon, mint „B” úr, mert neki vannak némely természetes forrásai (segélyforrásai) is, amelyekkel számolhat.

De tegyük fel, nem bizonyoságtételre kérem fel őket, hanem hogy vállalják el az összejövetel gyakorlati teendőinek ellátását. Mi történik ekkor? Helyzetük pontosan az ellenkező lesz. Most „A” úr lesz az, aki hiányérzetével imádkozik majd, mert jól tudja, hogy neki nincs semmiféle szervező képessége. Bizonyosan imádkozik majd „B” úr is, de talán nem ugyanazzal a bensőséggel, mert bármennyire elismeri is, hogy szüksége van az Úrra, nincs annyira tudatában a gyakorlati kérdésekben való alkalmatlanságának, mint „A” úr.

Látjuk már a természetes és szellemi adományok közötti különbséget? Mindaz, amit imádság nélkül és Istentől való teljes függés nélkül meg tudunk tenni, a természetes életnek ebből a forrásából fakad és bizalmatlannak kell lennünk vele szemben. Ezt nagyon világosan meg kell értenünk. Nem akar-

juk azt mondani, hogy csak azok hivatottak a különleges munkára, akik híjával vannak az annak elvégzéséhez szükséges természetes képességnek. A hangsúly ezen van: akár vannak természetes adományaink, akár nincsenek, fel kell ismerünk rajta a kereszt nyomát, ami mindannak halálát jelenti, ami a természetből való és teljes függésünket a feltámadás Istenétől. Mi túl könnyen megirigyeljük a szomszédunkat, akinek figyelemreméltó természetes adományai vannak, és nem fogjuk fel, hogy ha mi magunk birtokában lennénk ezeknek az adományoknak, a keresztnek e műve nélkül azok könnyen akadályai lehetnének, hogy Isten kinyilváníthassa bennünk, amit akar.

Röviddel megtérésem után falvakban jártam prédikálni az evangéliumot. Jó nevelést kaptam és jól ismertem az Írásokat, úgy számoltam hát magammal, mint aki teljesen alkalmas falusi emberek tanítására, akik között sok írástudatlan asszony volt. De néhány látogatás után felfedeztem, hogy tudatlanságuk ellenére ezek az asszonyok belső ismeretségben voltak az Úrral. Én ismertem a Könyvet, amit ők nehezen olvastak; de ők ismerték Azt, Akiról a könyv beszél. Én gazdag voltam hústestben; ők szellemben voltak gazdagok. Hány keresztyén akar ma tanítani másokat, amint akkor én tettem, nagyrészt testi felszerelésük erejében!

Egy napon találkoztam egy fiatal testvérrel, aki fiatal volt években, de benső ismeretségben volt az Úrral. Az Úr sok megpróbáltatáson át vezette őt el az Ő megismerésére. Együtt-létünk alatt megkérdeztem tőle: „Testvér, mire tanított meg téged valóban az Úr az utóbbi napokban?” Azt felelte nekem: „Egyetlen dologra, hogy rajta kívül semmit sem tehettek.” – „Azt akarod valóban mondani, hogy te semmit sem tudsz tenni?” – kérdeztem. – „Ó, nem – válaszolt ő –, én sok dolgot meg tudok tenni és pontosan ez az én problémám. Tudod, nekem mindig nagy önbizalmam volt. Jól tudom, hogy egy sereg dolgot meg tudok tenni.” Megállítottam. „Hogy érted hát akkor azt, hogy Rajta kívül semmit sem tehetsz?” Azt felelte nekem: „Az Úr megmutatta, hogy én megtehetek bármit, de Ő azt mondta: »Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.« Ebből tehát az következik, hogy minden, amit én megtettem és minden, amit megtehetek Nélküle, az semmi!”

El kell jutnunk ehhez az értékeléshez. Nem akarom azt mondani, hogy nem tudnánk megtenni sok dolgot, mert meg

tudjuk tenni azokat. Tudunk összejöveleteket szervezni és templomot építeni; elmehetünk a föld végéig, missziókat is alapíthatunk és azt a látszatot kelthetjük, hogy gyümölcsöt termünk; de emlékezzünk az Úr szavára: „Minden palánta, amelyet nem az én mennyei Atyám plántál, kitépetik” (Máté 15,13). Isten az egyetlen törvényes alkotó ebben a világmindenségben. „Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet” (1.Móz.1,1). Mindennek, amit ti tervbe vesztek és talpraállítotok, eredete a hústestben van és az nem éri el soha a szellem területét, minden komoly erőfeszítés ellenére sem, amellyel segítségül hívjátok Isten áldását. Ez éveken át húzódhatik, és azt hiszed, hogy egy helyreigazítás, vagy egy javítás magasabb síkra emeli ügyedet; de ez nem történhet meg.

Valamely dolognak az eredete meghatározza annak rendeltetését és ami hústestből származik, az soha nem válhatik szellemivé, semmiféle tökéletesítéssel. Ami testtől született, test az és soha nem lesz más. Minden, amit mi véghez tudunk vinni önmagunktól: „semmi” Isten szemében és el kell fogadnunk Isten értékelését és elismerni, hogy az „semmi”. A hústest nem használ semmit (Ján.6,63). Csak ami felülről jön, az marad meg.

Mi nem tudjuk meglátni ezt az igazságot csupán azzal, hogy halljuk. Istennek meg kell tanítania bennünket arra, hogy az mit jelent; rátéve az ujját egy dologra, amit Ő lát, azt mondja nekünk: „Ez a természetből való; ennek forrása a régi teremtésben van; ez nem állhat fenn.” Addig a pillanatig, amíg Isten ilyen módon közbe nem lép, elvben egyet értünk, de nem tudjuk látni valóságosan. Helybenhagyhatjuk ezt az igazságot, sőt örvendezhetünk benne, de soha nem fogunk megborzadni önmagunktól.

Eljön azonban a nap, mikor Isten megnyitja szemünket. Szembenállva egy bizonyos helyzettel, azt kell majd mondanunk, mint egy kijelentés által: „Ez beszennyezett, ez tisztátalan! Uram, már látom!” Áldott ez a szó: „Tisztaság”. Mindig összetársítom a szellemmel. A tisztaság olyasvalamit jelent, ami teljesen a Szellemből való. A tisztátalanság keveréket jelent. Amikor Isten megnyitja szemünket és megláttatja velünk, hogy a természetes élet olyasvalami önmagában, amit Ő soha nem tud használni munkájában, akkor rájövünk, hogy többé nem örvendezünk ennek a tannak. Inkább borzadunk önmagunktól a bennünk levő tisztátalanság miatt, de akkor

amikor ide eljutunk, Isten megkezdi az Ő szabadító munkáját. Egy pillanat alatt meglátjuk majd, hogyan gondoskodott Isten erről a szabadításról, de meg kell állnunk egy kissé a ki-jelentésnek ennél a kérdésénél.

ISTEN VILÁGOSSÁGA ÉS A MEGISMERÉS

Nyilvánvaló, hogy ha valaki nem határozta el, hogy teljes szívéből szolgálja az Urat, nem érzi a világosság szükségességét. Csak ha Isten megragadja őt, és igyekszik Istennel előrehaladni, csak akkor érzi majd, milyen nagy szüksége van a világosságra.

Alapvető szükségünk van a világosságra, hogy megismerjük Isten gondolatát: hogy megtudjuk, mi van Szellemből és mi van lélekből; hogy felismerjük, ami isteni és ami csupán az emberből való; hogy megkülönböztessük, ami valóban mennyei és ami földi; hogy megértsük a szellemi és testi dolgok közötti különbséget; hogy tudjuk: valóban Isten vezet-e bennünket, vagy pedig érzelmeink, benyomásaink és képzeletünk által indítatva járunk. Mikor eljutunk arra a pontra, amikor minden dologban követni akarjuk Istent, felfedezzük, hogy a világosság a legszükségesebb dolog a keresztyén életben. Fiatalabb férfi- és nőtestvérekkel való beszélgetéseimkor mindig újra előjön egy kérdés: hogyan tudhatom, hogy szellemenben járok-e? Hogyan tudom megkülönböztetni, hogy indítatásom a Szentlélektől jön-e, vagy pedig önmagamtól. Úgy látszik, ez a probléma valamennyiünket foglalkoztat, de némelyek messzebbre mentek. Megpróbálnak magukban kutatni, vizsgálódni, magukban a dolgokat szétválasztani, kielemezni, és miközben ezt teszik, még mélyebb rabszolgaságba sodródnak. Ez a magatartás valóban veszélyes a keresztyén életre, mert önmagunk kielemezésének ezen a sívár útján soha nem jutunk el önmagunk belső megismerésére. Isten Igéje sehol nem mondja nekünk, hogy saját belső állapotunkat vizsgál-gassuk.

Látszólag erre két kivétel van. Egyiket az 1.Kor.11,28.31 versekben, a másikat a 2.Kor.13,5-ben találjuk. De az első arra int, hogy vizsgáljuk meg magunkat, vajon felismerjük-e az Úr testét, vagy nem és ez az Úr asztalával van kapcsolatban nem pedig önmagam megismerésével. A másik helyen Pál

szigorú parancsot ad önmagunk megvizsgálására, hogy hitben vagyunk-e, igen, vagy nem? Itt arról van szó, vajon tudjuk-e, hogy ténylegesen keresztyének vagyunk. Ez semmi vonatkozásban nincs szellemben való naponkénti járásunkkal, sem pedig önmagunk megismerésével.

Ez csak bizonytalanságba, belső egyensúlyunk elvesztésébe sodorna bennünket. Az igaz, hogy meg kell ismernünk önmagunkat, tudnunk kell, mi megy végbe bennünk. Nincs jogunk arra, hogy a restség párnáján pihenjünk, hogy hamis úton járjunk, egyáltalán tudomást nem véve róla, vagy pedig, hogy vasakarat birtokában azt gondoljuk, hogy Isten akaratában vagyunk. De önmagunknak erre a megismerésére nem úgy jutunk el, hogy önmagunk felé fordulunk, kielemezve érzéseinket, indítékainkat és mindent, ami bennünk történik, hogy azok alapján próbáljuk megérteni, vajon hústestben járunk-e, vagy szellemben?

A Zsoltárokból több olyan részlettel találkozunk, amelyek megvilágítják ezt a kérdést. Az első a 36. zsoltár 10. versében található. „A te világosságod által látjuk a világosságot.” Azt hiszem, ez egyike a legszebb ószövetségi verseknek. Két világosság van itt. A „Te világosságod”, és amidőn belépünk ebbe a világosságba, „látjuk a világosságot”.

Különbség van a két világosság között. Azt mondhatnánk, hogy az első tárgyi, a másik személyi. Az első világosság az, amely Istenhez tartozik és amely kiöntetett reánk, a második az az ismeret, amely ezáltal a világosság által adatott nekünk. „A Te világosságod által látjuk a világosságot”, megismerünk valamit, tisztában leszünk vele, *látni fogjuk*. Nem úgy jutunk el erre a világosságra, hogy magunkba fordulunk, sem pedig úgy, hogy kényszerítjük magunkat befelé néző vizsgálatra. Nem, hanem ha a világosság hozzánk Istentől jön, akkor látunk.

Ez igen egyszerűnek tűnik nekem. Ha bizonyosak akarunk lenni arról, hogy tiszta-e az arcunk, mit teszünk? Gondosan megtapogatjuk kezünkkel? Bizonyára nem! Előveszünk majd egy tükröt és a világosság felé közeledünk. Ennél a világosságnál minden világossá válik. Soha nem fogunk meglátni semmit sem úgy, hogy megérintjük, sem úgy, hogy kielemezzük. A látás csak Isten világosságán keresztül jut el hozzánk, amely belénkhatol. És amikor belénkhatolt, nem szükséges megkérdezni többé, hogy valami jó-e vagy rossz. Tudjuk!

Emlékezzünk arra is, amit a 139. Zsoltár szerzője mond a 23. versben: „Vizsgálj meg engem, ó Isten!” Ugye, tisztában vagyunk azzal, mit jelent ez a kérdés: vizsgálj meg engem! Bizonyosan nem azt jelenti, hogy én vizsgálom meg magamat. „Vizsgálj meg engem” azt jelenti: Te vizsgálj meg engem! A világo sság ezen a módon jut el hozzánk. Istennek belénk kell hatolnia, hogy megvizsgáljon, nem én vagyok az, akinek ezt meg kell tennie. De természetesen ezzel nem akarjuk azt mondani, hogy vakon kell előre haladnom, nem törődve való ságos állapotommal. Bizonyára nem. Amit hangsúlyozni kívánunk, az ez: A lelkiismeretemnek minden vizsgálgatása, annak ellenére, hogy az feltár előttem dolgokat, amiket rendbe kell hoznom, soha nem hatol a felszín alá. Önmagamnak igazi megismerése soha nem származik saját erőlködésemből, hanem egyedül csak abból, hogy Istenre bízom megvizsgálá som gondját.

De talán azt kérdezi valaki, mit jelent ez a gyakorlatban: belépni a világo sságba. Hogyan lehet ezt megvalósítani? Hogyan láthatjuk a világo sságot az Ó világo ssága által? Itt is a zsoltáriró jön segítségünkre: „A Te beszéded megvilágosít, értelmet ad az egyszerűeknek” (Zsolt.119,130). A szelle mi dolgokban valamennyien egyszerűek vagyunk. Istentől füg günk, aki az értelmet adja nekünk és arra szükségünk van, különösen, ami valódi természetünket illeti. Es éppen ebben hat Isten beszéde. Az Újszövetségben legjobban megvilágítva ezt a Zsidókhöz írt levélben találhatjuk: „Az Isten beszéde élő és ható, áthatóbb bármely kétélű kardnál; elhat a lélek és a szellem, az ízek és a velők megoszlásáig, megítéli a szív szándékait és gondolatait. Egyetlen teremtmény sincs elrejtve előtte, mert mindenek mezítelenek és leplezetlenek Annak szemében, Akinek számadással tartozunk (Zsid.4,12-13). Igen, Isten Igéje a valóság Írása, amely áthat minket és fe leletet ad kérdéseinkre. Ez különbözteti meg indítóokainkat és hogy mi az igazi forrás: a lélek-e, vagy a szellem?

Azt hiszem, a probléma elméleti oldaláról áttérhetünk a gyakorlati oldalára. Bizonyos vagyok benne, hogy a legtöbbben arra vágyunk, becsületesen éljünk Isten előtt. Előreha ladtunk és nem tudunk többé felismerni *semmit*, hogy va lami nagyon rossz lenne bennünk. És egyszerre csak amilyen mértékben előrehaladtunk, gyakorlatilag megtapasztaljuk eze ket a szavakat: „A Te beszéded megnyilatkozása világo ssított

meg bennünket." Isten valamelyik szolgáját használja fel arra, hogy szembeállítson bennünket az Ő élő Igéjével és ez az Ige a szívünkbe hatol. Vagy pedig, amíg mi Isten előtt voltunk, várakozva Réá, eszünkbe jutott egy Ige, vagy amit e pillanatban olvastunk a Szentírásban, az lépett erővel belénk: Akkor meglátunk valamit, amit azelőtt soha nem vettünk észre. Meg vagyunk győzve. Pontosán tudjuk, hogy mi a rossz és szemünket az Úrhoz emeljük, hogy megvalljuk Neki: „Látom Uram! Itt tisztátalanság van, itt keveredés van. Mennyire vak voltam! És annyi éven át éltem ebben a tévelygésben, anélkül, hogy számot adtam volna magamnak róla.” A világosság belénk hatol és látjuk a világosságot. Isten világossága világosságot ad nekünk önmagunkra nézve, és ez az alapvető elv önmagunkra nézve; minden önmegismerés ilyen módon jut el hozzánk.

Lehet, hogy ezt a kijelentést nem mindig az Íráson keresztül kapjuk. Kapcsolatba kerülhettünk olyan szentekkel, akik valóban ismerték az Urat, és velük imádkozva, vagy beszélgetve, Isten világosságában, amely belőlük sugárzott, megláttunk valamit, amit azelőtt soha nem képzeltünk volna el. Ismertem egy nőtestvért, aki most már az Úrnál van, de az emlék, amit megőriztem róla, „világosságban járó” keresztény képe. Amint beléptem szobájába, azonnal tudatában voltam Isten jelenlétének. Abban az időben nagyon fiatal voltam, mindössze két év múlt el megtérésem óta. Egész sereg testvérem volt, egy sereg gondolatom, szándékom, amiket alárendelni kívántam az Úrnak; száz meg száz olyan dolog, amely csodálatosnak látszott előttem, ha meg lehet azokat valószínűsíteni. Hozzá mentem mindezekkel a dolgokkal, hogy megpróbáljam meggyőzni őt, megmagyarázva, hogy ezt vagy azt kellene tenni.

Mielőtt a számot kinyithattam volna, ő mondott néhány egyszerű szót, nagyon természetes módon. A világosság felragyogott! Egyszerűen elszégyelltem magamat. Minden „cselekedni” akarásom és tervezgetésem annyira belőlem valóvá, olyan egészen emberivé vált! Valami történt akkor bennem. Arra a helyre jutottam, ahol elmondhattam: „Uram, az én gondolkodásom csak a teremtmény tevékenységéhez fűződik, de itt van valaki, aki egyáltalán nem törődik ezzel. Taníts meg engem ezen az úton járni.” Ennek a testvérnek a lényét csak egy indítóok mozgatta s egyetlen vágya volt: Isten. Bib-

liájának első oldalára ezek a szavak voltak ráírva: „Uram, magamnak semmit sem akarok.” Igen, ő egyedül Istenért élt; és amikor ez így van, mindig úgy találod majd, hogy egy ilyen személy megfürdött a világosságban és ez a világosság megvilágosít másokat is. Ez az igazi bizonyosság.

A világosság egyetlen törvénynek engedelmessé válik: mindenüvé bevilágít, ahová beengedik. Ez az egyetlen feltétele. Mi elzárkózhatunk előle; ettől az egy dologtól fél. De ha megnyílunk és odaadjuk magunkat Istennek, ő ki fogja nyilatkoztatni magát. A nehézségek abból származnak, hogy szívünkben fenntartott zugokat őrzünk, lezárt és elrejtett, elrejtett rejtékhelyeket, ahol azt hisszük kevélyen, hogy *nekünk igazunk* van. Bukásunk nemcsak abban áll, hogy nincs igazunk, hanem abban a tényben is: *nem tudjuk, hogy nincs igazunk.*

A tévedés lehet természetes erő kérdése. Mi megláthatjuk ezt a természetes erőt másoknál, anélkül, hogy magunkban meglátnánk. Ő, milyen őszintéknek és alázatosoknak kell lennünk Isten előtt és megnyílnunk Előtte! Akik megnyíltak, azok láthatnak. Isten világosság és nem élhetünk az Ő világosságában úgy, hogy értelmetlenek maradunk. Hadd mondjuk mégegyszer a zsoltáráról: „Küldd el a Te világosságodat és a Te valóságodat, hogy azok vezessenek engem” (Zsolt.43,3).

Hálát adunk Istennek, hogy a keresztyének ma inkább, mint valaha, tudatában vannak a bűnnek. A keresztyének szemei sok helyen felnyíltak arra a tényre, hogy a bűnökön, minden egyes bűnön való győzelem fontos a keresztyén életben; és ennek az az eredménye, hogy sokan járnak szorosabban az Úrral, keresvén a szabadulást és győzelmet a kísértésekben. Magasztaljuk a mi Urunkat minden mozzanatért, amely bennünket közelebb visz Hozzá, minden mozzanatért, amely visszavisz az Isten előtt való valóságos szentségbe. És mégis ez nem elegendő. Van valami, amit értenünk kell, és ez maga az ember élete, nemcsak a bűnei. Az ember személyiségének kérdése, lelkierője van a kérdés középpontjában. Ha mindent csak a bűnök kérdéséhez viszünk vissza, még csak a felszínen maradunk. Amíg a szentséget csak a bűn szemszögéből szemléljük, az valami külsőleges, felszínes dolog marad. Addig az ember még nem talált rá a probléma gyökerére.

Ádám nem gyilkosság elkövetésével hozta be a bűnt a vi-

lágba. Ez később történt. Ádám úgy hozta be a bűnt, hogy azt az utat választotta, amelyen lelke kifejlődhetett abból a célból, hogy egyedül járhasson, Istentől függetlenül. Ezért, mikor Isten biztosít magának egy emberfaját, amely az Ő dicsőségére lesz és amely eszköze lesz, hogy tervét véghezvigye a világmindenségben, ez emberek mindegyikének élete – igen, még lélegzetük is – Tőle fog függeni. Számukra Ő lesz az „élet fája”.

Mindinkább érzem annak szükségét önmagamra nézve és mindannyiunk számára, akik Isten gyermekei vagyunk, hogy valóságos kijelentést keressünk önmagunkról. Ismétlem: nem azt értem ez alatt, hogy folytonosan vizsgáljuk önmagunkat azt kérdezgetve: „Nézzük csak, ez lélekből van-e, vagy szellemből?” Ez semmire se vinne minket, ez csak sötétség. Nem, az Írások megmutatják nekünk, hogyan jutottak el a szentek önmaguk megismerésére. Mindig Istentől jött világosság által és ez a világosság Isten maga. Ézsaiás, Ezékiel, Dániel, Péter, Pál, János valamennyien eljutottak önmaguk megismerésére, mert az Úr maga nyilatkoztatta ki magát nekik fényességgel és ez a világosság hozta el számukra a kijelentést és a meggyőződést.

„Akkor azt mondtam: Jaj nekem, elvesztem, mivel tisztátalan ajkú vagyok és tisztátalan ajkú nép között lakom, hisz a királyt, a seregek Urát látták szemeim!” (Ézs.6,5).

„Mint amilyen a szívárvány, mely a felhőben szokott lenni esős időkben, olyan volt a fényesség körös-körül. Ilyen volt az Úr dicsőségének formája és láttam és arcomra estem, és halottam egy szólónak szavát” (Ezék.1,28).

„Egyedül maradtam és ennek a nagy látomásnak látására semmi erő nem maradt bennem. Orcám színe elváltozott, megsápadt és minden erőm elvesztettem” (Dán.10,8).

„Az Úr hátrafordulván, Péterre tekintett és megemlékezett Péter az Úr szavairól, amit mondott neki: mielőtt a kakas megszólal, háromszor megtagadsz engem. És kimenvén Péter, keservesen sírt” (Luk.22,61-62).

„Amint ment és közeledett Damaszkuszhoz, hirtelen mennyből jövő fény ragyogott fel körülötte. Földre esvén, hangot hallott, amely azt mondta neki Saul, Saul, miért üldözöl engem? Ő azt felelte: Kicsoda vagy, Uram? Az Úr pedig mondta: Jézus vagyok, akit te üldözöl...” (Csel.9,3-5).

„Mikor megláttam Őt, leestem az Ő lábaihoz, mint egy

holt, de Ő reám helyezte jobbkezét, és azt mondotta: Ne félj!” (Jel.1,17).

Mi soha nem fogjuk megismerni, hogy a bűn milyen gyűlöletes dolog és milyen utálatosak vagyunk önmagunkban, amíg Istennek ez a ragyogó világossága nem árad reánk. Nem valami élményről beszélek, hanem magának Istennek egy belső kijelentéséről az Ő Igéje által. Az elvégzi számunkra, amit a tan egyedül soha nem tudna elvégezni.

Krisztus a mi világosságunk. Ő az élő Ige és amikor olvassuk az Írásokat, a Benne levő élet meghozza nekünk a kijelentést. „Az élet volt az emberek világossága” (Ján.1,4). Egy ilyen megvilágosodás nem jöhet számunkra hirtelenül, hanem fokozatosan, de mind világosabb és áthatóbb lesz, amíg végül Isten világosságában látjuk magunkat és minden önmagunkba vetett bizalmunk eltűnik. Mert a világosság a legtisztább dolog a világon. Megtisztít, sterilizál. Elpusztítja, aminek nem kell léteznie. Kisugárzásában az „ízék és velők megoszlása” valóságos tényé válik számunkra és nem csupán csak tanítássá. Megismerjük a félelmet és remegést olyan mértékben, hogy megértjük az emberi természet romlottságát, „én”-ünk utálatos voltát és azt a veszélyt, amelyet a mi saját életünk és lelkünk féknélküli energiája jelent Isten munkája számára. Mostantól fogva látjuk majd, ahogyan azelőtt soha nem láttuk, milyen szigorúan kell bánnia Istennek a bennünk levő dolgokkal, hogy felhasználhasson minket és tudjuk, hogy Nélküle haszontalan szolgálunk.

De itt a keresztség legszélesebb jelentésében segítségünkre jön és igyekeznünk megérteni az Ő művének azt az oldalát, amely érinti és megoldja emberi lelkünk problémáját. Mert csak a keresztség teljes megértése vezethet el bennünket a függőségnek arra a helyére, amit az Úr Jézus önként fogadott el, amikor így szólt: „Én semmit sem cselekedhetem önmagamtól; amint hallok, úgy ítélek és az én ítéletem igazságos; mert nem a magam akaratát keresem, hanem annak akaratát, aki elküldött engem” (Ján.5,30).

Az előrehaladás útja: hordozni a keresztet

Az előbbi fejezetekben több ízben említettük az Urért végzett szolgálat kérdését. Miután most majd az Isten által adott megoldást vizsgáljuk arra a problémára, amit az ember számára a lélek élete jelent, jó lesz, ha ezt a problémát úgy közelítjük meg, hogy mindenekelőtt szemügyre vesszük azokat az alapelveket, amelyek irányítják az ilyen szolgálatot. Isten jól meghatározott alapelveket fektetett le; azok irányítják Erte végzett munkánkat és azoktól senki nem térhet el, ha Őt szolgálni akarja. Megtartatásunk alapja, tudjuk jól, az Úr halálának és feltámadásának ténye, az az alap, amelyen Isten elfogadott bennünket, ugyanúgy a halálnak és feltámadásnak *elve* képezi alapját életünknek és Istenért végzett szolgálatunknak.

MINDEN IGAZI SZOLGÁLAT ALAPJA

Senki sem lehet igazi szolgája az Úrnak anélkül, hogy meg ne ismerné a halálnak és a feltámadásnak az alapelvét. Az Úr maga is ezen az alapon szolgált. Máté evangéliumának 3. fejezetében azt találjuk, hogy nyilvános szolgálatának megkezdése előtt a mi Urunk alávetette magát a bemejtésnek. Átment a bemejtés vizén, de nem azért, mert valami bűn volt Benne, mintha valamitől meg kellett volna tisztulnia. Nem, hiszen ismerjük a bemejtés jelentését: a halálnak és a feltámadásnak jelképe az. Az Úr szolgálata nem kezdődött el előbb, mielőtt erre az alapra ráállt volna. Miután bemejtetett és önként elfogadta a halálnak és feltámadásnak ezt az alapját, a Szentlélek leszállt Reá és akkor szolgált.

Mire tanít ez bennünket? A mi Urunk bűn nélküli ember volt. Rajta kívül senki más nem tapodta ezt a földet, anélkül, hogy a bűnt ne ismerte volna. És mégis, mivel Ember volt, az Atyától különböző személyiséggel bírt. Mert amikor Urunk személyét érintjük, szent tartózkodással kell tennünk azt; de emlékezzünk az Ő szavaira: „Én nem a magam aka-

ratát keresem, hanem Annak akarátát, Aki elküldött engem” (Ján.5,30). Mit jelent ez? Bizonyára nem jelenti azt, hogy az Úrnak nem volt saját akarata. Neki volt akarata, mint saját szavai is mutatják. Mint Ember Fiának volt akarata, de Ő nem engedelmeskedett annak. Ő azért jött, hogy az Atya akarátát cselekedje. Ez itt a földolog. Ami Őt az Atyától különbözővé tette, az az emberi lélek, amit elfogadott, amidőn „emberekhez hasonlónak lett” (Fil.2,7). Tökéletes embermivoltában a mi Urunknak lelke volt és természetesen teste is, mint nekem és neked van lelkünk és testünk és lehetősége volt cselekedni a *lelke által*, vagyis önmagától.

Emlékezzünk rá, hogy mindjárt az Úr bementkezése után, és mielőtt szolgálatát megkezdte volna, megjelent a Sátán, hogy megkísértse Őt. Azt ajánlotta Neki, elégítse ki legfontosabb szükségleteit, változtassa a köveket kenyérré; hogy ismertesse meg azonnal szolgálatát, megjelenvén csodálatosan a templom párkányán; hogy vegye át haladéktalanul a világ fölötti uralmát, amely Neki rendeltetett. Mi hajlandók vagyunk csodálkozni azon, hogy miért ilyen furcsa dolgok megcselekvésére igyekezett rávenni Őt a Sátán; úgy tűnik, hogy durvább bűnökbe is beletaszíthatna volna. De nem tette. Annál ő sokkal ravaszabb volt. Csak annyit mondott: „*Ha Isten Fia vagy*, parancsold meg, ezek a kövek kenyérré válnak!” Mit jelentett ez? Ezekben a szavakban benne rejlett az is: „*Ha Isten Fia vagy*, tenned kell valamit annak megbizonyítására. Kihívással állsz szemben. Bizonyára többen felvetik majd a kérdést: Igaz-e vagy nem, hogy az vagy, aminek állítod magad. Miért ne alapoznád meg azt határozottan bizonyítékok által jelentvén ki magadat?” Sátánnak finoman ravasz célja odavezetni az Urat, hogy önmagától cselekedjék, vagyis a lelke által, de az Úr Jézus magatartásával teljességgel elutasított minden ilyen természetű cselekvést. Ádám-ban az ember önmagától cselekedett, Istentől függetlenül; és éppen ez volt a Kertnek egész tragédiája. Most, hasonló körülmények között, az Emberfia más alapra helyezkedik. Később így határozza meg magatartását, mint életének alapelvét: „*A Fiú semmit sem cselekedhet önmagától*” (Ján.5,19). A „*t ő l*” rag különösen kifejező a görögben: „*önmagából jövő*”. Lelke életének ez a teljes megtagadása kellett, hogy irányítsa minden szolgálatát.

Bizonyossággal elmondhatjuk, minden munka, amit az Úr kereszthalála előtt a földön végzett, a halálnak és feltámadásnak ezen az alapelvén történt, akkor is, amikor a Golgota történelmi eseménye még csak eljövendő volt. Mindent, amit csak tett, ezen az alapon tette. De ha ez így van, ha az Emberfiának azért, hogy művét elvégezze, át kellett mennie a halálon és feltámadáson, jelképesen és elvileg nem kell-e nekünk is átmennünk azon? Bizonyosan Istennek egy szolgálója sem tudná szolgálni Őt anélkül, hogy önmaga ne ismerné meg életében ennek az elvnek a működését. Ez nyilvánvalóan után felül áll.

Az Úr megmutatta ezt világosan tanítványainak, mielőtt elhagyta volna őket. Ő meghalt, feltámadott és azt mondta nekik, hogy várják meg Jeruzsálemben, amíg erő száll le rájuk. Mi a Szentléleknek ez az ereje, ez a „felülről jövő erő”, amelyről Ő beszél? Nem más, mint az Ő halálának, feltámadásának és felemeltetésének ereje. Más képet használva, a Szentlélek az az edény, amelyben az Úr halálának, feltámadásának és felemeltetésének minden értéke bele van helyezve, azért, hogy nekünk adathassanak. Ő „tartalmazza” ezeket az értékeket és részelteti azokból az embereket. Ezért nem adathatott a Szentlélek nekünk, mielőtt az Úr megdicsőült. Akkor tudott csak leszállni férfiakra és asszonyokra, hogy azok az Ő tanúbizonyosságai legyenek. Mert Krisztus halálának és feltámadásának értékei nélkül nem lehetséges ilyen tanúbizonyosság.

Ha nézzük az Ószövetséget, ott ugyanazt az elvet találjuk. Emlékeztetni szeretnélek benneteket egy jólismert részletre a 4.Móz.17. fejezetében. Áron szolgálatát kétségbevonták. Kérdéssé vált a nép között: Vajon Áron valóban Istentől választatott-e? Bizonyos bizalmatlanság uralkodott és valóban azt mondták: „Nem tudjuk, hogy ezt az embert valóban Isten jelölte-e ki; nem tudjuk!” Isten akkor meg akarta bizonyítani, hogy ki az Ő szolgálója és ki nem az. Hogyan teszi ezt? Tizenkét élettelen vesszőt, amelyek mindegyike egy-egy nevet viselt, elhelyeztek az Úr elé a szentélybe, a frigidárával szemben és azok ott maradtak egy éjszakán át. És reggel az Úr megmutatta választott szolgáját a vessző által, amely rügyet hajtott, kivirágzott és gyümölcsöt hozott.

Valamennyien ismerjük ennek a tapasztalatnak a jelentését. A rügyekkel borított vessző a feltámadásról beszél. A

halál és a feltámadás azok, amelyek fémjelzik az Isten által elismert szolgálatot. Enélkül szolgálatunknak semmi értéke nincs. Az Áron kivirágzott vesszeje bizonyítja, hogy valaki igazi alapon áll és Isten szolgáinak csak azokat ismeri el, akik átmennek a halálon, és a feltámadás talaján állanak.

Láttuk, hogy az Úr halála különböző módokon hat és annak több oldala van. Tudjuk, hogyan működött bűneink megbocsátását illetően. Valamennyien tudjuk, hogy bűneink bocsánata a kiontott Véren alapul, és hogy vérontás nélkül nincs bűnbocsánat. Utána tovább mentünk és a Római levél 6. fejezetében láttuk, hogyan működik a halál, hogy megszabadítson a bűn hatalmától. Megtanultuk, hogy őemberünk megszüntetett, hogy többé ne legyünk rabszolgái a bűnnek és hálat adtunk az Úrnak, hogy az Ő halála ott is működött, szabadulásunkra. Felmerült még azután az „én” akaratanak problémája és nyilvánvalóvá vált számunkra az odaszentelődés szükségessége; akkor felfedezzük, a halál bennünk munkálkodik oly módon, hogy készek legyünk feladni saját akaratainkat és engedelmeskedni az Úrnak. Valóban ez képezi szolgálatunknak kiinduló pontját, de nem érinti még a győzkerét. Fennmaradhat még bennünk annak az ismeretnek a hiánya, hogy mit kell értenünk lélek alatt.

Egy másik mozzanat tárul most eléink a Róma 7-ben, ahol az élet szentségének kérdéséről van szó, a személyes és élő szentségről. Itt Istennek egy igazi emberét találjuk, aki igazságossága által igyekezzén Istennek tetszeni, a törvény alá helyezi magát és a törvény feltárja előtte, hogy ő kicsoda. Megpróbál Istennek tetszeni saját testi ereje által és a Keresztnak kell elvezetnie őt addig a pontig, ahol felkiált: „Nem tudom megtenni, nem tudom kielégíteni Istent saját erőmből, csak a Szentlélekre bízhatom rá magam, hogy Ő valósítsa meg azt bennem.” Azt hiszem, néhányan közülünk mély vízekben mentünk át, hogy megtanuljuk ezt az igazságot és felfedezzük az Úr halálának értékét, amely ezen a területen is működött.

De jegyezzük meg: nagy különbség van a „hústest” között, amiről a Róma 7. az élet szentségével kapcsolatban beszél és a lélek élete természetes erőinek működése között az Úr szolgálatában. Még akkor is, ha mindent ismernénk is. Amiről most beszéltünk és tapasztalatban megismernénk azokat, mégis fennmarad egy másik terület, amelyben az Úr ha-

lálának működni kell, hogy hasznosak lehessünk neki és szolgáljuk Őt. Még akkor is, ha mindezen tapasztalatoknak birtokában lennénk, nem számíthat ránk, míg azt a másik művét nem végezte el bennünk. Isten hány szolgáját állította munkába kínai mondás szerint egy négyméteres fal felépítésére, egyedül csak azért, hogy azután öt méter mélyen levő aljáig lerombolja azt. Isten felhasználta minket valamilyen értelemben, de ugyanakkor leromboljuk saját munkánkat és némelykor a másokét is, mert van valami bennünk, amit még nem érintett meg a Kereszt. Meg kell látnunk, hogy az Úr hogyan oldotta meg a lélek problémáját, hogy azután jobban megértsük, hogyan nyúl hozzá Érte végzett szolgálatunk kérdéséhez.

A KERESZT SZEMÉLYI MUNKÁJA

Vegyük elő most az Evangéliumnak alábbi négy részletét:

„Ne gondoljátok, hogy azért jöttem, hogy békességet hozzak a földre; nem azért jöttem, hogy békességet hozzak, hanem, hogy fegyvert. Azért jöttem, hogy meghasonlást támaszszak a fiú és az atya között, a leány és az anyja között, a meny és az ő napa között; és az embernek ellensége lesz az ő saját házanépe. Aki inkább szereti atyját, vagy anyját, mint engemet, nem méltó hozzám; és aki nem veszi fel az ő keresztjét és nem követ engem, nem méltó hozzám. Aki megtalálja lelkét, elveszíti azt, és aki elveszíti a lelkét énért, újra megtalálja azt” (Máté 10,34-39).

„Ő nyíltan beszélt nekik róla (a haláláról). Péter félrevonván az Urat, feddeni kezdte Őt. De Jézus megfordulván és a tanítványaira tekintvén, megfeddette Pétert és azt mondotta: »Hátam mögé, Sátán!« Mert nem arra gondolsz, ami Istené, hanem arra, ami az emberé. Azután a sokaságot tanítványjaival együtt magához szólította és azt mondta nekik: Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel a keresztjét és kövessen engem; mert aki meg akarja tartani a lelkét, elveszíti azt; aki pedig elveszíti a lelkét énért, megmenti azt” (Márk 8,32-35).

„Gondoljátok a Lót feleségére. Aki igyekszik megtartani a lelkét, elveszíti azt; és aki elveszíti, újra megtalálja azt.

Mondom nektek: azon az éjszakán ketten lesznek egy ágyban; az egyik felvétetik, a másik otthagytik" (Luk.17,32-34).

„Bizony, bizony mondom nektek, ha a földbeesett gabonamag el nem hal, magában marad; de ha elhal, sok gyümölcsöt terem. Aki szereti a lelkét, elveszti azt, és aki gyűlöli a lelkét ezen a világon, örök életre tartja meg azt. Aki nekem szolgál, engem kövessen, és ahol én vagyok, ott lesz az én szolgám is és ha valaki nekem szolgál, megbecsüli azt az Atya" (Ján.12,24-26).

Ennek a négy részletnek van egy közös vonása. Mindegyikben az emberi lélek tevékenységéről beszél nekünk az Úr és mindegyikben különböző oldalát érinti a lélek élete megnyilvánulásának. Ezekben a versekben az Úr megmutatja, hogy az emberi lélek problémája megoldható, de csak egyetlen módon: hordozni mindennap a keresztet és követni Őt.

Amint most láttuk, a lélek élete, vagyis a természeti élet, amiről itt szó van, több annál, mint amit más helyeken találunk az óemberről, vagy a hústestről. Igyekeztünk világosan megmutatni, hogy ami óemberünket illeti, Isten kifejezetten aláhúzza a tényt, hogy Ő egyszer s mindenkorra mindent elvégezett, amikor minket Krisztussal együtt megfeszített a kereszten. Láttuk, hogy a Galatákhoz írt levél háromszor említi a kereszt megfeszítési oldalát és pedig mint befejezett dolgot; és a Róma 6,6 világosan mondja nekünk, hogy „a mi óemberünk megfeszített”, ami, ha az Ige idejének jelentősége van ilyen módon is kifejezhető lenne: „a mi óemberünk véglegesen és örökre megfeszített”. Ez befejezett dolog, amit Isten kijelentése által kell magragadnunk és azután hit által birtokunkba vennünk.

De van a keresztnak egy másik oldala is, amelyet ez a kifejezés foglal magában: „hordozni az ő keresztjét naponként”, – és most ez áll előttünk. Én felvittem a keresztre; most hordoznom kell azt; és: „hordozni az ő keresztjét”, ez belső kérdés. Ezt értjük ez alatt, amikor „a kereszt személyi művéről” beszélünk. Azonfelül ez naponkénti járás, Urunk követése lépésről lépésre. Ez a kérdés áll most előttünk, ami a lelket illeti és jegyezzük meg, hogy a hangsúly többé nem ugyanaz, mint amikor az óemberről volt szó. Itt nem magának a léleknek a „megfeszítéséről” beszélünk, abban az értelemben, hogy a mi természeti adottságainknak és képességeinknek, a mi személyiségünknek teljességgel félre kell tétet-

niök. Ha így lenne, akkor a Zsidókhoz írt levél 10,39 szavai – amelyek intenek minket: „őrizzük meg a hitet, hogy megmentsük lelkünket” – nem intézettek volna hozzánk. Vagy pedig ez a rész: „kibeszélhetetlen és dicsőült örömmel örvendeztek, elnyervén hitetek jutalmát, lelketek üdvösségét” (1.Pét.1,8–9). Vagy: „a ti béketűrőstök által mentitek meg lelketekeket” (Luk.21,19). Nem, mi nem abban az értelemben veszítjük el lelkünket, mert az egyéni létünknek teljes elvesztése lenne. A lélek mindig itt van természeti képességeivel, de a keresztnak át kell vinni ezeket a természeti képességeket a halálra – rá kell tennie ezekre a természeti képességekre a Krisztus halálának bélyegét, – hogy azután visszaadja azokat nekünk, amint Istennek tetszik a feltámadásban.

Ebben az értelemben fejezi ki kívánságát Pál, amikor azt írja a Filippibelieknek: „hogymegismerjem Öt, az Ő feltámadásának erejét és az Ő szenvedéseivel való közösségemet hasonlónak lévén az Ő halálához” (Fil.3,10). A halálnak ez a jegye szüntelenül rajta marad a lelken, hogy eljuttassa arra a helyre, ahol mindig a szellemnek alárendelve marad és sohasem érvényesíti magát független módon. Csak a kereszttudott ilyen irányú munkájával Pálból, abból a széleslátókörű emberből, akinek természetes segélyforrásairól a Filippi 3. tesz említést, olyan valakit csinálni, aki annyira bizalmatlanná vált saját erejét illetően, hogy az írhatta a korinthusbelieknek: „mert nem végeztem, hogy egyébről tudjak köztektek, mint Jézus Krisztusról, és pedig mint megfeszítettről. És én erőtlenség, félelem és sok rettegés között jelentem meg nálatok. És az én beszédem és igehirdetésem nem állt emberi bölcsesség rábeszélő szavaiból, hanem szellemnek és erőnek megmutatásából, hogy a ti hitetek ne embernek bölcsességén, hanem Istennek erején nyugodjék” (1.Kor.2,2–5).

A lélek székhelye vonzalmainknak és tudjuk, hogy azoknak milyen befolyásuk van elhatározásainkra és cselekedeteinkre. Nincs bennük semmi határozottan rossz – ezt jegyezzük meg jól – és mégis azok hoznak létre bennünk természeti hajlandóságot egy más ember felé, ami a szellem ellenőrzése nélkül végeredményben hamisan befolyásolhatja magatartásunkat minden vonalon. Az előttünk levő négy szakasz közül az elsőben azt kell kimondania az Úrnak: „Aki jobban szereti atyját, vagy anyját, mint engem, nem méltó

énhozzám; aki inkább szereti fiát vagy leányát, mint engem, nem méltó énhozzám; és aki nem veszi fel a keresztyét és nem követ engem, nem méltó énhozzám” (Máté 10,37-38). Megjegyezzük, hogy a kereszty útja az egyetlen normális út az Úr követésére. És az Úr azonnal hozzáteszi: „Aki megtalálja a lelkét, elveszíti azt, és aki elveszíti a lelkét énérettem, újra megtalálja azt” (Máté 10,39).

Vonzalmainknak ebben a finom működésében az a titkos veszély rejlik, hogy letérünk Isten útjáról; és a probléma kulcsa: a lélek. A keresztnak kell hatnia, el kell „veszítetnem” lelkemet, abban az értelemben, amilyen értelmet az Úr ad ezeknek a szavaknak és amelyeket igyekszünk itt megmagyarázni.

Többen tudjuk, hogy mit jelent elveszíteni lelkünket. Nem tudjuk többé könnyedén teljesíteni kívánságait: nem engedhetünk többé neki; nem tudjuk többé kielégíteni; ez a lélek „elvesztése”. Fájdalmas tapasztalatokon megyünk át, hogy a lélek igényeinek kedvét szegjük. Igen gyakran be kell vallanunk, hogy nem bizonyos határozott bűn akadályoz meg abban, hogy egész végig kövessük az Urat. Valahol viszontart minket egy titkos szeretet, egy teljesen természeti vonzalat, amely eltéríti az igazi útról. Igen, az emberi érzelmek nagy szerepet játszanak életünkben; a keresztnak kell behatolnia és elvégeznie ott tisztító munkáját.

Most áttérünk azokra a szavakra, amelyeket a Márk 8-ból idéztünk.

Azt hiszem, ez egyike a legfontosabb részeknek. A mi Urunk Cézareában és Filippiben éppen arra tanította tanítványait, hogy Ő halált szenved, a zsidó nép véneinek kezei által. Akkor Péter, Mestere iránti szeretettől indítva, felemelkedik, megfeddi Őt, azt mondván: „Uram, ezt ne tedd!” Szánd meg magad! Soha meg ne essék ez veled!” Mestere iránti szeretetből könyörög neki, hogy kímélje magát. És az Úr megdorgálja Pétert, mintha a Sátánt dorgálná, mert az emberek dolgaival törődik, és nem Isten dolgaival. És mindazoknak akik jelen vannak, még egyszer ismétli ezeket a szavakat: „Ha valaki én utánam akar jönni, vegye fel a keresztyét és kövessen engem. Mert, aki meg akarja tartani a lelkét, elveszti azt; aki pedig elveszti a lelkét énérettem és az evangéliumért, megtartja azt” (Márk 8,34-35).

Az egész kérdés újra csak a lélek kérdése, amely itt kü-

lönösen kiemeli kívánságát önmaga megtartására. Látjuk a léleknek ezt az alattomosan beférkőző működését, mikor azt mondja: „Ha hagynának engem élni, bármit megtennék, kész lennék mindenre, de élnem kell!” Olyan ez, mintha a lélek felkiáltana kétségbeesésében: „A keresztre menni, megfeszíttetni? Ez valóban túlságosan sok. Szánd meg magadat! Gondolj magadra! Azt akarod mondani, hogy amikor önmagad ellen fordulsz, akkor Istennel jársz?” Néhányan közülünk jól tudjuk, hogy az Istennel való járáshoz gyakran szembe kell szállnunk a lélek hangjával – akár a mienkkel, akár másokéval – és engednünk, hogy a keresztt hallgattassa el önmagunk megtartásának ezt az ösztönét.

Vajon tisztelem-e én Isten akaratát? Az a szent asszony, akiről már említést tettem, aki olyan nagy hatással volt életemre, gyakran feltette nekem ezt a kérdést: „Szereti Ön Isten akaratát?” Félelmetes kérdés ez. Nem azt kérdezte tőlem: „cselekszi Ön Isten akaratát?” Mindig azt kérdezte: „Szereti Ön Isten akaratát?” Nem ismerek ennél mélyebbre ható kérdést. Emlékszem rá, egyszer nehézsége volt az Úrral bizonyos dologban. Tudta, hogy az Úr mit kér tőle és szívében ő is vágyott arra; de nehéz volt az a dolog. És hallottam őt így imádkozni: „Uram, bevallom neked, hogy én ezt nem szeretem, de kérlek téged, ne engedj nekem. Várj egy kicsit Uram, – és én engedni fogok Neked.” Nem akarta, hogy Ura megszánja őt és csökkentse elébe tárt igényeit. Nem kívánt mást, csak az Úrnak tetszeni.

Jónéhányszor el kell jutnunk arra a helyre, ahol készek vagyunk feladni olyan dolgokat, amelyeket jóknak és értékeseknek gondolunk, – igen, talán még magának Istennek a dolgait is – azért, hogy az Ő akarata teljesebben be. Péternek az Úrért való aggodását az Úr iránti természetes szeretete diktálta. Azt hisszük talán, hogy Péter, aki ennyire szerette az Ő Urát, megengedhette magának, hogy szemrehányásokat tegyen neki. Csak erőteljes szeretet indíthat valakit arra, hogy ezt megkísérelje. Igen, de amikor a Szellem tiszta, szabad a lélek érzelmeinek ettől a keverékétől, akkor nem esünk bele a Péter tévedésébe. Felfedezzük és felismerjük majd Isten akaratát és úgy találjuk, hogy egyedül csak abban gyönyörködhet szívünk. Nem ejtünk többé egy könnyecseptet sem a hús-testtel való együttérzésből. Igen, a keresztt műve

mélyen behatol és most újra megláttuk, milyen valóságosnak kell ennek lennie a lélekre nézve.

Az Úr Jézus beszél még a lélek problémájáról a Lukács evangéliuma 17. fejezetében, ezúttal visszajövetelével kapcsolatban. Beszél arról a napról, amikor majd az Emberfia megjelenik. Párhuzamot von e között a nap között és „ama nap” között, amikor Lót kijött Sodomából (29–30. v.). Kicsit később az „elragadtatásról” beszél, kétszer ismételve ezeket a szavakat: „Egyik felvételik, a másik otthagytik” (34–35. v.). De az Úr a következő figyelemreméltó szavakat jelenti ki, miután hivatkozik Lótnak Sodomából való kihívására és mielőtt utal az elragadtatásra: „Azon a napon, aki a tetőn van, és akinek holmijai a házban vannak, ne szálljon le, hogy elvigye azokat; hasonlóképpen, aki a mezőn lesz, ne térjen vissza. *„Emlékezzetek Lót asszonyára!”* (31–32. v.) Mert „aki igyekszik megtartani a lelkét, elveszti azt, és aki elveszti a lelkét, megtartja azt” (33. v.).

Ha nem csalódom, az Újszövetségben ez az egyetlen hely, amely az elragadtatás felhívására adott válaszként beszél. Mi azt hittük talán, hogy amikor az Emberfia eljön, mi – hogy úgymondjuk – automatikusan felemeltetünk majd, mert azt olvastuk az 1.Kor.15,51–52-ben: „Valamennyien átváltozunk nagy hirtelen egy szempillantás alatt, az utolsó trombitaszóra...” Nos, ha valamilyen módon összeegyeztethetjük ezt a két részt, a Lukács evangéliumában említett szavaknak legalább is meg kell állítania bennünket és gondolkodóba kell ejtenie, mert erőteljesen aláhúzza a tényt, hogy az egyik felvitetik, a másik otthagytik. Arról van szó: milyen választ adunk, ha jön az indulásra szóló hívás és ezen a ponton nyomatékosan figyelmeztet minket az Úr, hogy legyünk készen. Nézzük meg a Máté 24,42 részét: „Vigyázzatok azért hát, mert nem tudjátok, mely órában jön el a ti Uratok.”

Bizonyosan megvan ennek az oka. Világos, hogy ez a hívás nem végez el bennünk utolsó pillanatban valami csodálatos változást, ami nincs kapcsolatban az Úrral való járásunkkal. Nem, abban a pillanatban felfedezzük szívünk igazi kincsét. Ha az maga az Úr, nem fogok hátratekinteni. Egy hátratekintés mindent eldönt. Olyan könnyű inkább ragaszkodni Isten ajándékaihoz, mint magához az Ajándékozóhoz és hozzáteszem: Isten munkájához inkább, mint Istenhez magához.

Hadd említsek meg egy példát. Ebben a pillanatban jávában írok egy könyvet (1938). Befejeztem az első nyolc fejezetet és hátra van még a kilencedik, amelynek tárgya valóságos teherként nehezedik rám az Úr előtt. De ha elhangzott a felszólítás: „Jöjj magasabbral!” és én azt felelném rá: no és a könyvem?” – könnyen kaphatnám ezt a választ: „Jól van, maradj lent és fejezd be!” Az az érdekes dolog, amit itt lent a házban végzünk, elegendő lehetne, hogy visszatartson bennünket a földön, mintha oda lennénk szegezve.

Számunkra mindig az a kérdés; a lelkünk által élünk-e, vagy Szellemben? Lukács evangéliumának ez a szakasza a lélek életét úgy írja le, mint amely mélyen belemegy a földi dolgokba és – jegyezzük meg, nem bűnös dolgokba. Az Úr egyszerűen megemlíti mindezeket a tevékenységeket, melyek tökéletesen jogosak – házasodni, ültetni, enni, eladni –, amelyekben lényegileg semmi rossz nincsen. De maga a tény, hogy beléjük merülünk, hogy lebilincselik szívünket, elegendő ahhoz, hogy idelent tartsanak bennünket. Az egyetlen mód ebből a veszélyből való kimenekülésre az, hogy elvezítsük lelkünket. Nagyon szépen megvilágítja ezt Péternek az a cselekedete, amidőn felismeri a feltámadt Urat a tó partján. Jóllehet a többi tanítvánnyal együtt ő is visszatért a régi foglalkozásához, nem gondol most sem a hajóra, sem pedig a halakkal oly csodálatos módon megtelt hálóra. Mikor meghallja János kiáltását: „Az Úr az!...” Úgy olvasuk: „belevetette magát a vízbe” (Ján.21,7).

Ez az igazi elszakadás. Tehát mindig az a kérdés; hol van a szívem? A keresztnek igazi szellemi elszakadást kell bennünk véghezvinnie, mindentől és mindenkitől, az Úron kívül.

De mindezekkel a lélek tevékenységének csak külső oldalait fejtettük ki. A lélek, amely átengedi a gyeplőt hajlamainak, a lélek, amely önmagát érvényesíti és minden dologba elegyedni akar, a lélek, amely földi dolgokkal foglalja el magát; végeredményben ezek csak kis dolgok, amelyek nem érintik még a kérdés valóságos középpontját. Van valami mélyebb dolog, amit megpróbálunk most megközelíteni.

A KERESZT ÉS ... SOK GYÜMÖLCS

Olvassuk el még a János 12,24-25 versét: „Bizony, bizony, mondom nektek, ha a földre esett gabonamag el nem hal, magában marad; és ha elhal, sok gyümölcsöt terem. Aki szereti a lelkét, elveszíti azt; és aki gyűlöli a lelkét e világon, örök életre tartja meg azt”.

Itt van előttünk a Kereszt belső munkája, amiről már beszéltünk – a lélek elvesztése hozzákapcsolódva és összehasonlítva az Úr Jézus halálának ezzel az oldalával, amit a gabonamagban láttunk leírva, vagyis az Ő halálával, a növekedésre való tekintettel. A kitűzött cél: a gyümölcs, sok gyümölcs. Ő az a gabonamag, akiben van az élet, de „Ő magában marad”. Neki hatalma van az életét odaadni másoknak; de azért le kell szállania a halálba.

Mi ismerjük az utat, amelyen az Úr járt. Ő belépett a halálba és – amint láttuk – az Ő élete feltámadt sok másnak életében. A Fiú meghalt és feltámadott, mint első „sok fiak” között. Ő feladta az életét, azért, hogy mi elnyerhessük azt, Halálának ebben az oldalában hangzik felénk a felhívás, hogy meghaljunk. Itt mutatja meg az Úr nekünk világosan az Ő halálával való egygyélételünk értékét, ami saját természeti életünknek, lelkünknek elvesztését jelenti, hogy olyanokká legyünk, akik életet adnak és akik megosztják másokkal Istennek bennünk levő új életét. Itt van a szolgálat titka, az Istennek történő igazi gyümölcsözés útja. Amint Pál mondja; „Mi, akik élünk, mindenkor ki vagyunk szolgáltatva a halálnak Jézusért, hogy a Jézus élete is nyilvánvaló legyen a mi halandó hús-testünkben; így tehát a halál mibennünk munkálkodik, az élet pedig tibennetek (2.Kor.4,11-12).

Most a probléma középpontjába jutottunk. Bennünk új élet van, ha befogadtuk Krisztust. Mindannyiunknak birtokában van ez a drága érték, ez a kincs az edényben. Magasztaltassék az Úr az Ő bennünk levő élete valóságáért! De miért van ennek az életnek ilyen gyenge kifejlődése? Miért van ez a tapasztalat: „Ő magában marad?” Miért nem túláradó ez az élet, hogy másokkal megosssa magát? Miért olyan kevésbé nyilvánvaló még a saját életünkben is? Az ok, amiért olyan kevés jele van ennek az életnek, noha bennünk van, az, hogy a lelkünk beburkolja és korlátozza ezt az életet, mint a polyva beburkolja a gabonamagot úgy, hogy az

nem tud megmutatkozni. Mi lélekben élünk; saját természeti erőinkkel dolgozunk és szolgálunk; mi nem Istentől élünk. A lélek az, amely megakadályozza az élet virágzását. Vesszük el; ez a teljességre jutás útja.

EGY SÖTÉT ÉJSZAKA ÉS A FELTÁMADÁS REGGELE

Visszatérünk most a mandulavesszőhöz, amit a szentélybe tettek egy éjszakára, amelyben semmit sem lehetett látni és reggelre Áron vesszeje kivirágzott. A halál és feltámadás képe áll itt előttünk, a kiszolgáltatott és újra megtalált élet és ez az elfogadott szolgálat. De hogyan lehet ezt megvalósítani gyakorlatilag? Hogyan ismerhetem fel, hogy Isten ilyen módon bánik velem?

Elsősorban egy fontos dologgal kell tisztában lennünk: a lélek természetes erőforrásaival és segélyforrásaival halálunkig elkísér bennünket. Egészen addig a pillanatig napról napra állandóan szükségünk lesz arra, hogy a Kereszt mélyen munkálkodjék bennünk és elnyomja a természetnek ezt a forrását. A szolgálatnak ez az állandó törvénye ezekben a szavakban van lefektetve: „Tagadja meg magát, vegye fel a keresztyét és kövessen engem” (Márk 8,34). Soha nem fogjuk tudni ez alól kivonni magunkat, mert aki ezt ki akarja kerülni, „nem méltó énhozzám” (Máté 10,38); „nem lehet az én tanítványom” (Luk.14,27). A halálnak és a feltámadásnak olyan folyamatosan működő alapelvnek kell lennie életünkben, hogy „elveszítsük” a lelkünket azért, hogy a Szellemnek teljes szabadsága legyen.

Talán egy válságon kell majd átmennünk, amelyben ha egyszer kipróbáltatunk, az átalakítja egész életünket és szolgálatunkat Isten számára. Ez szoros kapu, amelyen át egy teljesen új útra lépünk. Jákob hasonló világot élt át Péniel-nél. A Jákob „természeti embere” igyekezett szolgálni Istent és az ő célját elérni. Jákob jól tudta, hogy Isten azt mondta: „Az idősebb lesz alávetve a fiatalabbnak” (1. Móz.25,23), de ő erőlködött megvalósítani ezt a tervet a saját értelme és természeti segélyforrásaival. Istennek tehetlenné kellett tennie benne ezt a természeti erőt és ezt meg is tette, amidőn megérintette csipőjének forgócsontját. Jákob

azután még tovább is járt, de sánta maradt. Más Jákób lett belőle, amit nevének megváltoztatása is magában foglal. Megőrizte és használhatta lábait, de azoknak megérintetett volta miatt ő maga olyan bajt szenvedett el, hogy abból soha nem gyógyult meg teljesen.

Istennek el kell vezetnie bennünket egy helyre – nem tudom megmondani, hogyan teszi ezt, de megteszi –, ahol valami sötét és mélyreható tapasztalaton át természeti erőnket megérinti és alapjában megerőtleníti, annyira, hogy soha többé nem merünk már bízni önmagunkban. Közülünk többekkel nagyon szigorúan kellett bánnia Istennek, nehéz és fájdalmas utakon át engednie, hogy ide eljuttathasson. Végül eljön a pillanat, amikor „nem szeretünk többé” keresztyén munkát véghezvinni, valósággal félünk valamit az Úr nevében tenni. És ekkor végül elkezdhet Isten bennünket szolgálatába állítani.

Elmondhatom nektek, hogy egy évvel megtérésem után szenvedélyem volt a prédikálás. Lehetetlen volt csendben maradnom. Mintha valami belső erő hajtott volna a beszédre és engedelmeskednem kellett. A prédikálás életemmé vált. Az Úr kegyelmében megengedheti nekünk, hogy elég hosszú ideig folytassuk így – méghozzá az áldás bizonyos mértékével –, míg eljön a nap, amikor ez a bennünket hajtó természeti erő érintést kap. És attól fogva nem fogjuk többé tenni azért, mert kívánjuk, hanem mert az Úr kéri azt. Ez előtt a megtapasztalás előtt prédikálhattunk azért a megelégedésért, amit Istennek ilyen módon való szolgálatában találtunk; de az Úr mégsem kaphatta meg tőlünk azt a szolgálatot, amit tőlünk kívánt. Élünk a mi természeti életünk által, és az élet nagyon szeszélyes rabszolgája a vérmérsékletünknek. Ha lelki izgalmaink arra ösztökélnek, teljes erőnkkel belevetjük magunkat az Ő munkájába; ha érzelmeink más oldalra hajtának, megtagadjuk az előrehaladást, éppen ott, ahol a kötelesség szólít bennünket. Nem vagyunk hajlékonyak az Úr kezei között. Az Úrnak meg kell erőltetnie bennünket, az érzelmeinknek, a rokonszenvnek vagy az ellenszenvnek azt az erejét, hogy valaminek a megcselekvésére elvezessen minket, azért, mert Ő kívánja és nem azért, mert mi szeretjük azt. Akár tetszik nekünk, akár nem, egyformán megteesszük. Többé már nem azért, mert abból bizonyos személyes megelégedést érzünk, hogy ilyen vagy olyan munkát végzünk az

Úrért. Nem, mi azért fogjuk tenni azt, mert az az Isten akarat, anélkül, hogy valami különös örömet várnánk tőle. Az igazi öröm, amit az Ő akaratát cselekedve megismerünk, sokkal mélyebb, mint a mi változékony érzelmeink.

Isten arra a helyre akar vezetni bennünket, ahol csak ki kell fejeznie egy kívánságát és mi rögtön válaszolunk rá. Ez a szolgálta szelleme. „Azt mondtam: Íme, itt vagyok, a könyvtekerics rólam íratott meg. Uram, örömet találok a Te akaratod megcselekvésében és a Te törvényed szívem mélyében van” (Zsolt.40,8-9). De ilyen szellem egyikünkbe sem jön majd természet szerint. Csak akkor fog megnyilvánulni, amikor a lelkünk: energiánknak, akaratunknak és természeti vonzalmainak székhelye, megismeri majd a Kereszt érintését, a szolgának ezt a szellemét, amelyeket Isten keres és látni akar mindannyiunkban. Az idevezető út egyeseknek fájdalmas és hosszadalmas lehet, másoknak egy éles és váratlan válság, de Istennek megvannak az útjai és nekünk tiszteletben kell tartanunk azokat.

Adott pillanatban minden igazi szolgának fel kell ismernie a természeti képességeknek ezt a megerőtlenülését, amelyből többé soha nem gyógyul meg, és amely után többé már nem lesz ugyanaz. Fel kell támadnia bennünk az önmagunktól való félelemnek. Félni fogunk megcselekedni valamit önmagunktól, vagy önmagunktól, mert tudni fogjuk, mint Jákób, milyen szigorú fenyítést szenvednénk el, ha saját fejünk után cselekednénk; tudni fogjuk mennyire gyötrődne saját szívünk az Úr előtt, ha lelkünk ösztönzésére cselekednénk. Mi megismertünk valamit a szeretet Istenének kezéből, Aki megfenyít bennünket; olyan Istent ismertünk meg, aki „úgy bánik velünk, mint fiaival” (Zsid.12,7). Maga a Szellem tesz bizonyosságot a mi szellemünknek erről a családi kapcsolatról, örökségről és dicsőségről, amely a mi osztályrészünk, „ha Vele együtt szenvedünk” (Róma 8,16-17); és azt feleljük szellemünk Atyjának: „Abba, Atya!”

De amikor ezt a tapasztalatot valóban átéltük, új talajon találjuk magunkat, amit a „feltámadás talajának” nevezünk. Lehet, hogy a halál alapelvének ez a megtapasztalása valószínű válságon át megy végbe természeti életünkben, de ha ezt átéltük, akkor felfedezzük, hogy a feltámadáson át Isten szabaddá tett minket. Amit elvesztettünk, az visszaadott nekünk, bár attól kezdve egészen más lett. Az élet alapelve

most már működik bennünk: ez új képesség és erő, amely serkent minket, s az igazi életet adja nekünk. Igen, amit elvesztettünk, az visszaadatott nekünk, de mostantól fogva fegyelmezés és mennyei ellenőrzés alatt.

Szeretném, ha ezt igen világosan megértenénk. Ha szellemi emberek akarunk lenni, egyáltalában nincs szükségünk lábunk és kezünk levágására; a testünk még a miénk. Ugyanúgy megvan a lelkünk, képességeink teljes hasznosságával; és mégis a lelkünk többé nem forrása életünknek. Nem élünk többé belőle; energiánkat nem merítjük többé belőle, hogy általa éljünk: használjuk azt. Ha a test válik az életünkké, úgy élünk, mint az állatok. Ha a lelkünk válik életünkké, lázadásban és Isten elől menekülve élünk; tehetségesen, művelten, tanultan, kétségtelenül, de elidegenülten Isten életétől. De ha eljutunk oda, hogy életünket szellemben és Szellem által éljük, bár használjuk lelkünk képességeit és fizikai erőnket, de attól kezdve azok már a Szellem szolgálói; és amikor idejutunk, Isten valóban felhasználhat minket.

De a nagy nehézség többünknek a sötét éjszaka. Az Úr kegyelmében életemben egyszer több hónapon át félreállított és szellemileg teljes sötétségben hagyott. Csaknem olyan volt ez, mintha elhagyott volna, mintha semmi sem ment volna tovább és mintha mindennek a végére értem volna. És azután lassan-lassan visszaadta, nekem, ami elveszni látszott. Mindig az a kísértésünk, hogy segíteni akarunk Istennek, s visszavesszük magunknak a dolgokat; de emlékezzünk rá; hogy teljes éjszakára van szükségünk a szentélyben, egy teljes éjszakára a sötétben. Nem lehet siettetni ennek a végét; Isten tudja, hogy mit csinál.

Mi szeretnők átélni a halált és a feltámadást egy órán belül. Visszariadunk a gondolattól, hogy Isten ilyen hosszú időre félretehet minket; nem tudjuk elviselni a várakozást. Nem tudnám megmondani, mennyi időre van szüksége az Úrnak mindegyikünk számára, de azt hiszem, elvileg bölcs dolog kimondani, hogy lesz egy határozott időszak, amikor Ő úgy tart majd bennünket. Úgy tetszik nekünk, hogy semmi sem történik; minden, amit értékelünk, kicsúszni látszik kezünk közül. Az a benyomásunk, hogy kijárat nélküli fal mögött vagyunk. Úgy tűnik fel nekünk, hogy mindenki más megáldatik és felhasználtatik, míg mi elhagyatottak és elfelejtettek maradunk. Maradjunk nyugodtan. Minden a sötétségben

van, de csak egy éjszakára. Valóban egy teljes éjszakára van szükség, de ez el fog múlni. Azután úgy találjuk majd, hogy minden visszaadott nekünk, egy dicsőséges feltámadásban. És a különbséget aközött, ami azelőtt volt és ami most van, nem lehet felmérni.

Együtt vacsoráztam egyszer egy fiatal testvérrrel, akinek az Úr már beszélt természetes erőinknek erről a kérdéséről. Azt mondotta nekem: „Milyen áldott tapasztalat tudni azt, hogy az Úr megtalált minket, ezen az alapvető módon megérintett minket és mi elfogadhattuk ezt a megerősítő érintést.” Egy tányér kétszersült volt előttünk az asztalon: kivettem egyet belőle és kettétörtem, mintha megenném. Azután gondosan egymáshoz illesztettem a két darabot és azt mondtam neki: „Úgy látszik, mintha jól helyreállítottam volna, de mégsem lesz soha többé ugyanaz, nemde?” Ha egyszer a saját erőnk összetört, Istennek legcsekélyebb érintésére mindig odaadjuk magunkat.

Így van ez. Az Úr tudja, mit tesz az övéivel és szükségleteinknek egyetlen oldala sem marad ki, amelyre Ő nem felelt volna az Ő Keresztjében, azért, hogy a Fiú dicsősége a fiakban nyilvánvaló legyen. Tanítványai, akik ezt az utat követték, azt hiszem, visszhangozhatták Pál szavait, aki elmondhatta, hogy „Istent szolgáltam Szellemben az Ő Fia Evangéliumának prédikálása által” (Róma 1,9). Megtanulták, mint ő, ennek a szolgálatnak a titkát: „Mi szolgálunk... Isten Szelleme által dicsekedünk Jézus Krisztusban és nem a hús-testben bizakodunk” (Fil.3,3).

Kevés embernek volt olyan tevékeny élete, mint Pálnak. A Rómaiakhoz írt levelében hivatkozik arra, hogy Jeruzsálemtől Illyriáig hirdette az Evangéliumot (Róma 15,19), és onnan, ha lehetséges, Rómába megy, majd Spanyolországba (15,24 és 28. v.). És mindezekben a szolgálatokban, amelyek a Földközi-tenger egész világát felölelték, a szíve egyetlen tárgyra volt irányozva, Annak dicsőítésére, Aki mindezt lehetővé tette. „Van azért mivel dicsekedjem Jézus Krisztusban, az Istenre vonatkozó dolgokban. Mert nem merek szólni semmiről, amit nem Krisztus cselekedett volna általam, hogy a nemzeteket engedelmességre vezessem az Ige és a cselekedetek által (Róma 15,17-18). Ez a szellemi szolgálat.

Bár Isten mindegyikünket „Jézus Krisztus rabszolgájává” tenne, olyan igazán, mint Pál volt.

Az Evangélium célja

Utolsó fejezetünk kiindulópontjául az Evangéliumoknak egy eseményét vesszük, amelynek helye magának a Keresztnek az árnyékában van – egy eseményt, amely részleteiben egyszerűen történelem és prófécia is.

„Mikor Jézus Bethániában járt és a poklos Simon házában asztalhoz ült, egy asszony lépett be, akinél alabástrom edény volt, telve igen drága nárdus olajjal; és eltörvén az alabástrom edényt, kitöltötte az olajat Jézus fejére... Jézus azt mondotta: ... Bizony mondom nektek, valahol csak prédikálják ezt az evangéliumot az egész világon, amit ez az asszony cselekedett, azt is hirdetni fogják az ő emlékezetére” (Márk 14,3,6.9).

Az Úr tehát azt akarta, hogy Máriának ez a története, aki Őt ezzel a drága olajjal megkenete, mindig kísérje az evangélium történetét; amit Mária tett, annak mindig összekapcsolódva kell lennie azzal, amit az Úr tett. Ez magának az Úrnak megállapítása. Mire akar bennünket ezzel tanítani?

Kétségtelenül valamennyien jól ismerjük a Mária cselekedetéről szóló történetet. Azok után a részletek után, amelyeket a János evangéliumának 12. fejezete tár elénk, ahol az esemény közvetlenül a Mária fivérének feltámadása után következik, megérthetjük, hogy a család nem volt nagyon gazdag. A nővérek maguk végezték a házi munkát és úgy olvassuk, hogy ezen az ünnepen *Márta is szolgált* (Ján.12,2). Gondolhatjuk, hogy minden fillér számított nekik. És mégis, a nővérek egyike, Mária, aki kincsei között egy alabástrom vázát őrizett, háromszáz dénár értékű kenettel telve, egészen az Úrnak áldozta azt. Az emberi okoskodás szerint ez valóban túl sok volt; azt jelentette, többet adni az Úrnak, mint ami megilleti Őt. Ezért Júdás, mint kezdeményező, a többi tanítvány helyeslése mellett kifejezte valamennyiök rosszalását, tékozlásnak ítélte Mária cselekedetét.

TÉKOZLÁS

„Néhányan bosszankodtak rajta és azt mondták: Mire való ez az olajtékozlás? Mert el lehetett volna adni azt háromszáz dénárnál is nagyobb összegért és odaadni a szegényeknek. Így zúgolódtak ellene” (Márk 14,4-5). Ezek a szavak odavezetnek bennünket, ami – úgy hiszem – az Úr gondolata is volt, szemlélődésünk befejezéseképpen, hogy megálssuk, mit jelent ez a szó: „tékozlás!”

Mi a tékozlás? A tékozlás többek között azt jelenti: többet adni, mint amennyi szükséges. Ha egy forint elegendő valamely dolog megfizetésére, és ti százat adnátok érte, az tékozlás. Ha 50 g elegendő és ti egy kg-ot adnátok, az tékozlás. Ha három nap elegendő egy munka elvégzésére és ti öt napot töltötök el vele, vagy egy hetet, az tékozlás. Tékozolni annyi, mint túl sokat adni valamely csekély értékű dologért. Ha valaki többet kap, mint amennyire méltónak ítélik, az tékozlás.

De emlékezzünk rá: az Úr azt akarta, hogy ez a minket foglalkoztató történet, a Mária cselekedete, mindenüvé kísérsje az Evangéliumot, ahol az Evangéliumot hirdetik. Miért? Mert az Úr azt akarja, hogy az Evangélium hirdetése a Mária cselekedetéhez hasonló legyen, hogy az emberek, akik Hozzá mennek, számítás nélkül odaadják magukat, Rátékozzolják magukat. Ezt a gyümölcsöt keresi Ő.

Ezt a kérdést: „tékozlás az Úrért” két szempontból kell szemlélnünk: a Júdás, valamint a többi tanítvány szempontjából, és jelenlegi célunk érdekében összehasonlítjuk a párhuzamos részeket:

János 12,4-6: „Egy az Ő tanítványai közül, Iskariótes Júdás, aki Őt elárulta, azt mondta: Miért nem adják el ezt a kenetet háromszáz dénaron, hogy a szegényeknek adják? Ezt pedig nem azért mondta, mintha neki a szegényekre lett volna gondja, hanem mivel tolvaj volt és nála lévén az erszény, elcsente, amit abba tettek.”

Máté 26,8-9: „Látván pedig ezt az Ő tanítványai, bosszankodtak, mondván: Mire való ez a tékozlás? Eladhatták volna nagyon drágán ezt a kenetet és az árát odaadhatták volna szegényeknek”.

Mind a tizenkét tanítvány tékozlásnak ítélte Mária cselekedetét. A Júdás szemében, aki sohasem nevezte Jézust Úr-

nak, természetesen minden Neki felajánlott dolog tékozlás volt. Nemcsak a kenet volt tékozlás, hanem a víz is az lett volna. Júdás itt a világot képviseli. A világ szemében az Úr szolgálata és önmagunk odaadása az Úrnak az Ő szolgálata, tiszta tékozlás. E világ soha nem szerette Őt, szívében soha nem volt hely Számára; így mindent, amit Neki adtak, tékozlásnak ítélte. Azt szokták mondani, amikor a keresztyénekről beszélnek: „Ennek az embernek szép társadalmi helyzete lehetne ebben a világban, ha nem volna keresztyén!” Ha egy embernek bizonyos természeti képességei vagy más előnyei vannak, a világ a maga részéről hibának tekinti, hogyha az Úrnak szolgál. Úgy gondolják, hogy az ilyen emberek túl értékesek az Úrnak. „Milyen eltékozlása ez egy hasznos életnek!” – kiáltanak fel.

Engedjétek meg, hogy egy személyes tapasztalatomat elmondjam nektek. 1929-ben Sanghaiból szülővárosomba, Foochowba tértem vissza. Egy napon, amikor sétabotomra támaszkodva sétáltam az utcán nagy gyengeségem és megrendült egészségem miatt, találok egy régi egyetemi professzorommal. Meghívott egy teaszalonba és leültünk. Tétőtől talpig végignézett és végül azt mondotta nekem: „Tudja, mi kollégiumi éve alatt sokra becsültük magát és azt reméltük, nagy dolgokat fog véghezvinni. Azt akarja, mondani, hogy elérte ezt? Ezt a lesújtó kérdést intézte hozzám, miközben merően nézett rám átható tekintetével. Be kell valanom, amint hallgattam őt, első kívánságom az volt, hogy összeroskadjak és sírjak. Pályafutásomat, egészségemet, mindent elvesztettem és öreg professzorom, aki a jogtudományra tanított engem, itt állt előttem és megkérdezett: „Még mindig ugyanazon a ponton van Ön, minden siker, minden előrehaladás nélkül, anélkül, hogy valami értékes dolgot cselekedett volna?”

De a következő pillanatban – és meg kell mondanom, hogy ez először történt életemben – valóságban megismertem, hogy mit jelent: „a dicsőség Szelleme” megnyugszik rajtam. A gondolat, hogy kiönthetem életemet az Úrnak, lelkemet dicsőséggel töltötte el. A dicsőség szelleme valóban rajtam volt abban a pillanatban. Újra felemelhettem szememet és minden fenntartás nélkül válaszolhattam: „Uram, magasztallak Téged! Ez volt a legjobb, amit tehettem, ez az igazi út, amit választottam!” Professzorom szemében

tökéletes veszteségnek számított az Úrnak szolgálni; de ez az Evangélium célja, hogy az Ő értékének igazi felbecsülésére vezessen el minket, annak felismerésére, amire Ő méltó.

Júdás tehát tékozlásnak ítélte azt. „Jobban felhasználhatuk volna ezt a pénzt és másra fordíthattuk volna. Sok a szegény ember. Miért nem fordítjuk inkább jótékonyági munkára, szociális célra, hogy gyakorlati módon segítsünk a szegényeken? Minek kiszórni azt a Jézus lábaihoz?” (Ján.12, 4-6). A világ mindig így okoskodik: „Nem tudod jobbra felhasználni az életedet? Nem tudsz önmagadért valami jobbat tenni? Kissé túl messzire mégy mikor magadat teljességgel így az Úrnak adod!”

De ha az Úr méltó arra, hogyan beszélhetnénk tékozlásról? Ő méltó rá, hogy az Ő foglya legyek, méltó rá, hogy egyedül Neki éljek. Ő *méltó rá*. Mindegy, mit gondol a világ. Az Úr ezt mondja: „hagyjátok őt!” Ne nyugtalankodjunk. Az emberek mondjanak amit akarnak, mi rátámaszkodhatunk az Úrnak a szavára: „Jó dolgot cselekedett”. Minden igazi munka nem a szegényekért történik; minden jó munka értem történik.” Mikor szemünk megnyílt Urunknak valódi értékére, *semmi* sem túl sok Érte.

De nem akarunk túl sokat időzni Júdásnál. Igyekezzünk megérteni a többi tanítvány magatartását, mert az ő visszahatásuk a Júdásénál jobban érint minket. Mi nem nyugtalanodunk nagyon, hogy mit mond a világ, azt el tudjuk viselni; de nagy fontosságot tulajdonítunk annak, amit más keresztyének mondanak, akiknek meg kellene érteniök minket. És úgy találjuk mégis, hogy a többi tanítvány ugyanazt a gondolatot fejez ki, mint Júdás. És nem szorítkoztak annak kimondására csupán, hanem nagyon bosszankodtak és méltatlankodtak, mondván: „Mire való ez a tékozlás? El lehetett volna adni drágán ezt a kenetet és az árát a szegényeknek adni” (Máté 26,8-9).

Tudjuk, hogy van olyan szellemi magatartás és ez mindennapi magatartás a keresztyéneknél, akik azt mondják: „igyekezzünk elérni az eredmény maximumát, az eszközök minimumával!” Mégis itt nem ez a kérdés; ennél mélyebb dologról van szó. Egy példa segít minket ennek jobb megértésében. Nem mondták neked soha, hogy elveszítéd az életed, ha itt maradsz anélkül, hogy valami nagyon fontos dolgot cselekednél? Azt szokták mondani: „Ezeknek az embe-

reknek ilyen és ilyen munkába kellene fogniok. Értékes szolgálatokat tudnának végezni az embereknek ilyen és ilyen csoportjánál. Miért nem tevékenyebbek? És amikor így beszélnek, csak a *hasznosság* van a szemük előtt. Mindent teljes mértékben ki kellene használni, felfogásuk szerint.

Vannak keresztyének, akik nyugtalankodnak Istennek drága szolgálait illetőleg, mert azok látszólag nem eléggé tevékenyek. Véleményük szerint sokkal hasznosabbak lehetnének, ha bizonyos körökbe belépnének és ott fontosabb és befolyásosabb helyet foglalnának el! Beszéltem már arról a nőtestvéréről, akit éveken át ismertem; azt hiszem, ő egyike azoknak, akik a legnagyobb segítséget nyújtották nekem. Valódi eszköz volt ő az Úr kezei között az egész idő alatt, míg kapcsolatban voltam vele. Jóllehet akkor közülünk sokan nem értették meg ezt. Szívemben csak azért aggódtam: „ő nem hasznos!” Állandóan ezt ismételtem: „miért nem megy összejöveleteket szervezni, tenni valamit? Elvesztegeti idejét ebben a kis faluban, ahol semmi sem történik!” Néhányszor, amikor meglátogattam, megkíséreltem szemrehányást tenni neki; felkiáltottam: „senki nem ismeri úgy az Urat, mint Ön! Valósággal éli az Igét. Nem látja körülöttünk a szükségét? Miért nem csinál valamit? Ez elvesztegetése az időnek, eltékozlása az energiának, eltékozlása a pénznek, itt maradni és nem tenni semmit!”

Nem, testvéreim, nem ez az elsődlegesen fontos az Úr számára. Ő bizonyosan azt kívánja, hogy te és én hasznosak legyünk. Isten óvjon meg engem a tétlenség hirdetésétől, vagy annak látszatától, hogy a világ szükségéi felé a közömbös magatartást akarom igazolni. Amint az Úr Jézus maga is mondja: „Az Evangélium az egész világon hirdettetni fog”. De értsük meg, mi itt a leglényegesebb. Most, amikor hátratekintek, megértem, mennyire felhasználta az Úr ezt a kedves nőtestvért, hogy beszéljen közülünk többeknek, fiataloknak, mikor az evangélizálásra készültünk az Úr iskolájában. Nem tudom eléggé megköszönni Istennek ezt a nőtestvért.

Mi hát a titok? Világosan ez: Amidőn az Úr Jézus megdicsérte Bethániában Mária cselekedetét, lefektette minden szolgálatnak az alapelvét: hogy Neki adjunk egészen mindent, Neki, amink van, amik vagyunk; és ha ez minden, amit Ő tőlünk kér, az elég Öneki. Nem az a legelső kérdés:

tudni, hogy a „szegények el voltak-e látva vagy sem. A legelső kérdés ez: az Úr megelégtetett-e?

Mi meg tudunk szervezni egész sereg összejövetelt és minden képességünkkel segíteni tudunk az evangélizációs alkalmon. Nem arról van szó, mintha mi erre képtelenek lennénk. Tudnánk dolgozni és teljesen eltékozolni magunkat; de az Úr nem törődik a mi Érte való szüntelen tevékenységünkkel. Nem ez az Ő elsődleges kívánsága. Az Úr szolgálata nem mérhető fel kézzelfogható eredményekkel. Nem, barátaim, az Úr azzal törődik mindenekelőtt, hogy a helyünk az Ő lábainál van-e? és kiöntjük-e kenetünket az Ő fejére? A birtokunkban levő „alabástrom-váza” a legértékesebb tulajdonunk. A világon a legdrágább nekünk, – igen, hadd mondjam ki: *annak az életnek belőlünk való kiáradása, amelyet maga a Kereszt vitt végbe bennünk; mindezt odaadjuk az Úrnak.* Sokak szemében, még azok közül is, akiknek meg kellene érteniök, ez tékozlásnak tűnik; de az Úr mindenekelőtt ezt keresi. Nagyon gyakran fáradhatatlan szolgálatban nyilvánul meg, amit önmagunktól Neki adunk, de Ő fenn tartja magának a jogot, hogy egy időre felfüggeszse ezt a szolgálatot, azért, hogy megértethesse velünk, vajon a szolgálathoz ragaszkodunk-e, vagy Őhöz magához.

SZOLGÁLNI AZ Ő TETSZÉSÉRE

„Mindenütt, ahol az Evangéliumot hirdetik... amit ez az asszony cselekedett, azt is hirdetni fogják” (Márk 14,9). Miért mondotta ezt az Úr? Mert ezt kell megteremtenie az Evangéliumnak. Ez az Evangélium célja. Az Evangélium nem egyszerűen csak azért van, hogy bűnösök szükségait kielégítse. Magasztaltassék az Úr, a bűnösök meg lesznek elégitve. De az ő megelégtettségük, hogy úgy mondjuk, csak áldott mellékterméke az Evangéliumnak és nem elsődleges célja. Az Evangélium elsősorban azért hirdetik, hogy az Úr kielégíttessék.

Attól félek, hogy mi a hangsúlyt túlságosan a bűnösök javára helyeztünk és nem becsüljük eléggé azt a célt, amit az Úr, mint az Ő célját tart szem előtt. Szívünkön viseljük, hogy mi lenne a bűnösök sorsa, ha nem volna Evangélium, és mégis, nem ez a döntő szemlélet. Igen, magasztaltassék

Isten! A bűnösnek megvan jó része. Isten felel az ő szükségére és elhalmozza áldásaival, de nem ez a legfontosabb dolog. Legelső sorban, mindeneknek Isten Fianak kielégítését kell szolgálnia. Csak amilyen mértékben Ő ki van elégítve, leszünk kielégítve mi is és lesz kielégítve a bűnös. Soha nem találkoztam egyetlen emberrel sem, aki, miután elhatározta, hogy kielégíti az Urat, nem találta volna meg saját kielégülését is. A mi kielégíttetésünk elkerülhetetlenül hozzá van kötve ahhoz, amit az Úrnak adunk. De emlékeznünk kell arra, hogy Ő soha nem lesz kielégítve, hacsak nem adjuk magunkat egészen Neki, ha el nem tékozoljuk magunkat Érte. Adtál valaha túl sokat az Úrnak? Közölhetted veled valamit bizalmasan? Néhányan már megtanultuk azt a leckét, hogy Isten szolgálatában a „tékozlás” elve az erőnek az elve. Az alapelv, mely az igazi hasznosságot meghatározza, a „tékozlás” szó alapelve valóban. Minél inkább hisszük, hogy *tenni* tudunk valamit, annál inkább kihasználjuk képességeinket, egészen a végső határig, (és egyesek túllépik magát a határt is), hogy megtegyük azt, annál inkább megbizonyosodunk arról, hogy a világ alapelvét alkalmazzuk és nem az Úrét. Isten útjai azt a célt szolgálják, hogy bebizonyítsák nekünk azt a másik alapelvet, hogy a mi *Érte* végzett munkánk a *Felé* való szolgálatunkból fakad. Ez nem jelenti azt, hogy semmit sem fogunk majd tenni, de legelső maga az Úr kell hogy legyen számunkra és nem az Ő munkája.

Ebben gyakorlati tapasztalatra kell eljutni. Talán azt fogod mondani; én otthagytam egy bizonyos állást; elhagytam egy szolgálatot; lemondtam bizonyos előnyökről, amelyek ragyogó jövőt ígértek nekem, hogy kövessem az Urat ezen az úton. Most próbálom szolgálni Őt. Néhányszor úgy tűnik, hogy az Úr meghallgat és határozott választ ad nekem. Néha használ engem, de néha úgy tűnik, mintha mellőzne. Ezekben a pillanatokban összehasonlítom magam azzal a másik testvérrel, aki nagy szervezésekre bocsátkozott bele. Előtte is ragyogó jövő távlata állt, de ő arról nem mondott le. Folytatja azt és szolgálja az Urat. Lát megmentett lelkeket és az Úr megáldja szolgálatát. Sikerei vannak – nem anyagiak, hanem szellemiek – és gyakran elgondolom, hogy sokkal inkább keresztyénnek látszik, mint én, olyan boldog és megelégedett. S én mit nyertem mindezek után? Nála jól

mennek a dolgok, nálam rosszul; ő soha nem követte azt az utat és mégis sok olyannal bír, amit a keresztyének szellemi gazdagságának tekintenek, míg én mindenfajta bonyodalommal vagyok körülvéve. Mit jelent ez? eltékoztam az életemet? Valóban túl sokat adnék?

Itt van tehát a probléma. Te azt gondolod, hogyha ugyanazt az utat jártad volna, mint az a másik testvér, ha mondjuk eléggé odaszentelted volna magad ahhoz, hogy megáldassál, de ahhoz nem eléggé, hogy elviselhesd a nehézségeket; eléggé, hogy az Úr felhasználjon, de nem eléggé, hogy mozdulatlanná tudjon tenni; minden tökéletesen jól menne. Biztos vagy ebben? Tudod te azt jól, hogy nem így van a dolog!

Fordítsd el szemedet erről a másik emberről. Nézz a te Uradra és kérdezd meg újra, minek van nagyobb értéke *Előtte*. Ő azt kéri tőlünk, hogy a „tékozlás” alapelve kormányozzon bennünket: „ő *Értem* tette ezt”. Isten Fiának a szíve valódi kielégüléssel telik meg, amidőn mi odaadjuk magunkat Neki, amidőn mint a világ mondja, „eltékozzoljuk” magunkat Érte. Úgy tetszik, mintha túl sokat adnánk, semmit sem nyerve – és itt van a titka annak, – hogyan lehet Istennek tetszeni.

Kedves Barátaim, mi mire törekszünk? Hasznos foglalkozásra, mint a tanítványok? Ők azt akarták, hogy ennek a 300 dénárnak „minden fillérje” teljes hasznót hajtson. El voltak vakítva az Istenért való hasznosság gondolatától, amely számok és tudósításokban kimutatható lett volna. Az Úr azt kívánja hallani tőlünk: „Uram, én nem nyugtalanodom ezek miatt a dolgok miatt, hacsak Neked kedves vagyok, ez elég nekem.”

MEGKENETÉS ELŐRE

„De Jézus azt mondta: Hagyjátok; miért bántjátok őt? Ő jó dolgot cselekedett énvelem. Mert a szegények mindig veletek lesznek, és amikor akarjátok, jót tehetek velük; de én nem leszek mindig veletek; ő azt tette, ami tőle tellett, előre megkenete testemet a temetésre” (Márk 14,6–8).

Ebben a szakaszban az Úr Jézus az időnek egy tényezőjét veti fel ezáltal a kifejezés által: „előre”; és ez az alapfoga-

lom új értelmezést nyerhet ma, mert nekünk is van olyan fontos, mint akkor Máriának volt. Tudjuk valamennyien, hogy az eljövendő időben sokkal nagyobb munkára leszünk elhíva, nem pedig tétlenségre: „Jól van, jó és hű szolgám, hű voltál a kis dolgokon, sokra bízlak; vedd ki részedet a te Urad örömében” (Máté 23,21). Hasonlítsuk össze a Máté 24,27-tel: „Bizony mondom nektek, hogy gondviselővé teszi őt minden jószága felett.” És a Lukács 19,17-tel: „Jól van jó szolgám, mivel a kevesen hű voltál, bírodalmad lesz 10 városon.” Igen, sokkal nagyobb munka lesz ott, mert Isten házában munkája következik majd s éppen úgy, mint a tudósításban, a szegények gondozásának is folytatódnia kell. A szegények mindig a tanítványokkal maradnak, de az Úr nem lesz mindig velük, Máriának ezt a mozdulatát, Jézusnak megkenését a drága nárdús olajjal, *előre* kellett megtennie, mert az ilyen alkalom újra nem kínálkozik többé. Azt hiszem, hogy azon a nagy napon, valamennyien úgy fogjuk szeretni az Urat, mint ahogyan soha sem szeretők idelent és mégis a legnagyobb áldást azok nyerik majd el, akik mindenüket, amijük van, kiöntik az Úrnak „előre”, vagyis *ma*. Amidőn szemtől szembe meglátjuk Őt, azt hiszem, valamennyien ösztörjünk majd a mi „alabástromvázánkat”, hogy kiöntsük tartalmát az Ő lábaihoz. De *ma*, – mit teszünk *ma*?

Néhány nappal azután, hogy Mária eltörte az alabástromvázát és olaját kiöntötte az Úr Jézus fejére, jó reggel asszonyok jöttek ki, hogy az Úr testét megkenjék. Vajon megtehették ezt? Véghezvihették tervüket a hétnek első napján? Nem, közülük egy volt csupán, aki megkenhette az Urat, Mária, aki előre kente meg Őt. A többi asszony nem tehette meg, mert Ő feltámadott. Azt hiszem, az időnek ez a kérdése, ugyanolyan fontos lehet minékünk is. Felvetődik a kérdés: *mit adok én az Úrnak ma*?

Megnyílt-e szemünk annak drága értékére, Akit szolgálunk? Eljutottunk-e annak meglátására, hogy semmi más, legyen bár számunkra a legdrágább, legértékesebb, legbecsebb, nem méltó Őhozzá? Eljutottunk-e annak megértésére, hogy a szegényekért végzett munkának, a világ javáért végzett munkának, az ember lelkéért végzett munkának – bár ezek a munkák nagyon szükségesek és fontosak – nincs valódi értékük, csak ha a helyükön vannak. Önmagukban, elkülönült cselekvé-

sükben semmik, ahhoz hasonlítva, amit az *Úrnak* és az *Úrért* teszünk.

Az *Úrnak* meg kell nyitnia szemünket, hogy meglássuk az *Ő* értékét és méltó voltát. Ha van a világban valamely drága kincs és ha én megfizetem magas árát, amit kérnek érte, legyen bár ezer, tízezer, vagy éppen egymillió forint, merné-e valaki azt mondani, hogy az tékozlás? A tékozlás gondolata csak akkor hatol be a mi keresztyénségünkbe, amikor alábecsüljük Urunk értékét. Minden erre a kérdésre tér vissza: milyen értékes nekünk most az *Úr* számunkra *most*? Ha csak kevés értéke van, nyilvánvaló, hogy minden, amit Neki adunk – még a legkisebb dolgok is –, esztelen pazarlásnak látszik szemünkben. De ha *Ő* valóban drága a lelkünknek, semmi sem lesz túl drága, semmi sem lesz túl értékes *Érte*; mindent, amink van, legdrágább, legbecsesebb kincsünket is az *Ő* lábaihoz tesszük le és sohasem szégyenülünk meg, hogy ezt megtettük.

Az *Úr* azt mondotta Máriaéről: „ő azt tette, ami tőle tellett”. Mit jelent ez? Azt jelenti, hogy ő mindent odaadott... semmit sem tartalékol a jövőre. Mindent kiöntött Reá, amije volt; és mégis, a feltámadás reggelén semmi oka sem volt sajnálni szertelenségét. És mi sem tudjuk az Urat kielégíteni, csak ha megtesszük azt, ami „tőlünk telik”. Emlékezzünk reá, nem erőnknek és energiánknak elfecsérlését értjük ezalatt, hogy megpróbáljunk valamit tenni *Érte*; nem erről beszélünk. Amit az *Úr* Jézus vár tőlünk, az, hogy letegyük életünket az *Ő* lábaihoz és pedig az *Ő* halálára, eltemettetésére és az eljövendő napra való tekintettel. Az *Ő* sírja már előtte állt azon a napon Bethániában. Ma az *Ő* megkoronázása áll előttünk, az a nap, amikor ujjongással üdvözlik majd *Ő*t a dicsőségben, a Felkentet, Istennek Krisztusát. Igen, azon a napon mindenünket Reá öntjük! De ez a drága dolog – és a valóságban sokkal értékesebb Neki –, hogy megkenjük *Ő*t most, nem valami anyagnak az illatával, hanem valami drága dologgal, valamivel, ami a szívünkéből jön.

Ami csak külsőleges és felszínes, annak nincs helye itt. Azt a Kereszt félretette; mi elfogadtuk azokra Isten ítéletét és már megismertük gyakorlatban az *Ő* nyeső munkáját, amit bennünk végez.

Isten most azt kéri tőlünk, amit ez az alabástromváza kép-

visel: valamit, amit a mélységből bányásztak ki, azt a megformázott, kivésett és kifaragott kincset, amit, mint az Úr által gyarapodót, becsben tartunk, mint ahogyan Mária is becsben tartotta a vázáját, – és amit nem akarnánk, nem mernénk összetörni. Szívünkéből jön az, lényünknek igazán a legmélyéből; és most odavisszük az Úrhoz és eltörjük, hogy kiöntsük az Ő lábaihoz, mondván: itt van Uram. Minden a Tied, mert méltó vagy! És az Úr megkapja, amit kívánt. Bár kaphatna tőlünk ilyen kenetet *mal*

ILLAT

„És a ház megtelt ennek a kenetnek az illatával” (Ján.12, 3). Abban a pillanatban, amikor ez a kenet kiöntetett az Úr Jézusra, a ház megtelt ennek a nárdus-olajnak édes illatával. Mindenki érezhette és mindenkinek tudomást kellett venni róla. Mit jelent ez?

Amikor olyan keresztyénnel találkozunk, aki valóban szenvedett, aki megszorításokat jelentő tapasztalatokon ment át az Úrral, és aki ahelyett, hogy átlépett volna azokon, hogy hasznos legyen, engedte visszatartani és megkötni magát általa és így megtanulta, hogy egyedül csak az Úrban találja meg kielégülését és sehol máshol, – akkor valami sajátos dolog jelenléte lesz tudatossá bennünk. Szellemi érzékeink azonnal észreveszik Krisztusnak édes illatát. Abban az életben valami összezúzódot, valami összetörött és mi megérezzük annak jó illatát. A kenet, ami köntetett ama napon Bethániában, újra meg újra megtölti ma is az Eklézsiát; Mária illata nem múlik el soha. Egyetlen ütés elegendő, hogy összetörjön a váza az Úrért, de a szívnek ez a megtöretése és a kenet illata megmarad.

Arról beszélünk itt, amik vagyunk és nem arról, amit teszünk vagy hirdetünk. Talán hosszú idő óta kérjük az Urat: használjon minket tetszése szerint, hogy másoknak valamit adhassunk Belőle. Ebben az imában nem kérjük az igehirdetés vagy a tanítás adományát. Inkább kívánnánk azt a képességet, hogy másokkal való kapcsolatainkba Istenből, Isten jelenlétéből belevihessünk valamit, – Isten belső megérezését. Kedves Barátaim, mi nem tudjuk mások számára tudatossá tenni Isten jelenlétét anélkül, hogy össze ne törnénk mindent,

még legdrágább értékeinket is az Úr lábainál. De ha egyszer ide eljutottunk, legyünk bár többé vagy kevésbé hasznosak külső módon, – Isten elkezd majd használni bennünket arra, hogy másokban éhséget támasszon. Az emberek meg fogják érezni Krisztust bennünk. A Krisztus Testének legkisebb tagja is felismeri Őt bennünk; megérzi, hogy most olyan testvérral áll szemben, aki az Úrral járt, aki szenvedett, aki nem önmagától cselekedett függetlenül, hanem aki megtanulta, mit jelent mindent odaadni Neki. Az ilyen élet benyomásokat teremt és a benyomások éhséget teremtenek; az éhség pedig keresésre ösztönzi az embereket, míg csak isteni kijelentéssel eljutnak a Krisztusban való érettségre.

Isten elsősorban nem a prédikálásért, vagy az Érte végzett munkáért helyezett el minket idelent. A legfőbb dolog, amit vár tőlünk, az, hogy jelenlétünk másokban éhséget támasszon Iránta; végeredményében ez készíti elő a terepet a prédikálásra. Ha te valami pompás süteményt kínálsz két személynek, akik éppen jó ebédet fogyasztottak el, hogyan fogadják ők azt? Megnézik, megcsodálják, érdeklődnek készítési módja felől, vitatkoznak az árán és mit tudom én, még min, – de nem eszik meg! Viszont, ha valóban éhesek, nem sok idő kell majd hozzá, hogy a sütemény eltűnjön. Ugyanígy van a Szellem dolgaival is. Ha ez a szükségérzet nem teremődik meg mindenekelőtt egy életben, semmilyen igazi munka nem kezdődhet ott el. De hogyan történhet ez meg? Mi nem tudunk erőszakkal befecskendezni másokba szellemi éhséget, nem tudunk másokat arra kényszeríteni, hogy éhesek legyenek. Az éhségnek létre kell jönnie, és nem jöhet létre másokban csak azok által, akik Isten bélyegét hordozzák magukban.

Szeretek rá gondolni „a gazdag Sunemita asszony” szavaira. Azt mondja a prófétáról, akit figyelt, mielőtt megismerte volna: „Tudom, hogy ez az ember, aki mindig visszajár hozzánk, Istennek szent embere” (2.Kir.4,9). Nos, nem az tett rá mély benyomást, amit mondott, vagy tett Elizeus, hanem aki volt. Egyszerűen azért, hogy elment hozzá, az asszony megérezte valamit: *látni tudott*. Mit látnak mások bennünk? Mindenféle benyomást tehetünk rájuk; hogy értelmeseek vagyunk, hogy tehetségesek vagyunk, hogy *mi* ezek vagy azok vagyunk, vagy más benyomásokat is. De az a benyomás, amit Elizeus hátrahagyott, az magának Istennek benyomása volt.

Másokra gyakorolt benyomásunk egyetlen dologtól függ, attól, amit a Kereszt elvégzett bennünk Isten szívének kielégítésére. A Kereszt azt igényli, hogy igyekezzem Őt kielégíteni, bármibe kerüljön is nekem. Az a nőtestvérem, akiről beszéltem, egy napon reá nézve nagyon fájdalmas viszonyok közé került; mindenébe került, ami csak drága volt neki. Ebben az időben mellette voltam; könnyes szemekkel térdelünk le imádkozni.

Tekintetét a magasba emelve azt mondotta: „Uram, kész vagyok összetörni a szívemet, hogy kielégítsem a Te szívedet.” Így beszélni az összetört szívről, tisztán érzelmi fellángolás lehetett volna, – de neki abban a különleges helyzetben, – amiben volt, éppen azt jelentette, amit mondott.

Kell lenni valaminek: – az odaszánás készségének, az összetöretetésnek, mindenünk kiöntésének Neki, amivel csak bírnunk, ami szabad utat enged a Krisztus élete kiadásának és más életekben megtermi szükségüknek azt a tudatát, amely őket az Úr keresésére és megismerésére hajtja. Úgy tűnik előttem, hogy itt van mindennek a középpontja. Az Evangéliumnak egyetlen célja, hogy olyan állapotot teremtsen bennünk, bűnösökben, amely kielégíti Isten szívét. Hogy Ő ezt megkaphassa, Hozzá megyünk mindazzal, amink van, mindazzal, amik vagyunk, igen, mindazzal, amit becsben tartunk, még szellemi tapasztalatunkban is, – és azt mondjuk Neki: „Uram, kész vagyok mindezt odaadni Érted; nem egyszerűen csak a Te munkádért, sem a Te gyermekeidért, sem más dologért, hanem Érted Magadért!”

Ő, így eltékozolni magunkat Bennel Áldott dolog „eltékozolni” magunkat az Úrért. Olyan sok kiváló személy él a keresztyének között, akik ezt nem ismerik. Közülünk többen teljes mértékben szolgáltunk, – mondhatnám; túl sokat szolgáltunk, – de nem tudjuk mit jelent: eltűnni Istenben. Mi szeretjük, ha mindig „elfoglaltak” vagyunk; az Úr jobban szeretné néha, ha fogságban lennénk. Mi mindent az apostoli utazások fényében látunk; de Isten megengedi, hogy legnagyobb követeit bilincsbe verjék.

„Hála az Istennek, Aki mindenkor diadalra vezet minket a Krisztusban és Aki ismeretének illatját mindenütt kitölti általunk” (2.Kor.2,14).

„És a ház megtelt a kenet illatával” (Ján.12,3).

Az Úr adjon kegyelmet nekünk, hogy megtanuljuk, ami kedves Előtte.

„Ezért igyekszünk is, hogy akár itt lakunk ebben a testben, akár elköltözünk, Neki kedvesek legyünk” (2.Kor. 5,9).

Az Evangélium akkor éri el célját, amikor ezt, mint Pál, mi is legfőbb célunkká tesszük.